

Rejto Jenő - Vesztegzár a Grand Hotelben

Amikor Maud visszatért a szobába, egy úr lépett ki a szekrényből, pizsamában, fején egy ízléses zöld selyem lámpaernyővel, és barátságosan mosolygott.

- Bocsánat--mondta, és udvariasan megemelte a lámpaernyőt-, nevem Van der Gullen Félix... A leány csak most lett úrrá elzsibbadt idegein. Az ajtóhoz hátrált. Az ismeretlen bizonyára orült.

- Mit akar itt? Hogy került a szekrényembe...?

- Kérem önt -mondta az orült idegen -, ne kiáltson, mert ezzel vesztét okozná egy jólelku, vidám embernek, aki amúgy is nyomban távozik.

- Hogy került a szekrénybe?

- A... szobából...

- Eh! Nem így értem!

- Az ablakon keresztül jöttem. Hajnalban. Menekültem... és a szálló elhagyott kertjében megpillantottam a nyitott ablakot. Felhúzódkodtam a párkányra, és benéztem... Láttam, hogy az ágy üres... Nosza, beugrottam, a szekrénybe rejtöztem, és izgalmamban mélyen elaludtam. Csak most ébredtem fel. Közben egy sportkabát akasztójánál fogva leszakadt, ezért elnézését kérem...

Mivel a nő nem felelt, az idegen letette a fejére hullott lámpaernyőt, meghajolt és elindult az ajtó felé.

- Megálljon! -kiáltotta Maud.

- Parancsoljon! -felelte a rejtélyes ifjú, összecsapva papucs sarkát.

- Csak nem akar... egy szál pizsamában kilépni tolem, a folyosóra?!!

Az idegen szolgálatkészen elindult az ablak felé. Maud szinte felsikoltott:

- Megálljon!

- Kérem... - Kissé ijedten visszalépett, és úgy állt meg, mint aki minden parancsnak már előre is aláveti magát.

Maud kétségbeesetten nézett le a kertbe.

Étkező vendégekkel volt tele!

- Ha ide kilép pizsamában egy férfi az ablakomból, akkor én soha többé nem kerülhetek az emberek szeme elé...

- Csakugyan kínos látszat... De talán utólag... félrehívhatná a vendégeket, és külön-külön megmagyarázná, hogy ki az aki pizsamában kilépett innen?...

- Hiszen én sem tudom!

- Az is igaz - hagyta rá nagy búsan Van der Gullen Félix. - Akkor tehát maradok... - mondta, és leült egy karosszékre. - Nincs egy cigarettája véletlenül?

- Hogy képzeled?... Itt akar maradni?!... Így?! A szobámban!

Az idegen most már elkeseredetten csapott a combjára:

- Hát ne haragudjon, kérem, de ha egyszer nem mehetek ki sem az ajtón, sem az ablakon, akkor itt kell maradnom!? Azt még az én helyzetemben sem követelheti meg egy fiatalembertől, hogy légneművé változzék vagy felszívódjon, mint egy vakbél-tünet?... Már bocsánatot kérek!

Kissé hangosabb lett, mivel felismerte helyzetének néhány pillanatnyi előnyét.

A nő riadtan nézett jobbra-balra.

- Na dehát... valamit tényleg csak tenni kell!...

- Kérem kisasszony, minden részvétem az öné. Az emberek csakugyan hajlamosak arra, hogy egy pizsamás ember váratlan megjelenését félreértsék.

- Szégyellje magát!

- Ezért azok az emberek szégyenkezzenek, akik rosszhiszeműek... Igazán nem ad egy cigarettát?

A no odadobott egy dobozt az ágy melletti kisasztalkáról. A férfi derus arccal rágyújtott egy cigarettára, és a tábbit zsebre tette.

- Csacsi kis história -mondta azután, és kényelmesen hátradolt a széken.

- Nem tudom még, hogy kicsoda, gonosztevo-e vagy orült - mondta a no dühösen -, de pusztán ezért a szörnyű helyzetért amibe belesodort, megérdemelné, hogy keresztülöljem.

- Ez kihúzná a csávából. De kissé radikális megoldás. Kérem, ha ezzel menthetem a jó hírét és a hibámat, szívesen elveszem feleségül - ajánlotta udvariasan -, még mindig jobb, mint hogyha agyonlo. Bár egyesek szerint ez nem biztos.

- Kérem... -mondta a no. -En ma este elutazom, addig maradjon itt, és lehetoleg éjszaka távozzon majd. Megértett?... Arra is figyelmeztetem, hogy ha elhatározom magamat, akkor nem törodöm a jó híremmel, és átadom a szálló detektívjének.

- Igen, magától kitelik - felelte a férfi, mintha már régen ismerné Maudot. -

Hát majd igyekszem elnyerni a jóindulatát...

- Nem lesz alkalma rá, mert nyömban bezárom a fürdoszobába, és csak akkor bocsátom ki, ha elutazom...

Az ismeretlen arca siralmas kifejezésre ráncolódott.

- Képes volna egy kiszolgáltatott Férfi helyzetével ennyire visszaélni?

-kérdezte siralmasan az idegen.

- Ezt fogom tenni. Választhat a szekrény és a fürdoszoba között.

- Bezár?... Kérem, fontolja meg. Foglyul ejteni és rabságban tartani egy védtelen embert...

- Ha ilyen léhán fogja fel a helyzetet, még rosszabbul is járhat.

- Képes lenne verni? - kérdezte látszólag rémulten, és Maud bármilyen dühös is volt, elnevette magát.

- Legszívesebben rendornek adnám át, ezért bunhodnie kellene! Szigorúan! - folytatta azután még dühösebben. - De úgy látszik, nem bánja egyáltalán, hogy egy úrinot, a legelokelobb Szállóban, ilyen helyzetbe hozott!

- Honnan tudja, hogy az én helyzetem nem rosszabb ezerszer? Honnan tudja, mennyire szenvedek ebben a pillanatban?

Maud önkéntelenül is, kissé ijedten lépett a férfi felé. - Valami... baja van?

- Van... Lehet, hogy percekben belül éhen halok... -Síri hangon tette hozzá. -

Dél van, és én még nem ebédeltem...

- Nahát, tudja... Azt sem csodálnám, ha körözött rabló lenne! Ennyi cinizmus...

- Nézze, kedves zsarnokom, mielőtt megkezdem a büntetésem kitöltését a fürdoszobában tudja meg, hogy az ön magatartása is sok kívánnivalót hagy hátra.

- Tessék?! Hogy érti ezt?!

- Ön szemrehányást tesz, amiért ártatlanul meghurcoltam a világ előtt. Viszont

- és a hangja komor, sot vádló lett: -hol volt ön ma éjszaka?! - Mi?..

- Jól hallotta a kérdést! Miért másztam én éppen ebbe a szobába? Mert üres volt. És miért volt üres? Mert ön nem tartózkodott benne. Ha itt alszik az

ágyban, akkor én diszkréten távozzom a párkányról, és most nem fenyeget keserves rabság, egy fürdoszobában, ahol kénytelen leszek megenni egy pipereszappant, hogy elkerüljem az éhhalált... Igen, kisasszony! - és felemelte a hangját, mint egy zord közvádó a bunper fotárgyalásán: - hol volt ön ma hajnalban négy és öt óra között?

A no döbbsenten, csodálattal állt, a pizsamás ismeretlen káprázatos

szemtelenségétől lenyugózva... Aztán így szólt:

- Mégsem zárom a fürdoszobába. - Maradunk a szekrénynél?
- Nem! Átadom a szálló detektívjének.
- Ám legyen - felelte búsan, és mélyet sóhajtva elindult az ajtó felé, mint aki vérpadra lép.
- Várjon! - kiáltotta Maud, és dühösen toppantott... Istenem, micsoda helyzet!
- Maradjon...!
- Nem, nem... Ön megsértett.

Maud a karjába kapaszkodott:

- Csak tréfáltam... Szó sem lehet arról, hogy így kilépjen a szobámból... Az idegen sóhajtott, és hosi komorsággal megrázta a fejét:
- Nem... Mégis megyek a detektívhez. Önként! Az ilyen ember bunhódjon... Igaz volt. - És tragikusan a mellére csapott, kétszer. - Én bunhódni akarok!... Mea culpa! -kiáltott: -Mea culpa:.. en bunhódni akarok.

Maud megragadta a karját: - Az istenért, ne kiabáljon!

- De én nem hagyom magam a fürdoszobába zárni... - Nem zárom be... - suttogta megtörten a nő.

- Az más... Akkor esetleg maradok - és visszaült. - Nem vagyok rossz ember, ha arról van szó, hogy egy hölgy a segítségemet kéri...

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón.

II.

Feszült csend...

A nő bizonytalan hangon megszólalt:

- Ki az?..
- Sergius.herceg...

Maud a férfihez fordult, hogy a fürdoszobába küldje...

A szemtelen idegen nem volt sehol. A kopogtatás valamivel türelmetlenebbül ismélódott.

- Azonnal... - felelte tettetett frissességgel a leány - most fejeztem be az öltözködést. -Azután vidám hangon kiáltott: - Lehet!

Mialatt nyílt az ajtó; megigazította a ruháját, hogy a bel.épo előtt eljártssza az öltözködés utolsó pillanatát.

Belépett a herceg. Már közel járt a hatvanhoz. Finom arcú, osz ember volt.

Sovány, sápadt, feltunoen tiszta, okos szemekkel.

- Miért nem volt lent ebédelni, Maud?
- Öltözködes közben leszakadt egy csat a ruhámról. De most már mehetünk... - tette hozzá gyorsan.

"Aha", mondta magában a szemtelen idegen az ágy alatt. "Szeretné elvinni az illetot. Úgy tátszik, nem szívesen venne, ha meghallanám, amit beszélnek.

Voltaképpen be kéne fogni a fülemet. De nem teszem. Disznóság..." Ezt mondta magában a szemtelen idegen, és szeretett volna cigarettára gyújtani.

- Néhány szót csak... -tartóztatta a herceg. - Ebédnél nem leszünk egyedül: beszélt az illetovel?

- Ezt majd később... - ellenkezett idegesen Maud.

- Nem. Tudnom kell rnindent, ha elfogadom az áldozatot. Maga börtönbe kerül, és akkor én... - Hallgasson, kérem...

- De hát itt magunk vagyunk...

- Igen... igen, de ha valaki hallgatódzik...

"Ejnye, ejnye... Szóval ez a nagyon szép és nagyon úri hölgy adott esetben

börtönbe is kerülhet? Lám... lám...", gondolta a szemtelen idegen. Az öreg halkabban folytatta:

- Mit beszélt vele?
- Jöjjön, kérem'ebédelni... egy szót se beszéljünk...
- Úgy látszik az idegei cserbenhagyták, keves... Azt hittem, hogy maga eros...
- Nem... az idegeimmel nincs baj, de ma... rossz napom van és... most menjünk -mondta szinte sírva a leány.
- Még csak annyit, hogy este nyolckor egy hárommotoros gép Szingapúrba repíti, és a rendorség...

- Menjünk... azonnal... - No de...

- Ne kérdezzen! Jöjjön, kérem. Nyomban!

"Szépen vagyunk", gondolta a szemtelen idegen. "És ez akart engem a fürdoszobába zárni... •

- Jól van, Maud menjünk...

A karját nyújtotta, és a leány megkönnyebbült sóhajjal indult el. Kopogtak. ' - Ki az?

- A rendorség -felelte egy kemény hang.

III.

Csend...

Az osz ember lassan a hátsó zsebe felé nyúlt. Maud két kézzel megragadta a karját, mielőtt a revolver elokerült. Azután, mintha kicserélték volna az iménti ideges, nyugtalan not, higgadtan, szinte közömbösen kiáltotta:

- Nem értem, kérem! Engem keres a rendorség?... Miféle ostobaság ez?
- A rendorség a szálló valamennyi lakóját kéreti, hogy fáradjanak le a hallba.
- Miért?

- A Grand Hotel vesztegzár alá kerül - felelte a hang. Lépések távolodtak, és már a szomszédságból hallatszott a kopogtatás.

- Elvesztünk - mondta pillanatnyi csend után a herceg. - Ostobaság. És ne kapkodjor• állandóan a hátsó zsebéhez.

- Ez a mozdulat megnyugtat. Amíg a pisztoly nálam van, addig...

- Nem akarok ilyen szavakat hallani magától! -kiáltotta erőlyesen Maud. "Ezt is rögtön a fürdoszobába zárja", gondolta az ágy alatt a léha ismeretlen. - Most elsosorban lemegyünk a hallba, és megtudjuk, mi van itt a szállóban... - De ha ma este nem menekül, akkor vége mindennek!

- Hallgasson, kérem. Láthatlanban nem ítélyhetjük meg a helyzetet.

A fiatalember hallotta az ajtót csukódní. Megkönnyebbülten sóhajtott. Még néhány má- sodpercig várt, azután. elhatározta, hogy kimászik... Zörrenés.. .

Gyorsan visszabújt. Ez mi? Lassan nyílt az ajtó, és lépés csikordult. Talán takarítanak? Nem valószínű. Ez az illeto nagyon óvatosan jön be. Ez settenkedik, kérem! •

Jó lenne kinézni. De csak lábat lát. Fehér teniszcipot; kissé piszkos, és pontosan az orrán, különös alakú barna folt van. Bizonyára kávé.

A teniszcipó távozik. Az ajtó becsukódní. Most!

Gyorsan kibújt. Ha a vendégek a hallban vannak, akkor üres a kert.

Szétnézett... Az asztalon egy levél. Nicsak! Ezzel settenkedett be a fehér teniszcipó, a furcsa alakú kávéfolttal... Gépírásolt cím:

Maud Borckman kisasszonynak. I. em. 73-as szoba..."

Nem fontos, gyerünk tovább! Az ablakhoz osont. Azután hátrahokölt...

Mi van itt kérem? Hadszíntér lett a szálló? A kertben egy utászoztag

dolgozott. Drótsövényt állítottak fel. Rövid ideje dolgozhattak, de már állt a tüskés akadály, félkaréjban a kerten túl, és szuronyos örök állnak az akadály külső részén. Gúlába rakott puskák, gozölgo kondér, táborozó legénység. A szálló környékét megszállta a katonaság. A szemtelen idegen tanács- talanul állt az ablaknál... azután lehajtott fejjel, szomorúan távozott a fürdoszobába, önkéntes rabságba.

IV.

A Bali-csoporthoz tartozó Kis-Lagonda-sziget három év előtt még osi ismeretlenségben virult, Jáva délkeleti csücske közelében. Voltaképpen Kund Wolfgang, a híres festomuvész idézte elő a szerény kis sziget konjunktúráját, azzal, hogy egyik képét a másik után festette Surabajában, és újabban egyre kevesebbet adott el muveiből. Amíg felesége élt, minden másképp volt. A feleség, egy cukoriparos lánya, szép volt, finom és kedves, de rendkívül kancsal. A festo azonban nem a külsőt, nem a bolondos ifjúság múltó céljait kereste az élettársban. Muvész volt! Más az, amiért egy ilyen ember lelkesül. Elvette a not, mert amirol ihletett mualkotásai után álmodozott, azt megtalálta ebben a házasságban: a gazdag apóst.

A kancsal, de finam lelku hölgy atyja ugyanis Buitenzorg pénzelokeloségei közé tartozott.

Az atya igen rossz szemmel nézte a muvészt eleinte. De végre is beleegyezett a frigybe miután leánya még rosszabb szemmel nézte a muvészt. Annyira rossz szemmel, hogy jobb vologényre nem számíthatott.

A gazdag festot ezután felfedezték a hírlapírók, és híressé kürtölték.

A hitves azonban egy napon örök álmra hunyta kétféle szemét. A hozománynak már ekkor nyoma sem volt, és az atya minden közösséget megtagadott a vovel.

Wolfgang olyan nyomorba jutott, hogy egy napon hitelezoi elöl átúszott a közeli Kis-Lagonda-szigetre, és remete lett.

Rövid, bölcs elmélkedés után azonban meglepoen világias gondolatai támadtak.

Nem éppen remetéhez méltóak. Ilyen gondolat volt például, hogy ezen a helyen milyen világhíru fürdotelepet lehetne létesíteni. A közeli Balit is mennyire felkapták az utóbbi idoben.

Beszélnie kell a királlyal.

A sziget belsejében ugyanis egy vad bennszülött törzs lakott. A vadak ijedten félrehúzódtak házaikba a félmeztelen, szemüveges európai elöl. Itt kereste fel Nalaya királyt, aki a sátra előtt egy Celjes komforttal berendezett pocsolyában ült. Civilizált bennszülött volt, mert vala.mikor egy angol teherhajón mint futo dolgozott, ezért tisztelte is a kis csoport vad maláj, akiket egy napon azzal a meglepo hírrel keresett fel, hogy o a királyú.

Csak egy bennszülött kérdezte, hogy mire alapítja ezt a feltevést, de annyira megverte az illetot, hogy a többi készséggel elfogadta a fait-accomplit.

Amikor Nalaya király meglátta a szoke, rákvörös festot közeledni, leereszkedo nyájasság- gal böfögött feléje. Wolfgang már tudta, hogy mit kell tennie, ha eredményesen óhajt tárgyalni. - Ajándékot hoztam neked, malájok fejedelme.

- Nem baj, csak szép legyen -felelte Nalaya király.

Wolfgang átnyújtott a bennszülöttnak egy ultramarinkéket, mert ez kedvenc színe volt, és többet-is tartott belole a készletében. A maláj megnézte.

- Az ajándék szép, de már ettem ilyent. Mit kívánsz, csúf öreg idegen?

- Ide hallgass, király. A szomszéd Bali-szigetrol regényeket írtak, és azóta a bennszülöt- tek gazdagok. Miért ne utánozhatnád ezt a példát?

- Nem tudok regényeket írni, és a népemnél sem vettem észre ilyesmit. - A regényt más írja, és te meggazdagodnál... Tudod te, mi az a reklám? - Még nem ettem.

- Nem ennivaló. Elmagyarázom neked, hogy mi a reklám. Az emberek szeretnek örülni. Én festo vagyok.

- Értem. Ez a reklám.

- Nem. A reklám az, ha bebeszéljük előre az embereknek hogy valaminek örülni fognak. Én festek a szigetről, az újságok írnak, és a Jállalkozók bedolnak. Ezt úgy mondják, hogy fürdőhely. A turisták vad fehér törzse amely a B"decker nevére istent imád, ellátogat ide. Ezt hívják konjunktúrának. Kis-Lagonda fürdőhely lesz.

Ofelsége gondolkodásba mélyedt.

- A tipp nem rossz - mondta azután, futói múltjából hazajáró kifejezéseinek egyikével. És hozzáfogtak, Wolfgang visszaúszott Jávára, és akcióba lépett. Néhány tájékozatlan újságíró, nem tudva, hogy a gazdag és félmeztelen remete lett, elfogadta az új megbízást: hatalmas cikket írtak Wolfgang Kis-Lagodán festett képeiről, az , egzotikus sziget vad harcosairól, szelíd leányairól és egyéb különösségeiről.

Azután egy uzsorás megépítette az első tejcsarnokot, és a többi .ment magától. Kis-Lagondát felkapták az Indiába látogató milliomosok. Megépült a Grand Hotel, később a Miami Grill, majd a hatalmas strand. A kis dél-tengeri sziget híre milliós filmek és filléres regények szárnyán terjedt, és sorra épültek a szebbnél szebb villák...

A Grand Hotel a Szigettenger legelőkelőbb és legdíszesebb szállója volt, egy márvány és selyem álom. Kitűnő személyzet, csodálatosan bútorozott szobák, bár, étterem és jachtkikötő...

Itt történt, hogy az egyik lakó bubópestisben megbetegedett. A Grand Hotel vendégeit mégsem lehet karanténba szállítani, tehát elrendelték a vesztőházat. Hat hétig egy lélek sem hagyhatja el a Grand Hotelt.

V.

Közvetlenül a vesztőház előtt ez volt a helyzet a Grand Hotel elcsarnokában:

Armin Vangold terménykereskedő, aki harmincévi munka után nagy vagyon birtokában elhatározta, hogy végre élni fog és Júlia nevére feleségével Kis-Lagondába érkezett: az asszonytól búcsúzott a szálló kapujában.

Vangoldné-Júlia ötvenkét éves volt, nyolcvanhét kiló, szigorú, derék, nagy tokájú hölgy. A városba megy bevásárlásokat eszközölni, és Vangold az ízületeire való hivatkozással nem kíséri el. Vangold ízületei nem fájtak ezen a napon, sőt ellenkezőleg, Vangold szeretett volna kissé "élni" ebben a tündérpalotában, járkalni, olvasni, egy pohár sört inni és hát... esetleg... beszélgetni, egy kedves hölgygel... Hiszen nincs abban semmi. O szereti feleségét, de néha jó lenne egy kicsit azt tenni, amihez éppen kedve van... fennek, ha egy hétig egyedül sürgöghetne itt. Este... benézne a bárba! Júliának még csak említeni is istenkísértés lenne... Nézte a távolodó, jól megtermett hitvest... Derék asszony, nagyon szereti; de hát a víz nélkül sem élhet az ember, azért mégiscsak jó olykor egy pohár konyak.

Ott van Lindner, a kövér baritonista. Világhíru hangjából ma már csak a fele van meg: a világhír. Éppen lejön az emeletről. Megkérdezi a portást, hogy járt-e már itt a déli posta...? Még nem. Bruns, egy széles vállú, tömpe orrú, komor ember, a lépcsőn áll zsebre dugott kézzel, és szivarozik. Furcsa,

időnként visszatérő vendég.

Az egyik nagy fotelben üldögél Signora Relli, a hatalmas termetű, de gyönyörű alakú, szicíliai özvegy, akinek kissé férfias hangja, markáns, de érdekes arca a hotel állandó középpontja; cigarettára gyújt, és egy bojtól a Corriere della Sera-t kéri. Dickman, a "Batavia" sorhajó nyugalmazott kapitánya Hillerrel, egy bostoni tejkrémgyárossal csevegett, és a bejáratnál egy kissé molett szöke nő boröndjeit rakták le. A portásnak azt mondta, hogy Hould kapitányné Sidneyből. A nő szép, de néhány ránc van a szeme sarkában és a nyakán is, a krém és porcelán arcára, ha oldalt fordul, egy hosszú ín feszül meg. A hall sarkában nagyon jól tiltózott, ápolatlan fehér ború, érdekes, szép arcú fiatal ember áll. Erich Kramartz. Bólintott a nő felé. Mrs. Hould visszaköszönt, és megindult a lifthez.

Most jön Renke doktor, aki egy beteg vendéget vizsgált. , - Hol telefonálhatok? - Jobbra vannak a fürkék - felelte a portás.

Az orvos elsiet. Erich von Kramartz lassan a lift felé indul, amely az imént vitte fel Mrs. Houldot, az új vendéget. Ezután a terménykereskedő (Vangold úr) a portáshoz lép, és látszólag közömbösen így szól:

- Ki az a szöke hölgy, aki most bement az étterembe? Feltűnően hasonlít... egy rokonom- ra...

A portás szomorúan néz rá: .

- Az, kérem? Villiersné onagysága. A férje foszerkesztő Szingapúrban. Vangold úr lassú léptekkel utána ballag... Csak úgy... mint aki nézelődik...

Most egy hittérítő siet ki az étteremből. Társas autóbusszon érkezett. Csak étkezik, és már megy tovább, a világi bunóknek e csillogó poklából. A legszigorúbb missziós rend fekete színű, bársonygalléros kabátjában van. Nagy sötét gombok fityegnek a gomblyukakból.

Ez a ruha azt jelenti, hogy viselője éveket töltött a leprások között, egy szigeten, mint önkéntes ápoló.

A szicíliai özvegy lassú, álmatag járással odajött. Egy fejjel magasabb a misszionáriusnál. Rámolygott, hogy valamennyi foga elovillant.

- Bocsánat, uram, nem hívják önt Cressonnak? - Nem.

- Érdekes. Emlékeztetett egy úrra, aki nemrég elhunyt. Azt hittem, rokona... Bocsánat...

És otthagya.

Ebben a pillanatban borzalmas szirénázással nyolc-tíz autó vágatott a szálló elé. Katonák és rendőrök ugráltak le serényen.

A bejárat előtt, de az utcán, egy bennszülött maláj táncárcokat, mindenféle díszholmit és levelezőlapot árul. Hácker, egy kikötőmunkás, állás nélkül ácsorog és bameszkodik. Arra jön Miss Lidia is, akit reggel kiutasítottak a hatóságok, miután idáig azzal az indoklással tartózkodott a szigeten, hogy visszavár egy hajóstisztet, aki két év előtt néhány percre távozott, és Walter, a helybeli fotográfus segédje, aki világi embernek képzelet magát, mert szipkából szívja a cigarettát és lovaglópálcát hord.

...Az autóról leugró katonák mindenkit beszorítanak a szálló halljába, még az osz szakállas Krogen újságost is, akinek a nyakán egy drótkeretben illusztrált lapok függnek, és ő közben egy kis zenélődobozt nyekerget, abban a hitben, hogy ettől több lapot árusít:

A hallban csodálkozva, aránylag higgadtan fogadják az gseményeket, de amikor egy hivatalos személyiség azt kiáltja, hogy: "mindenki orizze meg nyugalmát, nincs semmi baj", nyomban kitör a pánik. '

A hall minden kijáratát meigszállják a rendőrök, és a kapitány harsányan utasít

egy detektívet:

- Intézkedjék, hogy valamennyi lakó megjelenjen az elocsarnokban... Vesztegzár alá kerül a szálló.

Most jön az igazgató.

- Wolfgang vagyok. Én telefonáltam a rendorségre, amikor az orvos megállapította a fertozo betegséget.

- Az egészségügyi tanácsos úrnak szíveskedjék jelentést tanni, ajánlom, hogy írásban. Milyen ragály lépett fel?

- Bubópestis.

...Közben mégiscsak odajött néhány vendég. Ezek a "bubópestis" szóra rémülten hátráltak.

- Csak egy beteg? - kérdezte a kapitány.

- Pillanatnyilag.

Megérkezett az egészségügyi tanácsos. Igen kövér volt. Egyik fülétől a másikig tokája képzódott, és aszmatikusan szuszogott állandóan. Először megkérdezte a reszkető térdu portást, hogy mi van ebédre, és kérte, hogy neki a reistafelhez ne adjanak currysószt, mert ha látja, akkor képtelen ellenállni, viszont a gyomrának nem tesz jót. Régi csel volt Markheit tanácsos úr részéről, vesztegzár esetén néhány gyors, prózai ma•ánintézkedéssel lehúteni a hisztérikus hangulatot. Egy hajón, amely nyolc kolerabeteggel és felorült utasokkal futott be, sárga zászló alatt, a tanácsos először tővé tett mindent sósborszeszért, és keservesen panaszkodott a rettegéstől félholt utasoknak, hogy gyomorrontást kapott, és ilyenkor napokig viszket a bore.

- Szóval mi van? -fordult Wolfgang igazgató felé Markheit:

- Tegnap délelőtt tizenegy órakor egy lakóhoz orvost hívtak. Ma délelőtt megállapítást nyert, hogy az illetőnek bubópestise van. Azt hiszem, helyesen jártam el, amikor nem tettem intézkedéseket, mert a fertőzöttgyanús vendégek távozását csak karhatalommal lehet meg- akadályozni. A két szomszédos szobát lezártam, és egy szobaasszonyt hagytam a beteg mellett. Ezt a not majd szintén elkülönítjük, mert az illető nem tudta még, hogy miről van szó, és egy percre felment a szobájába. Azt állítja, hogy keményen nem tud ülni, mivel isiásban szenved. '

...A vendégek pokoli zsvajjal gyűltek össze többen vadul követelték, hogy hívjanak orvost mert pestistüneteket észlelnek magukon. Ezeket a kapitány megnyugtatta, hogy majd ha túl lesznek a formaságokon, mindent el fognak követni megmentésükre.

Villiersné elájult, és most ott lógott Dickmann kapitány karján, aki nem tudta, hogy mit tegyen vele.

Az osz újságos úgy érezte, hogy t'ul vannak az ügy hivatalos részén, jöhet az üzlet, és verklizni kezdett.

Egy rendor igen közvetlen formában óva intette...

A liftes sírógörcsöt kapott, és az emeletől hiába csengettek. Raverdan márki porokat vett be, és Dickmann kapitány egy díszmuáros üvegszekrénye mögött a szonyegre helyezte Villiersnét. Ezalatt Walter, a fotográfus segédje, hangosan intézkedett; az embereket felszólította, hogy menjenek hátrább, és kisebb csoportképekre osztotta őket.

- Hölgyeim és uraim - kezdte a kapitány. - - Halljuk, hal)juk - biztatta a fotográfus.

- A hatóságok vesztegzárat rendeltek el. Három hétig senki sem távozhat a Grand Hotelből. Aki az egészségügyi óvintézkedést kijátssza, az öt évtől életfogytiglanig terjedhető büntetéssel sújtja a törvény. Önöket voltaképpen

Santa Annunziata szigetére kellene szállítani a karanténállomásra. Azonban a Grand Hotel elokelo idegenforgalmát ettől megkíméltük, és kivételes intézkedés alapján a helyszínen foganatosítjuk a vesztegzárat. Három hétig a rendőség, az egészségügyi szolgálat és a helyorség egy osztaga gondoskodik a rendről és az Önök biztonságáról. A hatóságok számítanak a vendégek segítségére és megértésére. Reméljük, hogy a betegséget a házon belül sikerül izolálni, és nem lesz több áldozat...

Most következett a vendégek rohama.

Valamennyien kivételes elbánást követeltek. Az egyiknek, ha nem utazhat nyomban, több ezer font vesztesége lesz amiért perelni fogja az államot, a másik diplomáciai ügyre hivatkozott, a harmadik unokahúga esküvojére és így tovább.

- Sajnálom! - kiáltotta a kapitány - a gyarmat egészségügyi intézkedéseit egy uralkodó sem szegheti meg. Itt százezrek pusztulását jelentheti a legkisebb engedmény... A tulajdonos köteles mindenkit elhelyezni, és akinek nincs erre megfelelő tartaléka, az mint az állam vendége tartózkodik itt, természetesen szerényebb körülmények között.

- Nem vagyok köteles szerényebb körülmények között itt-tartózkodni - mondta Hácker, az állás nélküli kikötőmunkás. Az ormester ot is megnyugtatta néhány keresetlen szóval.

A legizgatottabb azonban Vangold szállítmányozó volt. Kétségbeesetten fordult a kapitányhoz.

- Kérem, a feleségem a városba ment az imént... - Ide nem térhet vissza. Kordon van.

- No, de - idegeskedett Vangold. - Esetleg egy kivételesen erélyes hölgy átjöhet azon a kordonon...

- Teljesen lehetetlen.

Ez szemmel láthatólag megnyugtatta a szállítmányozót. A többiek is kissé fáradtan, beletörödvé a helyzetbe, elhallgattak.

És ekkor Wolfgang harsányan így szólt:

- Azon leszünk, hogy a vesztegzár izgalmas, de szép trópusi élménye legyen a Grand Hotel vendégeinek. . .

VI.

Amikor Maud visszatért a szobáiba, első pillanatban azt hitte, hogy a pizsamás idegen már kiment. Annál szomorúbb lett, amikor az ablakfüggöny mögül elobukkant a szemtelen idegen vidám arca, és azt kérdezte:

- Hogy van?

A folyosón ismét léptek és hangok zaja hallatszott.

- Miért nem hagyta el a szobámat; amikor mindenki a hallba ment? - Nem mertem az ön utasítása nélkül semmit sem tenni. - Ostobaság!

- Különben sem volt mindenki a hallban. - Hogy érti ezt?

- Például az az illető sem lehetett ott, aki ezt a levelet hozta önnek... - És az asztalra mutatott, ahol a boríték feküdt.

A leány meghökkent.

- Itt járt valaki, amíg távol voltam? - De mennyire...

Maud feltépte a levelet, azután elolvasta. Utána a hamutálcába dobta, és meggyújtotta a szélét. Figyelmesen nézte, amíg a papír lassan elégett.

- Remélem nem rossz hír? - kérdezte derusen csevegve az idegen.

- Maga akaratlanul is tanúja volt egy beszélgetésnek, amelyben, minden

igyekezeterr dacára, néhány szót hallott...

- Biztosíthatom, hogy annyi, mintha...
- Hallgasson, kéreml... Nem tudom, milyen ember, de az az érzésem, hogy jószívu Bizonyára súlyos helyzetbol menekult meg a segítségével. Viszonozza ezt azzal, hogy nerr érdeklodik utánam, ha elment innen...
- Ezzel most ne legyen gondja -nyugtatta meg a fiatalember -, hiszen a vesztegzár néhán• hétig tart, és addig megbeszélhetjük.
- Ugyan! Csak nem képzeli, hogy itt marad a vesztegzár idejére?
- Hová menjek?
- Mit tudom én?... Ha nincs oka arra, hogy bujkáljon, akkor nyitasson szobát.
- Van okom bujkálni, mert az apám azt akarja, hogy nosüljek. Át akartam evezni Bali szigetére, ahol egy barátom lakik a tengerparton, és adott volna ruhát. - Hol hagyta a ruháját?
- Az apám bezárta, hogy ne szökhessem meg. Reggel lett volna az esküvöm, és akkor ideadta volna a frakkomat. Én azonban éjjel kimásztam az ablakon, pizsamában nekivágtam Balinak. A vihar visszabobott a szálló strandjára, és bemásztam ide. Azóta elnyomás alatt állok.
- Maud kissé felderült a bolondos történeten, és barátságosabban felelt:
- Ez mind igen szomorú vagy komikus, ahogy vesszük, de nyugodjon bele; a vesztegzár arra kényszeríti, hogy feladja a harcot. Nem bujkálhat hetekig pizsamában.
- De mit mondok a szállósnak, ha megkérdezi: hogy kerültem ide ilyen könnyu viseletben. - Hazudjon valami gáláns kalandot, vagy amit akar...
- Hát jó. Megyek. Köszönöm a szívtelen vendéglátást... Mert enni nem adott. Ezt leszö- gezem.
- Egy másodpercig hallgattak. A férfi a hamutálcán elhamvadt levelet nézte.
- Szeretném, ha bízna bennem -mondta azután. -Az az érzésem, hogy szömyu csávéban van és a hegyes orrú lakkcipo, akivel beszélgetett, nem valami elszánt segítőtárs. Maud szomorú habozással nézett maga elé.
- Nem -mondta szomorúan Maud. -Sajnos nem segíthet rajtam... - És mi lesz, há letartóztatják?
- Tessék?! Hónnan... veszi?...
- Nem akarok blöffölni. Hallottam, hogy este menekülni akart. Valószínű tehát, hogy üldözik. Mivel a vesztegzár miatt kénytelen maradni, könnyen lehet, hogy utoléri... - De miért gondolja, hogy a rendorség üldöz?
- Ez világos, mert... Kopogtak.
- Ki az?
- A rendorség...

VII.

A pizsamás idegen zajtalanul és gyorsan eltunt az ágy alatt. - Tessék!

-kiáltotta Maud vidám hangon.

"Barátom!", gondolta hüledezve a pizsamás. "Ez aztán a no! Példátlan hidegvér."

Kérek orrú, gyári cipo jelent meg az ágy két lábának látóterében. - Bocsánat, Elder fofelügyelo. .

- Maud Borckman. Parancsoljon. -A két apró, csatos trottocipo megmozdult.

- Köszönöm -felelte a kerek orrú gyári cipo. -Kérem, a hallban folyik a lakók kihallgatása, de hogy meggyorsítsuk az eljárást, én is elvégzek.néhány fontosabb kihallgatást. - Miért szükséges a vesztegzárhoz kihallgatásokat végezni?

Az egyik csatos trottozipo eltűnt. Úgy látszik, Maud keresztbe tette egymáson a lábait. - Ugyan! - felelte a kerek orrú, rekedtes gyári cipo: - Szó sincs a vesztegzárral kapcsolatbansemmirol. Hát nem tudja, Borckman kisasszony, hogy egy szobával arrább, a 71-esben gyilkosság történt, mialatt a vendégek a hallba siettek?

...Visszakerült a másik trottor... Meglepetésében tette le a lábát. - Mi?...

Kicsoda az áldozat?

- Ranke doktor... .

- Hogyan?... Az egész olyan... Különös... Ne haragudjon, hogy én kérdezem önt...

- Meg tudom érteni, Borckman kisasszony. Ranke doktort valaki leszúrta...'A 71-es üres. Ez a 72-es ahol ön lakik, a másik szomszédos szoba. Nincs több szoba a fordulóban... Itt valami papír égett el...

- Levelet kaptam, amelyben egy kellemetlen ügyben írtak, és így semmisítettem meg. "Micsoda hidegvér... Istenem! Micsoda hidegvér...!", gondolta a pizsamás.

- Van csoposta a hotelben? - kérdezte a felügyelő. - Nem tudom. Postán jött a levél.

- Érdekes... A mai postát megelőzte a vesztegzár. Hosszú szünet.

- Akkor nem értem - felelte Maud kedvesen -, itt feküdt az asztalom. Lehet, hogy a tegnapi postával érkezett.

- Az lehet: Ha szabad néhány formáságot. Neve? - Maud Borckman.

- Született?

- 1919-ben...

- Hol?

Szünet. . .

- ...Aesinszkban... Oroszország...

- Szibériában van, nem?

- Igen.

- Hol van az állandó tartózkodási helye?

- Surabayában. Az állami vegyészeti intézetben dolgozom. Decker professzor asszisztense vagyok...

- Igen? Nagy tisztelője vagyok a zseniális professzornak. Szabadságát tölti itt a kisasszony?

Szünet. - Nem. Otthagytam az állásom.

Van der Gullen Félix, a szemtelen idegen, igen keseru szájjal hasalt az ágy alatt. Itt baj van. Itt nagy, nagy baj van ezzel a remek, szép novel. Most már faktum, hogy hazudik. Kérem, bárhog is nézzük: itt nagy baj van. .

A gömbölyű orrú gyári rekedtes azonban sokkal jóhiszeműbbnek látszott. Szinte észre sem vette a csatos trottor zavarát.

- No hiszen - mondta megnyugtatóan -, ezek csak formai kérdések, ha kellemetlen, akkor ne válaszoljon, kisasszony, a mi szempontunkból csak egy kérdés bír fontossággal. Ugyanis kétségtelen, hogy a gyilkosság azalatt történt, amíg a vesztegzár rendelkezésit felolvasták. Előzőleg még látták a doktort, és körülbelül tizenöt percre rá már halott volt. Itt tehát csak az a fontos, hogy megállapítsuk a szálló lakóiról: hol voltak a kritikus tizenöt perc alatt?

Csend. Az egyik trottor ismét eltűnt. Maud tehát visszanyerte a nyugalmát. -

Értem - mondta kellemes, csengő hangján, egykedvűen, szinte derűsen.

- Hiszen egyszerű eljárás. Tehát szíveskedjék megmondani, kisasszony: hol volt ön a vesztegzár kihirdetése alatt?

- Itt. A szobámban.

A pizsamás ember az ágy alatt megdermedt. Mi ez?

- Ez hát rendben volna. A detektív természetesen itt is kopogott, és felkérte, hogy jöjjön a hallba?
- Így történt.
- Volt valami oka rá, hogy mégis itt maradjon? '
- Semmi különös okom sem volt. Láttam az ablakból a drótakadállyal érkező katonákat, tizenöt éve élek Indiában, tudtam, hogy miről van szó, és... nem szeretek hivatalos eljárásoknál asszisztálni.
- Aha! Értem! Így már világos! - helyeselt a főfelügyelő. - Egy elokelo szálló vendégei nem törődnek a formásokkal.
- Sajnos az ember nem sejt előre, hogy utóbb fontossága lehet a megjelenésének.
- Természetesen, természetesen - helyeselt a felügyelő egy készséges fodrászsegéd módján. - Én azonban hála istennek nagy gyakorlattal bírok, és tudom, hogy egy váratlan vesztegár gyakran tragikus meglepetést hozhat. Az első pillanatok hangulatát nemegyszer felhasználták már bunözők szállodai tolvajok, ezért mindig összeírom gyorsan, hogy kik voltak jelen a vesztegár kihirdetésénél.
- Igen? Ez nagyon ügyes.
- Köszönöm az elismerést. Ha megengedi, még egy kérdést teszek fel. Formaság de megkönnyíti a helyzetünket. Volt önnél véletlenül látogató, amikor a detektív kopogtatott? Az alibi mindig egyszerűbb számunkra, ha tanú van rá. Szünet, de egész rövid. Gyufa sercen. - Nem. Senki sem volt nálam.
- Ahá! Ezt jó, hogy tudom... Ostoba az ilyen személyzet. Egy liftes fiú azt mondja, hogy Sergius herceget látta a fordulóban, és mintha az ön szobájából jött volna... Természetesen ostobaság, ezek a boyok fecsegnek a vakvilágba, fontoskodásból...
- A herceg valóban itt járt nálam. Vagy tíz perccel a vesztegár előtt. De amikor a boy kopogott, akkor már nem volt itt. Azt mondta, átmegy Vangold terménykereskedőhöz, akivel ismerik egymást és lehet, hogy a kereskedő már lement. Bizonyára onnan jött ki a herceg. A harmadik szoba a fordulóban, a 70-es Vangoldé.
- Igen, tudom. A boy mondta, hogy onnan is jöhetett a herceg, de ezt nem hittem. Azonbár, ha nem öntől jött ki, akkor hinnem kell. - Csak a 70-esből jöhetett ki, Vangoldtól.
- Érdekes. Ugyanis ott történt a gyilkosság.

VIII.

Hosszú, dermedt szünet.. Az ágy alatt egy úr úgy érzi, mintha torkon ragadták volna.

- De hiszen... - hallatszott a nő hangja - azt mondta, hogy... a 71-esben ölték meg Ranke doktort. . .
- Ezt mondtam volna?... Tévedtem. A 70-esben történt, Vangold úr szobájában. Az ön szobája a 72-es számú, és a 71-esben nem lakik senki. Ez csúf csapda volt, az bizonyos. Most már kínos hangulat súlyosodott a szobára. Szék reccsen...
- Hát... - mondja nyájasan a gömbölyű orrú gyári cipo -, azt hiszem, ezzel befejeztük a formaságot. Jó, ha ilyesmin túlesik az ember... Bocsánat, ha háborgattam... '
- Kérem... - szék reccsen. - Megjegyzem, hogy én nem láttam - a herceget,

miután távozott tolem... Csak feltételeztem, hogy Vangoldtól...

- Ez természetes. Nem is veszem jegyzőkönyvbe... Egy ilyen finom, elokelo úr neve a legtávolabbi kapcsolatba sem kerülhet az üggyel. - Nekem is ez a nézetem.

- Örülök, hogy a véleményünk egyezik. Nagy tisztelője vagyok a hercegnek, és Shilling Lord, Tonga-sziget kormányzója akinek néhány ügyben szolgálatára lehettem, megígérte reggel hogy ebédnél bemutat a hercegnek. Sajnos közbejött a vesztegzár.

- Hát... ön, nem a vesztegzár kirendeltségével érkezett?

- Szó sincs róla. Egy másik ügyben nyomoztam, és én is itt ragadtam a vesztegzár miatt.

- Valami... más bunügy is... elofordult a szállóban?

- Nem a szállóban. Csak a lábnymai vezettek a szállóig, a szigetvilág legelvetemedettebb gonosztevojének. "Jáva Rémé"-nek hívják az alvilágban. Gyilkol, rabol, kegyetlenül. És megtévesztően kellemes külsejű ember. A szálló kertjében tűnt el. Ha tudnám, hogy valóban itt van valahol, nem fone a fejem a gyilkosért... Különösképpen egy ilyen fehér csontgombot találtam a meggyilkolt Ranke doktor mellett. Élénken emlékeztet egy hálórúha gombjára... Nem?

- Fehér csontgombot nem varrnak férfiruhára...

- Utcai ruhára nem. De pizsamára lehetsége, és az illeto pizsamában szökött meg előlem, de lehet hogy másfelé menekült. Túlságosan szerencsés véletlen volna, ha a vesztegzár a kezemre játszaná...

A gömbölyű orrú cipo bokában összeért, mintha meghajolna a gazdája...

Ajtónyikorgás...

- Nagyon örültem... - mondja Maud.

- Ha valami közlendoje van, kisasszony: bennem megbízhat. Nem vagyok szívtelen kopó...

Az ajtó becsukódott. Mire Maud visszfordult, a pizsamás ember már ott ült a karosszékekben és dohányzott.

IX.

Maud szótlanul, komolyan nézte:

- Tessék! - mondta a fiatal ember, és miután nem kapott választ, elismerően mondta: - Ez aztán alaposan megadta nekem... Mit szól ezek után hozzám, mint Jáva Réméhez? Maud csendesen, minden szemrehányás nélkül ezt kérdezte: - Maga ölte meg Ranke doktort?

- Megenged elöb egy kérdést? - Tessék -felelte a leány.

- Maga ölte meg Ranke döktort?

- Figyelmeztetem, hogy az én türelmemnek is van határa. Most már sokkal több forog kockán, semhogy a csúf látszat elkerüléséért megvédjem magát. '

- Igaza van. Most ellenszolgáltatás fejében véd meg. Mert én tudom, hogy amikor a detektív kopogott és jelentette, hogy vesztegzárat rendeltek el, maga nem volt egyedül. Tudom, hogy nem volt a szobájában, amikor a gyilkosság történt, és azt is tudom, hogy Sergius herceg nem távozott a detektív érkezése előtt. Hol volt ön távozásától számított tizenöt percig? Mert a hallban nem volt, a szobájában nem volt. Ugyanez áll a hercegre is.

- Útban voltam a hall felé, de visszafordultam...

- Úgy... Akkor miért nem mondta meg ezt a detektívnek? A no kirobbant:

- Hogy merészel nekem maga kérdéseket feltenni! Akit egy fofelügyelő a földrész legna- gyobb gazemberének nevez, aki hálórúhában menekült a kötél elöl... -

Szívesebber szöktem volna repülőgépen Szingapúrba!

Talált. Maud elsápadt és hallgatott. A fiatalember felállt.

- Kérem... - szólalt meg szelíden - kössünk békét, vagy ha tetszik, szövetséget...

- Magával? Lehet, hogy szerencsétlen körülményeim miatt nem adhatom rendorkézre, de gazemberrel nem szövetkezem... Téved, ha azt hiszi, hogy én olyan magafajtajú vagyok... - Hát akkor állapodjunk meg. Mindketten hallgatunk arról, amit a másiktól megtudtunk.

- Maga... ölte meg?... - kérdezte suttogva, rémülten a leány - feleljen... és úgysem... fogom... elárulni...

A fiú rövid ideig gondolkodott. Maud közelebb lépett hozzá, és kimeredt szemmel nézte a csíkos, selyem hálókabátot.

A fiú önkéntelenül követte a tekintetét.

Egy fehér csontgomb hiányzott a pizsama kabátjáról.

X.

- Szóval... maga tette...? Kérem... ha Istent ismert valaha... mondja meg... könyörgöm.

Nézte a leányt. Azután lassan bólintott:

- Én tettem...

Maud megkönnyebbülten sóhajtott.

- És... miért?

- Felismert... Batáviában egyszer betörtem valahová, ahol Ranke doktor is vendégségben volt. Elfogtak. A tárgyaláson ismét találkoztunk, jól megjegyezhetett. Ahogy kiléptem innen, szembefött. Tort mindig hordok magamnál... egy döfés, aztán vége lett.

Maud irtózva nézte a kedves arcú, nyájas tekintetű embert... Ocsmány gyilkos!

Úgy meséli el a gazságot, mintha csak tréfa lenne. Maga sem tudta, miért fáj ez annyira. Hiszen örülnie kellene, hogy nem Sergius volt...

- Gyilkolt?... Hidegvérrel, embert ölt? A fiatalember fölényesen vállat vont.

- Eggyel több vagy kevesebb... oly mindegy. - Menjen... kérem... Azonnal menjen...

Kissé alkonyodott. A kert tömve volt vendégekkel. Már megszokták a vesztegzárat, már tréfálkoztak a drótsövény külső vonalán táborozó katonákkal... Csak egy hipochonder különítmény, élükön Villiersnével (akinek a férje Szingapúrban szerkeszto), ájultozott a szobájába, és valamennyien keresték magukon a bubópestis nyomait. A boy félóránként drámai, de hivatalos hangon jelentette Markheitnek, hogy valamennyi vendégnek a percei meg vannak számlálva.

Az idény vége volt alkony felé már dúsan hömpölygött a ködös, párás levegő a tenger felől, és zsíros fénnel ülte meg a pálmák levelét, sünes hibiszkuszok és orchideák tágult kelyheit... Az északnyugati monszun elohírnökei, rossz szagú, forró légáramlással hordták a part menti fák rothadó gyökereinek buzét...

Most még csak a súlyos, bágyasztó alkonyi, dagályidőben érezni a trópusi paradicsom átalakulását pokollá a betörd monszun fúvására. Egypár nap, esetleg csak néhány óra még mindössze mert itt átmenet nélkül változik az évszak, és ilyen gutaütött időjárás lesz erre nap mint nap. A tengerbe süllyedő nap búcsúzó visszfényei árnyákba burkolják a szobát, ahol két csapdába került ember áll némán, egymással szemben.

- Azt hiszem, az idopont megfelel -mondja a pizsamás. A szobamosdó pereméről levesz egy szappant és törülközöt. -Nézzen ki, kérem; hogy tiszta-e a levego. Maud kinyitotta kissé az ajtót.
- Most -súgja gyorsan.
- Bocsássa meg, hogy találkoztunk - mondja a fiatalember, kilép a szobából, és egy szállóvendég öntudatos lépteivel elindul a folyosón.
..Maud háttal a csukott ajtónak dol, és lehunyja a szemét. .Istenem"... Ez az első gondolata.
Azután elovesz a ruhája kivágásából egy csipketerítot, amelyen minden szobában az asztalkán van, szébugyolálja, és kihullik belöle egy kis fémsnyelu, véres tor...

XI.

Félix, karján a törülközövel, kezében szappantartóval, sietett a folyosón. A személyzetet a kezdodo holtsezonra való tekintettel felére csökkentették. Most aggasztóan kevésnek bizonyult a létsám, miután a hivatalos közegeken kívül, az étteremben, a büffében és a hallban, sok olyan vendég tartózkodott, aki nem volt lakó, és ezeket is kellett helyezni. (dény közben a csodás Grand Hotelben hemzseg a boy meg a szobalány. De ha jön a legpontosabb vendég: a monszun, akkor bizony lepad a személyzet, és egészen elmarad a főúri vendégsereg. Külön szerencsétlenség a hotelnek az az autocaron érkezett turistacsoport, amely ebédre jött, és este már visszatértek volna Surabayába. Köztük Rev. Paulo Sorgette, a hatalmas osz jezsuita hittérítő, Culson baronett és Jenkins cukorbáró, a regattabajnok...

Wolfgang igazgatóra soron kívüli hatalmas jövedelem vár, mert a Grand Hotel vendégei nem fogják igénybe venni az állami kosztot és a vesztegzár idejére kijáró, olcsó kis szobákat, hanem további három hétig főúri bokezuséggel élnek majd itt. Meses jövedelem.

Viszont Félix, "Jáva Réme", aki öntudatosan siet pizsamában, kezében szappannal, anélkül, hogy csak sejtene is, hová, igen örül a személyzet híján, kihalt szállófolyosónak. Nagy veszély nincs, sok az új lakó; ugyan ki gyanakodna a szappannal igyekvo, pizsamás emberre?

Egy néger gyerek, aranyozott sapkában, éppen szembejön. Kissé csodálkozik. Ez a liftes. Ez estleg emléksük rá, hogy kit hozott fel az emeletre. Megáll.

- Halló! Hány órá? -kiáltja rá, és meglegyinti viccesen a törülközövel ° - Hat óra múlt, mynheer.

- Thank you! - És fütüürészve elsiet. Egy "mosdók" felírsú helyiségbe gyorsan bemegy. ...Az ördögbe is, valamit csak tenni kell, mert részint éhen pusztul, részint ha soká kell ilyen fölényesen futkosni a törülközövel, akkor meghal, mint végkimerült maratoni futó.

Zúg a lift.

Ahá! Az a pokoli kölyök lemegy végre a fészkes földszintre. Kilép... Lassan körülnéz... Csak ruha kellene. De hogyan szerez? Közvetlen elotte nyílik egy ajtó...

Azonnal, friss, öntudatos sietésbe kezd, csapkod a törülközövel, és be a fordulóba. Fel az emeletre, és lihegve megáll.

A boy jön szemben, az átkozott néger. Most itt vesztegel a lift. Nagyon csodálkozik.

Félix rohan. Hát ez nem negy. Már remeg a térde. Körülmegy a folyosón, és újabb mosdónál van ismét. Be!

Lekapta a ruhát, és sietett! Mögötte felbúgott a lift. Gyerünk, mert jön az a ronda kölyök!... Egy homályos fordulónál vaslépcső tunt eléje, keskeny fanyílásból indultak a tekervényes fokok. Egy tábla függött le a mennyezetről:

Fulladj meg! Álva maradt, és nem felelt.

- Te nem hálsz Mártin? Jó lenne há ledobnál... "De milyen jó lenne; ha ledobnálak", gondolta.

- Há ledobnáál Mártin egy korallgyoongy... Ott lóóg a tüükör mellett... de ne dönts fel a váázát... .

Csend. Ajtócsapás lentrol. Elment ez a sátán... Óvatosan kinézett. Gyorsan visszakapta a fejét. A néger kölyök ott állt a lift mellett, egy szalmaszálat rágott, és apródonként kiköpte... Végre is a csigalépcsőn lement. A kiabáló no egészen a mélyben volt, és most már ott sincs. Nagyon lassan elidult a váslépcsőn. A második emeletre ért, lenézett. Mélyen, a sötétben, a földszinti folyosónál lejjebb, kerek fény hullott a földre... Innen jöhetett a hang. Az arcát kéne elváltoztatni... Milyen könnyű ez regényekben, és mennyire lehetetlen az életben... Az első emeletnél hangokat hallott. Megállt. Valami csörög, ahogy jönnek. Kard?... Aha. Ez a kapitány...

- A kihallgatás eredménye riegatív. Mindenkinek van alibije. Akik pedig a szobájukban voltak, azok gyanún felül állnak.

A rendortisztek mögött állt Elder fofelügyelo.

- Szerintem mindenki gyanús, amíg nincs alibije -szólt közbe. A kapitány kissé huvösen fordult feléje.

- Nem szeretném, Elder, ha ezzel az üggyel foglalkozna. A Grand Hotelben különlegesen kell eljárni. Egy tapintátlanság vagy botrány beláthatatlan következményekkel járhat...

- A viláért sem avatkozom a dolgukba. Felesleges is, ha a kapitány úr csoportja nyomoz. Inkább azt hiszem, én szorulok majd a segítségükre...

Kissé gyanakodva nézték. Elder fofelügyelo, fiatal kora ellenére, regényes népszerűségre tett szert a gyarmaton. A kapitány szerint csak szerencsével és modoroskodással. Magas rangú rendortisztviselők mellozésével, kényes, politikai ügyeket, nagy bűneseteket osztottak ki a fofelügyelore, és ezt nem bocsátották meg neki a kollégái.

- Ha kezére járhatunk, csak szóljon - felelte a kapitány. - Bár nem ismerem az ügyet, amivel megbízták.

- Ha végleg kátyúba jutok, és sajnos úgy néz ki, akkor kérni fogom a segítségüket. Cserbenhagyott a szerencsém...

- Az is az ügyéhez tartozik - kérdezte az egyik rendortiszt -, hogy kihallgatta Maud Borckmant? .

- Figyelmeztetem, Elder, .ha szabályellenesen beleavatkozik, a csoportomra kiosztott ügybe. . . '

- Kérem, én a magam ügyében jártam el Maud Borckmannál. Egy embert keresek, aki itt a kertben csatangolt, és lehet, hogy bemázott valamelyik szobába... Ezért néhány lakót kihallgattam, és most már ném érdekel semmi. Lefekszem. Jó éjszakát kívánok. ,

- Bűnügyi sarlatán -mondta az egyik rendortiszt, miután Elder a szobájába ment.

-Olyan, mint a kuruzsló orvos. Mestere a látszateltetésnek. Természetes, hogy a komoly munkát sohasem becsülik meg úgy, mint a hókuszpókusz.

- Hát uram - mondta a kapitány -, Sedlintz fogalmazó átveszi a szolgálatot. Lehetőleg a háttérben nyomozni. Holnap azt kell kutatni, hogy kinek állhatott érdekében Ranke doktort megölni. .

- És -szólt közbe az egyik tiszt -, keresni kell a tort,, mert a gyilkos magával vitte. Ahol a tor van, ott a gyilkos is.

- Úgy van. Az orszemeket ellenorizze, és sok tapintat, Sedlintz. Vigyázni... Ez a G•and Hotel! Jó éjszakát.

Csörges, ajtócsukódás. A rendortisztek aludni mennek.

"Jáva Réme", a szemtelen idegen, most továbbmegy a csigalépcsőn. Ez a lépcső nem volt kivilágítva. Úgy látszik, este nem használják. Disznóság így takatékoskodni. Martin és a hölgy életveszélyben vannak, ha itt kell randevúzniuk.

Most a földszinten lehet. A szuterén alatt van. Hangokat és zörgést hall onnan. Személyzeti szobák?

- Ne merje megkísérelni... -suttogja valaki.

- Én nem tehetek semmit... Én félek... Téle van rendorrel minden...

- Ne félje... A rendőrök már lefeküdtek. Ide nem is jönnek... Szóval beszéljen, mert!

- Nem tudok semmit... Csak azt láttam, hogy a kést Miss Borckman vitte el...

Egy fehér kis csipketerítőben...

- Akkor o a gyilkos!

A fiatalember zibbadtan állt. Mintha kísértetekkel lenne tömve a hotel...:

Lemenjen?... Ha csak moccan, elriasztja ezeket. Ide jöttek az alagsorba beszélni. A hátsó lépcsőhöz... Indulatossan suttognak, világosari hallatszik minden szó.

- Holnap mondja el a detektíveknek.

- Nem... nem... kiderül minden, és akkor mindnyájan börtönbe kerülünk... -

Máártiin...

A fene!... Most elriasztotta őket.

A két suttogó szétrebben... Távolodó léptek... A fiatalember mozdulni sem mer.

- Máártiin... te miért nem ledobsz halat, korált, kulcsot?!... Halsz Márton?

-Szünet. Elmegy, és bosszúsan dörmögi. -Te nem halsz Máártiin... eszol vagy alszol, hülye disznó... csak várj... Finom hölgy. Igazán... Gondolja a fiatalember. Ez a Márton is megválogathatná magának... Kilépett a földszinti folyosóra. A novel mindenestre baj van. Ha csakugyan nála a tor és valóban feljelentik, akkor vége... Valamit tenni kell...

Eloszor mindenestre táplálkozni fog... Miért van itt ilyen sötét?

Nekimegy valaminek. Asztal. Oldalról fény szurodik be. Asztalok. Baj van. Ez a szálló étterme, és úgy látszik, már befejezték a vacsorát... De valahonnan nagyon halk jazz-zene szurodik ide...

Ez a bár. A Grand Hotel grillje. Na, ott ma nem sokan lesznek. Az se baj. A fő, hogy elsorangú konyhájuk van.

Nyugodtan kilép a hallba. Takarékvilágítás. Hatalmas, üres elocsarnok, távol a portás, olvas valamit a polcra dölve. Eszébe jut, hogy nincs nyakkendoje. A hálóing gallérja még megjárja a trópuson. De csak nyakkendővel. Az egyik asztalon "punka" áll. Kis ventilátor, hosszú selyemszalagokkal. A szalagok vízszintesen lengenek, ha jár a széllozo. Letép egy szalagot, és gyorsan csokorra köti. Kisse regimódi művésziselet, de mindenki úgy öltözik, ahogy akar.

Most már nyugodtan elidul a bár felé. A portás felnéz, de látja, hogy a vendég nem jön feléje, hát tovább olvas.

A Félix nevu uzott vad belép a elocsarnokból nyíló úgynevezett "Grill"-be:

Kék fény, kituno tangómuzsika, és... tömve a bár. Az alulról világított üvegparketten ruhazizzenés, lábsúrlódás, parfom, pácolt cigaretta és egészen enyhe ételszag keveréke... Sír a harmonika. Halk beszédhangok, pohár és tányércsörrenés nyomja el olykor. A reflektor vörösre vált... Gyorsan múló feltöro kacagás: a szicíliai özvegy elfojthatatlan életkedve tört ki, mert Vangold úr egy elhamarkodott mozdulattal a távolabb ülo Shilling kormányzó ölébe hajította egy folyami rák óllóját. A félhomályban jókedvu urak ülnek,

csodálatos ékszerek villannak fel mint fehér fénybogárcák, és maroknyi anyagból álmódott, párizsi selyemruhák zizegnek a parkettre vetülő zöld és lila fényben. A creol és habszínu noi vállak, sima háta és mezítelen karok kidomborodnak a homályból.

Félix a bárpulthoz megy. A tamyl mixer rávigyorog.

- Egy pohár pezsgót, és jeget bele, sok jeget! - vezényelt az éhes, szemtelen és uzótt ismeretlen.

A pohár egy pillanat múlva ott állt előtte. Jég hullik bele csörrenve a csontkanálból. A direktisz, egy álomszoke belga no hozzálép. A parkettre ltoncentrál homályos tangófény miatt csak árnyak látszik minden. De Félix így is megállapíthatta, hogy igen karcsú no áll előtte.

- Odette Dufleur vagyok. Ha a Grillbe jön, akkor az én vendégem... - Ez esetben sokszor lesz szerencsénk.

Letette a poharat, amelyből éppen inni készült. Pedig úgy vágyott már egy korty jeges pezsgót.

- Táncol? -kérdezte Odette Dufleur. - Hogyne. Szabad?

A parkett mélysötét ibolyafényében lépegettek. - Maga nagyon jól táncol -suttogta a direktisz.

- Szeretem a zenét, ezért van. És elsősorban talán az járul hozzá, hogy egy könnyű, finom, mesebelien csodás táncosnót vezetek... Milyen költeni ez... a haján? Lantheric, nem, nem! Ez Chalimar!

- Az. Maga igazán ért a...

Egy tizedmásodperc sötét, és máris vakító fény ömlik el a kis, intim helyiségben. A uzótt vad, egy szokott könnyed gesztusával karjába teszi Odette kezét, és megy a pezsgóhoz. Megfogja a karcsú poharat...

Érdekes, hogy itt nem tapsolnak szám után. Sot, mintha megnémultak volna. Kezében a pohárral körülnéz.

Mi van?!

Az emberek dermedten ülnek, és minden szem rámered. Odette kis, piros szája nyitva, és rémülten bámul! Félixre.

A fiatalember zsidbadtan áll, kezében a pohárral. Érti, hogy valami katasztrófa történt... Vegre, a szemközti tükörben meglátja magát, és sarkáig végigfut rajta a hideg.

Ott áll a bársonypolcnál, kezében egy pohár pezsgó, és a legszigorúbb hittérítő rend bársonygalléros, feket, papi formaruhája van rajta.

XII.

Igen. Ott állt az ámult emberek előtt, a fekete, bársonnyal szegzett ruhában, a négyszögu kogombokka, mint aki legalább öt évet a leprások között töltött, és minden világi örömtől irtózáttal elfordul... És kezében a pezsgópohár. És éppen tangózott..!

Itt most olyan botrány lesz, és olyan letartóztatás, amilyen még nem volt.

Hirtelen magasra emelte a poharat, és érces hangon mondta:

- Emberek! Ebben a házban ma megjelent az elmúlás mementója! Idejöttem, hogy legyen a láthatatlan kéz Nabukodonozor palotája falán! Jusszon eszetekbe, hogy a márványoszlopok, selyemfüggönyök, aranyozott kárpitok között éppúgy felírja a falra, a döghalál; hogy: "méne, méne tekel ufárszin!", mint a legutolsó halászkunyhóra. Eljöttem, hogy táncoljak közöttetek hogy mulassak veletek, mert így talán süket fületek is meghallja, vak szemetek is meglátja a halált, amikor magasra emelem e bunös kelyhet...

Magasra emelte a pezsgospoharat, a döbbszent csendben, a földhöz csapta, végignézet a rémült embereken, és távozóban még ezt mondta:
- Ezért kértem a pezsgót... Hogy megsemmisítsem, mint a világi bun jelképét. A mixer babonás rémülettel suttopta:
- Ezt értem... De minek kellett bele a jég?...
A zord misszionárius azonban nem felelt, hanem elhagyta döngö léptekkel a bárt.

XIII.

Sergius herceg elgondolkozva mondta Maudnak, akivel együtt ültek egy páholyban.

- Micsoda fanatikuskok... Szingapúrban tavaly egy misszionárius felrohant az egyik varieté színpadára, és, táncolni kezdett a balettcsoporthoz közöt...

Szörnyű látvány volt...

Maud nem szólt semmit...

A helyiségben lassan felengedett a váratlan esemény deprimáló súlya. ,.

- Ez szabálytalan eljárás -mondta Markheit tanácsos, aki Villiersnével vacsorázott, miután konstataulta, hogy a hölgynek nincs bubópestise. - Ha nem lenne misszionárius, akkor büntetendo cselekménynek számítana: pánikot eloidézni vesztégzár területén...

- Ki ez? -kérdezte a szicíliai özvegy izgatottan Vangold urat, akivel idoközben megismer- kedtek véletlenül. A terménykereskedő annyira feldúlta neje távolléte, hogy ebben a bús lelkiállapotban szórakozottságból signora Relli asztalához ült le vacsorázni és az eroteljesen szép özvegy megengedte, hogy a félreértés tisztázása után is együtt maradjanak.

Vacsora után véletlenül a bárba mentek, kissé "elüldögélni".

- Ez egy hittérítő -felelte Vangold -, többet én sem tudok. - Péter! - a pincért hívta.

Parancsoljon, signora. - Ki ez a hittérítő?

- Nem tudom. Ma sokan érkeztek -felelte, és sietett, mert a vendégek itt is, ott is fizettek. Wolfgang igazgató mindenfélét gondolt a misszionáriusról. -

Annyira érdeklik a hittérítők?

- Igen. Leány koromban beleszerettem egy misszionáriusba. Sajnos nem sok reményünk volt arra, hogy a szüleim hozzáadjanak, és ő elment a vadak közé hittérítőnek. Boldogult férjem jó volt, okos, szeretett, de én sohasem feledtem Cressont. Mióta özvegy lettem, szívesen járok erre, ahol sok a hittérítő, ahol... annyian hasonlítanak rá...

- Reméli, hogy egyszer csak viszontlátja az illetőt? -kérdezte Vangold úr.

- Az illető nem él. Hivatásának áldozata lett, és én vagyonom egy részért beleöltem abba az emlékműbe, amit szülőföldjén állítottam.

- Hamvait is hazahozatta? -kérdezte Vangold úr meghatva.

- Nem - felelte hidegen az özvegy. És rövid szünet után hozzátette: - Ugyanis, a vadak megették...

Lindner, az operaénekes jött arra, és megállt az asztalnál.

- Az ilyen hittérítőt nem szeretem - mondta, és fáradt, kövér arca szomorú, gyerekes kifejezésre görbült. - Most ismét altatót kell bevennem, pedig már jól éreztem magamat. - Ne vegyen altatót! - mondta erélyesen az özvegy. - Üljön le hozzánk! Péter! Egy üveg cinzanót... sinor Lindner... Vangold úr...

- Örövendek - mondta a terménykereskedő, és felállt a kézfogáshoz. - Én nagy tisztelője voltam az ön néhai hangjának. Még legényember koromban. Ön gyönyörűen énekelt Lohengrint, és csinos ember volt. Hol vannak azok a régi szép idok...

És sóhajtott. De nem értette, hogy a nagy művész miért ül olyan fagyosan az asztalhoz. - Most hajtsunk fel egy egész pohárral! -biztatta oket signora Relli; és magasra emelte a rubinszínu vermutot. Megitták. Lindner is, pedig nem sok kedve volt hozzá. Az özvegy felemelkedett. -Bocsánat. Kisietett a teremből.

- Kedves hölgy -jegyezte meg Vangold, és újra töltött. Pokolian jól érezte magát. Az ital is szokatlan volt számára, és... és... ez a signora Relli igazán kituno társaság... --Ön tüneményesen énekelt valamikor --fordult Lindnerhez, mert kedveskedni akart a világhíru művésznek. - Nagy kár, hogy elveszítette a hangját. Ez már végleges? Ismertem egy kántortanítót, akinek később kitisztult az orgánuma. Önnel is elfordul- hat.

- Kizárt do!og - felelte Lindner halálsápadtan. - Az-idegesség árt a hangnak, és engem minden ostoba fecsego halálra ingerel...

- Igazán? Így vagyok én a raktámokommal. Ha azt mondom, "Stuck úr, hozzon fel egy... - Signora Relli sokáig elmarad - mondta az énekes türelmetlenül.

- Igen. Azt hiszem, a hittérítot keresi, aki az imént lehordott bennünket.

...Vangold úr eltalálta az igazat. Signora Relli kilépve a hallba körülnézett.

A hittérítő egy kisasztal mellett ült, és a pincérrel tárgyalt.

- Kérem, én itt fogok vacsorázni, mert abba a Szodomába nem megyek be -mondta Félix, és vágyó pillantást vetett a bár felé.

- Szívesen találunk itt is, de csak egy fél darabka sovány hal van kint, amit a szákácsno tett el magának, mert fogyókúrán van.

- Tessék? Egy ilyen elokelo hotelben?!

- Sajnos nem számítottunk hittérítő vendégekre. A mi lakóink bunös emberek, ma, pénteken sem esznek böjtöst, és csak olyan ételeink vannak, amit hittérítő úr undorral utasítana el: rosbiff, csirkecotlett currymártással, pulyka és hasonló.

A hittérítő úrnak valósággal folp a nyála egy kis rosbiff vagy pláne cotlett után (curryszósszal!), de szomorúan ezt mondta:

- Hozza csak... azt a kis halat, vízben fozve...

Komorán állt ott a kisasztal mellett, és szerette volna a haját tépni.

- Bocsánat, hitterítő úr... özvegy Relliné vagyok...

Egy hatalmas, jó alakú, markáns, de csinos arcú no állt elotte, vészesen villogó szemmel és nagy fehér fogakkal.

- Nem tudtam szabadulni a hatása alól... Amit az imént tett, olyan ijeszto és nagyszeru volt...

- Harc a világi bunök ellen... - és türelmetlenül forgatta fejét a pincér után, mert már a böjtös is jólesett volna, csak hoznák!

- Nekem szükségem volna valakire, egy emberre, akivel oszintén beszélhetnék.

Kérem, ha van számomra egy félórája, hallgasson meg, és...

- Most majd vacsorázom -jegyezte meg, mert jött a pincér a hallal.

- Kell! Kell végre egy izzó szemu, szigorú hittérítő, akinek az én szívem titkait kitárhatom... De sajnos a karját tárta ki, és mert nem nézett hátra, leverte a pincér kezérol a tálcát. A kis darab fott hal mozdulatlanul pihent levében a szonyegen.

- Oh Madonna! -kiáltotta kétségbeesetten. -Milyen ügyetlenség... Kérem, engedje meg, hogy vendégül lássam egy csésze teára, némi kárpótlásul egy kis vacsoráért... Ne utasítsa vissza, mert megaláz... a 20-as szobában lakom, itt van a közelben...

- Kérem... én ma csak böjtöset ehetem -mondta megtörten, és úgy nézett a földön fekvő halra, mintha valami elhunyt, szeretett hozzátartozója lenne.

Rövid biccentéssel és teljesen üres gyomorral elindult a folépcso felé. Azután hirtelen sietve visszatért, és benyitott a sötét étterembe. A folépcso felől ugyanis Elder fofelügyelo közeledett.,

XIV.

Elder csak egy pillanatra látta. Nyomban a portáshoz sietett.

- Ismeri ezt a hittérítót?

- Bizonyára. De ma annyian érkeztek, hogy utánna kell néznem, ha felügyelo úr tudni akar valamit...

- Igen, nézze meg a nevét és az adatait.

Közben kijött a fopincér a bárból és signora Rellihez ment.

- Szíveskedjék visszatérni a bárba. Az a két úr a signora asztalánál hangosan sértegeti egymást.

- Oh! Santa Madonna -kiáltotta, és elsietett a pincérrel. .

- Rev. Paul Sorgette, hittérítő -mondta a portás. -Autocaron érkezett a jávai kirándulók- kal, és egy bankátutalás miatt jött be a Grand Hotelba, Közben történt a sajnálatos eset. - Hányas szobában lakik?

- Hatvanhat. Második emelet. - Köszöt•öm...

Odament az étteremhez. Az ajtó zárva! Most már habozás nélkül a lifthez lépett és beszállt. - Második emelet... -A lift bűgva elindult...

Szerette volna felpofozni magát, ami•rt nem sietett nyomban a hittérítő után. A lift megállt. Gyorsan ki akart lépni.

- Nem lehet, uram - mondta a néger fiú. - Két emelet között vagyunk.

- Miért állt meg a lift?! ' - Valószínűleg kinyílt az ajtó valamelyik emeleten.

- Most mit kell csinálni? -topogott türelmetlenül Elder. ,

- Csengetni kell'a portásnak. O végigjárja az emeleteket, és ha becsukja a nyitott ajtót, akkor ismét megindulunk. Rémes, hogy milyen lassú. Ha valamelyik felső emeleten nyílt ki a liftajtó, akkor ránk virrad. Zsábája van szegénynek.

Portásnál nagy baj... Én nem tartanám.

- Csengetett már?

- Még nem, de az hamar megvan -felelte biztatóan, és lenyomta az egyik fehér gombot. -Most tessék majd megfigyelni, hogy meddig elpiszmog ez a vénember. Csakugyan félórát tatott, amíg végigjárta az öt emeletet, és végül rájött, hogy a félemeleten elfelejtette megnézni, pedig ott nyílt ki az ajtó.

A lift felzökkent, rövid bűgás, a boy kirántja az ajtót. - Negyedik.

Eldernek fejébe tódul a vér. - A másodikat mondtam!! - Egy perc!...

Le! Két másodperc múlva a lift megáll, Elder kiszállna, de a boy legyint. -

Megint kinyílt egy ajtó, úgy látszik, viccel valaki. - Hogy az a...!

...Alig háromnegyed óra múlva ott állt a 66-os szoba előtt. A hittérítő ruhája kiakasztva függött, a küszöbön egy pár cipo.

Bekopogott.

- Ki az -kérdezte egy rekedt hang.

- Keresik hittérítő urat...

Lassú csoszogás, nyílt az ajtó. Osz, sovány arcú ember nézett ki.

- Engem keresnek?

- Igen. Crafford hittérítő urat várják a szalonban.

- Én Paul Sorgette vagyok!

- Bocsánat, akkor tévedés. Rev. Craffordot várják.

- Az sem lehet. Craffordot tavaly megsütötték a Viktoria Nyanza tónál... -

Akkor ez egy másik Crafford.

- Hallja! Ki maga?! Az egész hazugságból egy szót sem hiszek el! Az imént is kaparászott valaki az ajtómon! Nagyon gyanús éjszakai jelenség az úr!
- Én Elder fofelügyelo vagyok. A pénzt mindenesetre okosabb lesz leadni a széfbe. - Mi... Honnan tudja?...
- A portás mondta, hogy átutalása jött. Mikor feküdt le?
- Tizenegykor - felelte a hittérítő, és bevágta az ajtót. Tizenkettőre járt. Elder néhány pillanatig gondolkozott. Aztán gyorsan lehajolt. A hittérítő cipojén friss nedvesség csillogott. Borön nehezen szárad a folyadék, de tizenegy óta már száraz lenne. A földre hullott böjtös halról freccsent oda a víz...
Kétségtelen, hogy valaki hordta a pap cipójét, mialatt aludt. Azt is tudta már, hogy ki...

XV.

Maud az ajtó előtt búcsúzott Sergius hercegtől. - Ne féljen - mondta. - Úgy érzem, van remény... - Én... nem így érzem...
- Hinni kell!
- De a professzor ma visszatért...
- Csitt! Ne rágódjunk azon, amin úgysem lehet segíteni. Jó éjszakát.
A herceg elment, és Maud belépett a szobába. Amikor egy kattanás után világos lett, ott ült vele szemben a fiatalember, dereka köré egy lepedő volt csavarva, de különben kifogás- talan pepita kabátot viselt, csak az ujja látszott túl rövidnek.
- Hogy mert!...
- Csend. Rövid leszek, mert az idő sürget, és különben is igen. éhes vagyok. Azonnal adja ide a kést és a fehér asztalterítőt, amibe becsavarta. Maud képtelen volt felelni.
- Ne kérdezzen, ne magyarázzon, és tegye, amit mondok. Valaki meglátta, amikor elvitte a kést. Át fogják kutatni a szobáját.
- Ki... látta meg?
- Kérem, hogy cselekedjék gyorsan. Ha megtalálják itt a kést, akkor vége! - És honnan tudjam... ' •
- Tárgyalni nincs idő. Hinnie kell, amit mondok, különben elveszett. A kést! Maud habozott. Azután gyorsan az ablakhoz ment, és a párkány mellett egy résből elovette a fehér terítőt.
- Itt van. Óhajt még valamit?
- Semmi... Talán, ha óhaj nélkül elmondana...
- Nem mondok semmit. Higgyen, amit akar. Miután maga a gyilkos, túlságosan bunősnek hem tarthat.
- Miért vette ezt magához?
- Azt hittem, más a tettes, és meg akartam menteni... Maga... maga... hogy került ide, így...
- Csak betetőzése volt a mai napnak... Miután visszavitettem a hittérítő ruháját, elmondha- tatlanul hiányos külsovel rohantam a csigalépcsőhöz a pizsamámért. Egy fél tucat mosott lepedő volt ott, helyette. A pizsama sehol! Képzelteti! Mit tehettem? Az egyik lepedőt magamra csavartam, és ide igyekeztem. Közben aludni ment egy úr, akit egyszerre hárman is Vangoldnak szólítottak, és a szobájához támogatták. A három ember lefektette, és öt perc múlva kiakasztották a ruháját. Azután elmentek. A kabátot kölcsönvettem, de a nadrág nem ment fel. A 87-es szoba elöl pedig kölcsönvettem reggelig egy pár csizmát. Félek, hogy

egy rendortiszté.

- Honnan tudja, hogy a kést...

- Jó éjszakát - vágott szavába a fiatalember, azután, épp jókor, megragadta a csúszni készülő lepedőt és elrohant.

A fordulónál hallgatódzott. Amikor látta, hogy tiszta a levego, kivette zsebéből a tort, és messze hajította a folyosó ablakából. Azután Vangold szobájához ment, és helyére akasztotta a pepita kabátot.

Sietett. Talán a szuterénben akad valami raktáféle, ahol meghúzhatja magát. Szömyen kimerült volt. Körülbelül a földszinten lehetett, amikor mélyből lépéseket hallott, és valaki elkiáltotta magát:

- Mártiin... te vaagy... A mindenségit!

Villámgyorsan kilépett a folyosóra, és elindult a sötét étterem felé. Hangok:

- Csakhogy kinyitották! Ki az ördög zárta be kívülről? - Én nem tudom - mondta a portás...

Vissza. Siet végig az ajtók mentén... Hát ez szörnyű! A folyosó másik része felől is beszéd zaja.

- Azt hittem, hogy lefeküdt, Elder.

Seblintz, az inspekciós rendortiszt.

- Különös zajt hallottam. Az ember gyankvó ilyen helyen... Azonnal ideérnek... Két tűz közé került.

- Maartiin!... Nem halsz?!

Fulladj meg!

Közvetlenül mellette a 20-as ajtó. Az olasz nő szobája! Halk dúdolás hangzik ki bentől, és egy cipo koppanása. A hangok közelednék. · Kopog!

- Tessék!

Belép a 20-as szobába, és szemben áll a szicíliai özvegygel, aki kimonóban van, és szájtátva bámul.

- Ön... ön?

- Bocsánat - feleli a hálóingés úr, egy szál sötét nyakkendővel és talpig lepedőben -, miután meghívott...

- De azt mondta... böjt van... és...

- Már nincs. Tizenketto elmúlt. Éjfél után már szombat van. - Bocsánat, de... olyan furcsa így...

- Errefelé különös csak. Ez a hittérítő rend lepraápoló díszruhája... Az ön tiszteletére vettem fel: fehér szoknya, sötét nyakkendő... és magas szárú lakkcsizma. Indiában ezt a megjelenést nagyon tisztelik...

- Érdekes... De én már aludni készültem... Nem baj! Forduljon el, amíg magamra kapok valamit...

Hátat fordított, és az ablakhoz állt. Signora Rilli a spanyolfal mögé ment és felöltözött. Amikor elokerült, csodálkozva látta, hogy a hittérítő raincs a szobájában. Mintha kirepült volna a nyitott ablakon. .

Úgy is volt.

XVI

Másnap reggel új szenzációra ébredt a Grand Hotel.

Vangold terménykereskedőt letartóztatták Ranke doktor meggyilkolásáért. A néger boy jelentette, hogy ruhatisztítás közben Vangold kabátzsebében egy csipkerterítőt talált vérnyo- mokkal. A terítő annak a szobának az asztaláról tunt el, amelyben Ranke doktort holtan találták.

Vangold falfehéren ült a kapitány előtt. - Mondjon el oszintén mindent.

- Kérem -felelte siralmasan Vangold -, nem lehetne a feleségemet értesíteni? O sokkal okosabb, mint én.

- A felesége kinn rekedt, és a vesztegzár idejére nem térhet ide vissza. -

Sajnos. Bár elkísértem volna bevásárolni.

Ez nem tartozik a tárgyra. Inkább mondja el tövirol hegyire a gyilkosságot.

Miért dőfte le Ranke doktort, és hogyan készült rá.

Vangold úr a kezeit tördelte:

- De kapitány úr... Csak nem képzeli, hogy gyilkos vagyok? - Hogy állunk az alibijéve?

- A micsodámmal?

- Az alibijével! Van alibije?!

A terménykereskedő rémülten hebegett.

- A feleségem csomagolt... Úgyhogy nem tudom, hozott-e... ilyesmit...

Ez egy kicsit vastag volt. A kapitány dühbe jött. Olyan tisztességesnek akar látszani, hogy nem is tudja, mit jelent ez a szó: alibi? ,

Példátlan! A kapitány nagyott csapott az irodaasztalra.

- Hagyja ezt az alakoskodást! Azt hiszi, hogy hülyének tetheti magát?!

- Kapitány úr - siránkozott a terhelt -, esküszöm, hogy nem tettetem magamat, és csak azt kérem, hogy a feleségemet hívják azonnal...

Bánatosan ült két rendőrtiszt között. Szerencsétlennek és nyomorultnak érezte magát... A kapitány szemben vele az íróasztal mögött foglalt helyet, keresztbe vetett lábait az asztal alá nyújtva, mélyen mert papucs volt rajta. Valami gazember elvitte az ajtó elöl a csizmáját. !gazán kínos.

- A gyilkosság azalatt történt, amíg a vesztegzárat kihirdették. Hol volt maga akkor?! Mi?! - A kapitány úrral beszéltem.

- Hm... igen... erre emlékszem. A katonai kordon erősségéről érdeklődött. - Esküszöm, ártatlan vagyok...

- Az állítja, hogy végig a hallban tartózkodott?

Vangold úr hallgatott.

- Nos? Mielőtt velem beszélgetett, ott állt a többiek között? Figyelmeztetem, hogy erre nézve kihallgathatók mindenkit, akirol azt állítja, hogy közvetlen maga mellett állott. Könnyít- sen magán, ember, ismerje be a bunt, ei enyhít a sorsán.

- De kérem, én ott voltam...

- Hol?! Tessék, mondja meg. Van alibije, vagy nincs?!

- Ismétlem, nem tudom. A bevásárlásokat mindig a feleségem végzi, és... - Utoljára figyelmezteterrl, hogy ne játssza a hülyét!

- Esküszöm, hogy nem játszom... -siránkozott Vangold, és halottsápadt arcát babrálta, remego ujjakkal.

- Hol volt ön, mielőtt velem beszélt? - Egy hölgyet... bizonyós Villiersnét...

Kopogtak.

- Bocsának. - Elder fofelügyelő lépett be. -Szeretnék jelentést tenni... - Majd a kihallgatás után -felelte a kapitány. ,

Elder leült. Csodálkozva néztek rá, amikor mentegetőzve mondta:

- Engedjék meg, hogy néma tanúja legyek a kihallgatásnak. Az én ügyemben amúgy is minden lakóval beszélnem kellene.

- Nos, Vangold úr -folytatta ridegen a kapitány. -Mit beszélt ön Villiers asszonnyal? Vangold nyögött, és a kezeit tördelte.

- Villiersné megállt az ablaknál, és én azt mondtam, hogy szép idő van... később . bemutatkoztam... majd...

A homlokát törülgette.

- Beszéljen, kérem, mert!...
- Megkért... hogy jöjjenek egy percre... a földszinti szobájába...
- És?!
- És... ott szendvicseket tett elém... Ilyen kis sós, sajtos, dobozott árut... Ólmozott csomagolás, mint a romlandó lenne.
- Hülyeség!
- Persze hogy hülyeség, mert a keksz eláll, de jobban fog, ha... A kapitány az asztalra csapott.
- Mi történt Villiersné szobájában... - Telefonáltam.
- Kinek?...
- Ne-em tudom...

A kapitány nagyot sóhajtott, azután rágyújtott egy cigarettára.

- Parancsol? - megkínálta a vergodo bunöst. Tán, ha megnyugszik, akkor többre megy vele.

- De nem ópiumos? A feleségem azt mondja, az árt...
- Nem ópiumos. Tessék... - tüzet adott, és hátradolt. - Kinek telefonált ön? Most szép szóval próbálkozom - mondta, mint egy nyájas tigrisápoló. '
- Villiersné letárcsázta a számot, és... különböző... kedves biztatással rávett... hogy... a jelentkező férfinak mondjam el ezt a... mondatot: "Arthur, a nyomában van." - És maga elmondta...

- I... igen... Villiersné nyomban lenyomta... a villát, úgyhogy... a választ nem hallottam. - Ez hányas szobában történt?

- A negyvenkettesben... Itt lakik Villiersné... ,
- Kihallgatjuk Villiersnét. Grock, kérje meg onagyságát, hogy fáradjon ide. Grock elment.

- Esküszöm, kapitány úr, hogy ártatlan vagyok -nyögte Valgold.
- És hogy került a zsebébe a véres terítő, amelyen -pontosan látni, hogy a pengét beletörölték?
- Nem tudom, kérem... én kissé italos állapotban voltam, mert a szomorúság, hogy a feleségem nélkül...
- Sajnálom. A véres kendo döntő bizonyíték. Nincs az az ember, akit felmetene az esküdszék, miután a corpus delictit, a véres bunjelet megtalálták egy ruhadarabjában, amelyét elozo napon viselt. ·
- Ez esetben szenzációs fordulat előtt állunk -ugrott fel váratlanul Elder.
- Megtaláltam a vérfoltos tort egy lakkcsizmában. Ha tudjuk, hogy kinek a csizmája hiányzik, akkor megvan a másik fobunös, mert az o ruhadarabjában. van a véres bunjel párja!

A kapitánynak tátva maradt a szája, és önkéntelenül maga alá húzta a két lábát:

XVII.

- Mit mond? -kérdezte Eldert, miután visszanyerte az önuralmát.
- Ha elfogadjuk mint feltétlen bizonyítékot, hogy valakinek egy ruhadarabjában ott a véres bunjel, akkor a csizma tulajdonosa a buntársa Vangold úrnak. - Hol találta a csizm•t?
- A 67-es szoba előtt.
- Az az én szobám! - kiáltottá a kapitány.
- Talán később került oda a csizma. A kapitány úr hajnalban kelt, és a boy csak most • találta ott a csizmát.
- A... csizma is az enyém! Erre hallgattak!
- Akkor nincs az az esküdszék - kiáltotta Vangold -, amelyik kapitány urat

felmentse. - Ostobaság! Az ajtó előtt állt a csizmám, valaki elvitte, és beletette a kést!

- Nahát, az én kabátom az ajtó előtt függött, valaki elvitté, és beletette a terítot. Vagy bocsássanak nyomban szabadon, vagy tartóztassák le a kapitány urat is...! A helyzet határozottan kínos volt.

- Kérem, Vangold úr, önt nem tartóztattam le, csak kihallgattam.

- Jelenteni fogom az esetet a követségemen. Kártérítést és elégtételt követelek. - Elder fofelügyelo úr elobb is jelenthette volna az esetet.

- A kapitány úr kért, hogy csak kihallgatás után tegyek jelentést. Parancs az parancs. - Kérem, Vangold úr, felfüggesztjük a kihallgatást, de tartozik rendelkezésünkre állni.

- Az admiralitáson is jelenteni fogom! - kiáltotta izgatottan a terménykereskedő, és elrohant.

- Az imént megállított a boy - kezdte Elder -, és azt mondta, hogy 67-es számú szoba előtt egy pár csizmát pillantott meg. Elvitte a csizmákat, de ahogy felemelte az egyiket, ez hullott ki belőle.

Egy tort vett elő a zsebéből, és odatette a kapitány elé. Fekete markolatú, rövid, hegyes, vadászkésszerű holmi volt, kissé antik művu. Ékkövekkel kirakott nyelén egy római II-es volt bevésve. A tor csodálatosan könnyű volt, és pengéjén néhány rozsdafolt látszott.

- Alig kétséges, hogy ez volt a gyilkos tor - jegyezte meg a kapitány. - Ma boncolta Markheit az áldozatot. Rövid sebhely, széles nyílással... Ez a penge rövid, de a markolata alatt vastag.

- De miért ilyen könnyű? - kérdezte az egyik tiszt, a torrel játszva. - Mintha gyermekjáték lenne.

- Az is - mondta a kapitány. - Nem igazi fegyver. Valami csecsebecse vagy játékszer. Ha csontot ér a döfés, begörbül vagy eltört volna. De ki vihette el a csizmámat?

- Az én elméletem szerint Varígold zseniálisan járt el, ha ő rejtette a tort kapitány úr csizmájába - jegyezte meg az egyik rendőr.

- Ez jó elmélet - helyeselt Elder -, bár h• vesszük, hogy tegnap este egy hittérítő ruháját is ellopták és visszavitték...

A rendőrsztek kényelmetlenül feszengtek.

- Ön milyen ügyben jár el, fofelügyelo úr? - kérdezte a kapitány.

- Egy buzózt keresek, és ide vezettek a nyomok. Szavamat vették, hogy hallgatók az ügy szereplőiről.

- De a feletteseire ez nem vonatkozik.

- Én is azt hiszem. Ha kapitány úr betelefonál Meulen főtanácsosnak, bizonyára felment a hivatali titoktartás alól...

- Köszönöm, de azt hiszem, elkülöníthetjük a két ügyet - felelt a kapitány hidegén. Visszajött a fogalmazó, akit Villiersnéért küldtek. Markheit tanácsos is vele volt. - Kérem, kapitány úr - jelentett -, Villiersné eltűnt a szállóból.

- Mit mond?

- Bekopogtam az összes szobába, Markheit tanácsos úr az egészségügyi szolgálat embe- reit szétküldte mindenhóva, és kétséget kizáróan megállapítottuk, hogy Villiersné nincs a szállóban.

- Ki látta utoljára? - kérdezte a kapitány.

- A pincér, aki a kertben felszolgált a Villiersné számára a reggelit. Azt is látta ez az ember, hogy az eltűnt vendég később sétált a kertben, és beszélgetett az orrel, aki a kapu előtti drótsövény átjárónál posztol.

A kapitány tanácstalanul nézett Markheitre.

- Lehetséges, hogy valaki átjusson a kordonon?
- Már... volt eset rá... De nagyon nehéz... Önnek mi a véleménye, Elder? - fordult egyenesen a mellozött fofelügyelőhöz. Elder a kapitányra nézett.
- Semmi kifogásom - mondta ez zavartan -, hogy feleljen a tanácsos úrnak, ha ugyan lehet itt véleménye az embernek...
- Én elsősorban kihallgatnám azt a posztot, akivel Villiersné beszélgetett, és a pincért. Markheit csettintett az ujjával.
- Az ördögbe is, fején találta a szöveget. Nem gondolja, kapitány úr?
- Temészetesen, ezt a két kihallgatást foganatosítani kell. Ez úgylis megtörtént volna. Sedlitz fogalmazó úr küldje ide a pincért és a katonát. Sokat nem remélek a két kihallgatástól - fordult Markheithoz.
A pincér nem mondott újat. Kilenc órakor szolgálta fel a reggelit.
- Ideges vagy izgatott volt a vendég? A pincér vállat vont.
- Az a hölgy állandóan ideges kissé... Most aránylag nyugodtnak látszott. Újságot olvasott, levelet írt...

- Reggeli után nem látta visszatérni a hallba?
- Nem. A posztal beszélgetett, azután ismét a konyhára mentem, és mire visszatértem, már nem láttam a hölgyet.
- Köszönöm. Elmehet.

Jött a poszt, akit közben leváltottak. Ezzel ő is a Grand Hotel foglya lett, a vestegzár végéig.

- Önnel ma beszélgetett egy hölgy?
- Igen. Utasításunk van, hogy ne legyünk ridegek. Orsége is beszélhetünk, ha valamelyik vendég megszólít a drótsövény túlsó oldaláról. -Mit beszélt ezzel a hölgygel?
- Kérdezte, hogy meddig állok posztom... és szabad-e ajándékot elfogadni... Mondtam, hogy tilos, mert ez terjesztené a ragályt.
- Később nem látta? - Nem.
- Elmehet. - Várjon!

Elder szólt közbe. Odament az egészségügyi katonához.

- Nézze, barátom, ha most ideadja a levelet, az két nap sötétzárka. De ha nem akkor úgy veszem, mintha megkísérelte volna kicsempészni. Ez pedig a haditörvényszék elé tartozik! - De... kérem..

- Ne dadogj, mert összetörlek! - ordította Elder. - A no azt mondta, hogy fizet, ha kicsempészöl egy levelet! Tegnap kicsempészted! Ezzel elkövetted a leg... - Nem igaz. Ma jött először oda kémi...

- Add ide a levelet, akkor megúszod!

A halászápadt poszt egy borítékot húzott elő a zsebéből. - Mit mondott az a no? - kérdezte tovább a fofelügyelő.

- Azt; hogy... \$záz forintot ad... ha ezt a levelet... kicsempészem... Nem akartam... De sírt... könyörgött.

- Takarodj! Vestegzárba vagy! Azután majd meg(á)tom, hogy mit jelentek rólad! ' Az ő kiment...

- Majdnem biztosra mentem -mondta Elder. -Miért ír valaki levelet innen, amikor három hétig amúgy sem adhatja fel? Csak azért, hogy kicsempéssze. A legegyszerűbb, ha egyenesen a poszthoz fordul...

- Szabad a levelet? -szólt meg csendben a kapitány. - Tessék.

Arthur Cocklinnek, Szingapúrba volt címezve a boríték.

- Az hiszem, elég okunk van arra, hogy feltépjük... -mondta tétován a kapitány, és már nyitotta.

Ez állt benne:

"Tudja meg az igazat! Maryorie találkozott Duddyval. Együtt vannak Kis-Landakon a Grand Hotelben. A vesztegzár miatt csapdába kerültek. Az a Relli nevű olasz nő is tudott az ügyről. Kinevetik magát...

Aláírás nem volt...

- Bonyolódik - mondta a kapitány, és a torrel játszott. - Maga mit szól, Elder?

-kérdezte Markheit. - Beszélni kellene ezzel a Rellinével.

- Ez természetes -mondta a kapitány. -Sedlitz, kéretjük signora Rellit.

Kacér, fekete selyemruhában jött, ragyogóan tiszta szemmel, mint aki nagyszerűen aludt. Enyhe kölniszag suhant be vele együtt az ajtón. Mosolygott, és harsányan köszönt.

- Jó reggelt uraim! Szegény Vangoldot szerencsétlenné tették.

- Kissé érzékeny ember. Mindössze felvilágosításokat kértünk. Foglaljon helyet, signora. - Köszönöm.

Hatalmas, pazar gyöngysor csavarodott a mutatójára körül. - Ismer ön egy bizonyos Arthur Cocklitz? Elgondolkozva lebiggyesztette a száját.

- Cocklitz?... Elég közönséges név, de nem ismerek ilyen embert... Talán összefügg szegény Ranke doktor ügyével.

- Eleinte azt hittük -felelte a kapitány -, de azóta más homályos ügyek vetődtek fel. A kapitány felvette a tort, idegesen játszott vele.

- Mi ez? -kérdezte signora Relli, elorenyújtva a nyakát.

- Egy tor. Gyermekeholmi, de alkalmas volt arra, hogy Ranke doktort megöljék vele - mondta, és odatartotta a tort a nő elé.

Signora Relli ájultan zuhant a padlóra.

XVIII.

...Miután a lepedős fiatalembér kiugrott a kertbe, óvatosan lopakodott tovább a fal mellett. Érezte, hogy eldol a kimerültségtől.

Felette egy recés üveg, nyitott ablakot látott. Lakószoba nem lehet, csak mosdóhelyiség. A lepedőt összecsavarva a dereka köré kötötte, azután felmászott a párkányra. Sötét és csend.

Belépett a helyiségbe. Az bizonyos, hogy nincs benne lakó, fürdőkádát érint a keze. Nem akart sokat járkálni, mert az ajtó hasadéka alatt fény látszott. Egy terítőhöz ért a keze... majdnem földig lóg... Ez jó. Valami pihenokerevet a fürdőző vendégek számára. Remélhetőleg nem jönnek ide hajnalban fürödni. Gyorsan fellebbentette a terítőt, és a kerevet alá bújt, nyomban elalult.

Arra ébredt fel, hogy Ranke doktort boncolják felette.

Fényes reggel volt. Amit a kerevetnek nézett, az a leterített hosszú boncolóasztal volt: Ha kissé arrább nyúl az éjjel, akkór megérinti a tetemet.

Brrr!... Nem valami kellemes kaland. -

- A máj enyhén duzzadt, malária recidívák nyomai... ezt ne is írja, .kolléga - hallatszik Markheit hangja. - Gyomor belső falán gyógyult ulcusra emlékeztető, borsónyi, duzzadt nyirokszövet, így... Gyerünk tovább... Hány óra van? Kezdek éhes lenni... Ez semmi... Így. Most írja: A felső tüdőlebenynél induló szűk.

seb nyílása körül mintegy két centiméteres elszíneződés, zúzott felület, bizonyára a markolattól... Hu, de meleg van... Így... ez semmi... Mehetünk...

-Köpenysuhogás, közben diktál. -A hálál oka a szűrt seb mentén átvágott artéria következtébe beállott gyors elvérzés. Gruber, varrja össze, a jegyzőkönyvet két példányban gépelve a lunchöz kérem.

A Gruber nevű piszmógni kezdett a varrással, időnként zizzent a szurkos spárga, a többiek kezét mosnak, azután mennek. A terítő alatt távolodó cipók látszanak.

Ejha!

Az egyik cipo fehér, tenisz, szövet, igen piszkos, és egy különös alakú kávébarna folt van rajta!

Ez hozta a levelet Maud szobájába, amit a leány elégetett. Már a küszöbnél van... A fene ezt a Gruber nevűt, hogy itt maradt varmi! Most megtudhatná...

De hiába.

Becsukódott az ajtó, elmennek, és a Gruber.nevű varr. Még hozzá dúdol is a pimasz!

Hu, de meleg van... és hogy megáll itt a levego. Nézzük csak. Kik lehetnek jelen a boncolásnál? Markheit egészségügyi fotanácsos, az alorvosai és orvosai.

Általában csak orvos. Tehát a barna foltos fehér cipo egy orvosé. ,

Kezd a hoség elviselhetetlen lenni. Tulajdonképpen meddig varr ez az alak? És dúdol közben. Ilyen egy szörnyű fráter.

Na végre. Mosakszik. Most meg fűtyül. Ez tréfára veszi az ilyesmit! De végre megy, és az üldözött Félix kimászhat a levegore. A halott letakarva fekszik.

Undok hely.

Hogy a fenébe jut ki az ember élve a boncteremből, ha nem orvos?...

Körülnézett. A falon néhány köpeny lógott.

Gyorsan felvesz egy köpenyt. Akad egy bokáig érő. Elszántan az ajtóhoz megy és kilép! Lesz ami lesz!

Bokazörrenés. Az or tiszteleg. Nagyszerű. Semmit sem vett észre. - Merre mentek a kollégák? -kérdezi.

- A szuterénben rendezték be a fertőtlenítőt. - Köszönöm.

A földszint mellékfolyosóján vannak. Öltözők, gépház, kamrák... Elsiet.

Kiér a szonyeges, szállodai folyosórészre és megy. Hová? Ezt o is szeretné tudni. - Doktor úr!

Hatalmas köpcös emj•er szólt rá, egy nyitott ajtóból. - Parancsol.

- Johann Bruns vagyok, azt hittem, hozzám küldte Markheit tanácsos úr. -

Igen... igen... Túlmentem a szobán... - Parancsoljon...

Gyorsan belépett. Talán itt szerezhethet valami ruhát. - Hát mirol van szó.

Az óriás, vállas, durva arcú ember rikító eleganciával volt öltözve. De siralmasan szenvedo arccal nézett a fehér köpenyes látogatóra.

- Markheit tanácsos úr azt mondta... hogy ön.segíthet rajtam, doktor úr... ön a nagy Raleigh professzor fia...

- Így van. Nevem John Raleigh... Mit kíván? - Nem... Charlesnek hívják?

- Dehogynem. John Charles Raleigh. a nevem... Nagypám után vagyok John, és ezt használom... Hát mi a panasza, kérem?

- Hát nem mondta el Markheit úr?

- Na... úgy nagyjából... épp hogy... De jobb, ha a beteg .maga meséli... Mióta érez fájdalmakat?...

- Én? Nem fáj semmim...

- Már úgy értem, hogy a hurut, illetve a láz... amikor hát kezdődött...:Meleg van itt... Megtörölte a homlokát.

- Nem volt lázam, sem hurutom... nem értem... - csodálkozott a beteg.

- Na, úgy értem, hogy számítottam ilyen tünetre, mert, ha fejfájása szokott lenni... - Nem szokott.

Mi baja van ennek?!

- Sohasem fáj a fejem - ismételte.

- Úgy... ez elég aggasztó... és reumánál... - Nincs reumám!

Hát ez reménytelen!

- Mije fáj tulajdonképpen? , - Semmim!

- Igen?... Ezen majd segítünk. Szedett már porokat?

- Nem... - sóhajtott Bruns: Elgyötört, beesett arcán a halálfélelem veritéke fénylett... Azt hiszem... rajtam... csak Li-Shing segíthet.

- Kínai... belgyógyász?

- Nem... O a betegség... Li-Shing! Markheit azt mondta hogy tanácskozott rólam önnel. - No igen... tanácskozott... De jobb, ha elmondja... az ilyesmit a betegtol kell hallani... Hát ez mi?... Terített asztal, gyönyöru hideg buffet! Nagybetegnél ritkaság, és pokoli kín a Félix nevu úrnak, aki huszonnégy órája nem evett, csak futott, menekült, öltözött, vetkezett, és részt vett egy boncoláson. Milyen csodás bélszín!

- ...Négy év előtt kezdődött -mondta egy mély sóhajjal a hentesalakú, durva arcú ember, aki ezenfelül rikító eleganciával öltözött, és akkora lapos, nagy kezei voltak, mint egy-egy tepszi. - Négy év előtt jártam eloször Kuala Lumpurban. Ott kezdődött. Egy nyirkos, forró esté;p. . .

- Hidegrázás?

- Nem... Szerelem. - Az sem csekélység.

- Megismerkedtem Li-Shinggel, és megszerettük egymást. Én is szerettem. De hát egy kínai no és az a rossz szagú, zsúfolt Kuala Lupur... Szóval két hónap után véget vetettem az ügynek. Éjszaka titokban elhajóztam messzire. Sanghájba. Itt kezdődött. Öt perccel a me- érkezésem után jelentkezett egy vén kínai. "Uram", mondta, "Li-Shing üzenetet küldött". És átadott egy levelet. Li-Shing diktálta, valami kínai gazembernek. Az állt benne, hogy o elvonul valahová, egy erdobe. Ott éjjel-nappal azt az átkot gondolja, hogy én meghaljak. Ha eljött az ido, jusson eszembe, utoljára Li-5hing, aki a halál érkezésekor négy mimózavirágot fog küldeni. Amikor a negyedik virág megérkezik; készüljek a halálra... Ön mosolyog? Én is nevettem. És kirúgtam a kínait. Pedig sokat hallottam a babonáról, hogy itt Keleten már láttak megátkozott •embert napról napra fogyni, sorvadni, és nem volt orvos aki segítsen rajta. Három hónap előtt kaptam az elso virágot, és nevettem volna, ha... ha nem Londonban történik.

- Mi??!

- Így van. Londoni fürdoszobámban, a földön, egy mimózavirág feküdt, és senki sem tudta megmondani, hogy mikor került oda. Utána súlyos influenzában megbetegedtem... Azóta , hiszek... Igen... Azóta megrendült bennem az anyagiasság. Félni kezdtem. Rossz álmáim voltak... Fogytam...

- Hány font volt, mielőtt lefogyott?

- Kétszázon felül - felelte egy mély sóhajjal; és cigarettára nyújtott. - Azután kerestem Li-Shinget, Kuala Lumpurból eltunt. Ezreket költöttem rá, hogy kerestessem felkutassam, száz meg száz emberrel, mindenfelé Ázsiában. Hiába. És Colombóban, két hónap előtt, a reggelizoasztalon megtaláltam a második mimózát...

- Bocsánat, uram -felelte a fehérköpenyes -, mi az ön foglalkozása?

A köpcös egy másodpercig körbejárattá a szemét a szobában. -Magánzó vagyok... Kínos csend. Nyilvánvaló volt, hogy hazudik. Az uzött fiatalember vágyó pillantást vetett a kis asztalra, ahol az ételek álltak.

- Azután -folytatta a köpcös -, tegnap megtörtént a katasztrófa. - Még egy mimóza?

- Úgy van.

Megtörölte a homlokát. A rémület nyirka ült rajta. Ez az ember komolyan bajban volt. Sárgás borén, zavaros tekintetén csakugyan a halál üzenete ült.

- Markheit azt mondta, hogy elküldi önt hozzám, Mr. Raleigh, mert hasonló esetben már sikerrel járt el, egy hajóstisztnel...

- Igen, igen... az jó kis eset volt. - Ugyanolyan, mint az enyém?

- Nem. AnnaKnárciszt küldte, de szintén lefogyott.

- Én uram, nem remélek már... • Étvágyam nincs, az izmaim . ernyedtek, a légzésem nehéz... de az étvágytalanság a legnagyobb hiba. Nem tudok enni... - Erthetetlen -felelte Félix lihegve, és nagyot nyelt,

- Egész nap itt áll az étel. Azt reméltem, hogy megkívánom... de hiába!.... Nem tudom, hogy az ön hajóstisztjénél mint volt...?

A fiatalember felderült. , - Ugyanez. Éppen itt értem el sikert! - Hogyan?

- Szuggerációval! Ez az egyetlen mód. Ön egy erősebb akarat befolyására meggyógyul... - Igazán?!... Nem bánná meg...! Kétségbeestem, amikor Markheit azt mondta, hogy ön csak akkor jöhet, ha nem lesz - itt megvonaglott az arca - boncolás... Nekem sürgös... Mert végem... végem...

A köpenyes megkönnyebbült. Nincs baj. Raleigh nevu orvos nem fog jönni, mert ma volt a boncolás.

- Hát kérem... Kezdődjek a hipnózis. Ön mindenben utánozzon, bármilyen nehezebbre essék. Tegye, amit mondok. A hajóstisztet halála előtt negyedórával gyógyítottam meg, ugyanilyen elmebajból... Alljon fel... Így... Nézzén jól a szemembe... Jöjjön... Üljön le... Így...

Ott ültek az asztalnál. A fiatalember táguló orrcimpákkal belevágott a húsba, és a rémü)ten bámuló Bruns szemeibe nézve, rekedten mondta:

- Vágjon! Így... Tegye a szájába. -Enni kezdett mohón... -Így... Rágni!... Rágni!... Úgy... Megint... - Vágott és evett és a szeme ragyogott. A másik nagy kinnal követte a példáját, gyerekesen sírós arccal. -Egyen... Az ilyenjőízu példa ragályos... Így volt a hajósnál... enni... rágni! Rágni! Nézzen a szemembe: rágni... enni... Mustár nincs?

A beteg hűledezve nézte. Az orvos szuggerációs gyógymódja alatt percekben belül eltunt minden étel az asztalról...

De végül is Bruns kedvet kapott a tele szájjal táplálkozó embertől, és evett... Egész jó orvos.

- Most töltsön magának ebből a whiskybol... - Nem bírom...

- Cserid! Csinálja utánam! Így! Fenéig... - És ivott! Ivott!

Bruns is kiitta a poharából a whiskyt.

- És most? - kérdezte.

- Most szépen elénekli velem együtt tízszer, hogy "It is long way to Typerary... ..Később a másik szobában lakó hittérítő két kézzel verte a falat hogy hagyják abba az elviselhetetlen kornyikálást, mert az igazgatóhoz megy, de nem is hederítettek rá. Sot táncra perdültek, hogy reiegték az ablakok!

XIX.

Miután signora Relli magához tért, semmit sem mondott az ájulás okáról.

- Gyakran elfordul velem az esos évszakban. Már két nap előtt a hegyekbe akartam utazni.

- De mégis, a tor miatt... -jegyezte meg a kapitány. - Ugyan kérem. Miféle gyanúsítás?...

- Szósincs róla... Azt hittem, emlékeztet valamire...

- Borzalmas latvány volt, es borzalmas ez az évszak... A vesztegzár az életembe kerülhet, ha nem utazhatok idejében a hegyek közé...

A kapitány tanácstalanul nézett Elderre. A fofelügyelo felvette a tort.

- Csakugyan nem jelentos, mint látvány. Nem tudja •negmondani, signora, hogy miért olyan könnyu ez a holmi?

- Honnan tudjam? Talán játék...

- És ez a római kettes mit jelenthet?... - Talán az árát...

Elder bólintott.

- Lehet... Bár az árát általában arab számmal tüntetik fel a kereskedők. Inkább valami jelzésnek hiszem.

Az özvegy idegesen játszott a gyöngyeivel...

- Nem tudom -felelte gyorsan. -Azt hiszem, elmehetek... Nem? - Talán ha kérnem szabad egy percre... - mondta mosolyogva Elder.

- Önnek jogában áll kihallgatásokat foganatosítani? Úgy tudom, a kapitány úrra tartozik.

Elder elismerően bólogatott.

- Eltalálta, signora. Remélem, a kapitány úr megkérdezi majd, hogy honnan ismeri a fokapitányságon kiállított szolgálati jegyek tartalmát... A nő sápadtan állt fel.

- Tartóztassanak le, ha merik, de ezt a megszegyenítő faggatást nem turdom...! - Udvarias formában érdeklődünk, és érthetetlen ez az idegesség... Signora Relli visszaült.

- Si! Hát tessék kérdezni, de ez az úr polgári ruhában van...

- Elder főfelügyelő, híres rendőr, és én kértem meg hogy vegye át a nyomozás irányítását... -felelte a kapitány, és elpirult, mert érezte, hogy ez kapituláció volt.

- Nem értem, miért haragszik rám, signora - fordult feléje Elder. - Én feltétlen tisztelője vagyok, és semmi áron sem keverném bele az ügybe, csak néhány kérdést szeretnék feltenni...

- Va bene... tessék... A torról nem tudok semmit, és...

- De kérem - mosolygott Elder -, ki beszél itt a torról... Inkább ezt szeretném tudni, hogy mikor halt meg signor Relli?..

- Ez miért fontos?

- Régi szokásom felvenni a személyi adatokat. - A férjem nyolc év előtt halt meg. - Miben?

- Ez is nacionáléhoz tartozik? - Szó sincs róla. Csak érdekel.

- Igen? Arnaldo tizennyolc év előtt halt meg. - És hol van eltemetve?

- Vicenzában... Megmondaná, mi köze ehhez? A kapitány furcsán nézett a detektívre. - Csakugyan fontos ez, Elder?

- Ha nem fontos, akkor miért idegesíti signora Rellit?

- Mert sért, hogy a magánéletembe avatkoznak. Ezt nem turdom.

- Akkor hát nem teszem - felelte kedvesen a felügyelő. - Csak azt tessék akkor, megmondani, hogy miért van ez a kettes a toron? Remego szájjal ugrott fel.

- Mondtam már, hogy nem tudom... Ez... valami játék tor... Gyerekjáték. Elder egészen eléje állt, és a szemébe nézett. - Téved, signora Manzini! Ez felnött játék!

A nő eloször megdöbbsent. Azután vállat vont, és csüggedten suttozta.

- Si! Maga mindent tud... Beismerem, én Nedda Manzini vagyok...

Általános meglepetést keltett a vallomás. A kapitány megsimította a homlokát.

- Valahol hallottam... Ezt a nevet...

- Hallotta. Ismerték az egész világon. Operaénekesnő voltam. Tizennyolc éve ennek... Azután otthagytam a színpadot, és elmentem egy hittérítő után Borneóba... És amikor... meghalt... - Itt megtelt a két szeme könnyel. -

Elhatároztam, hogy visszatérek... De nem akartam öreg művész nő lenni... Inkább lettem fiatal özvegy, és felvettem a Relli nevet... Utálatos, ha sajnálják az embert, hogy milyen nagy volt valamikor... Így lettem signora Relli. Basta!...

Remélem kielégítették a kíváncsiságukat..

- Ó, nem ilyesmirol volt szó. Csak tudni akartam, hogy hány művész van a házban. Markheit a fejét csóválta. Már megint hová fog kilyukadni ez az ember?

- Miért érdekli -fordult feléje a nő idegesen.

- Azért - mondta Elder -, mert ez a tor színpadi kellék... Csend...

- És... mit akar ezzel mondani?

- Hogy ismerni kell minden művészt a háznál, akirol hihető, hogy eltett valahol egy kelléket emlékébe -megnézte a tort -, amelyet egy opera II-ik felvonásában használtak. - Ön... engem... gyanúsít?...

- Nem. De ha találok egy kellék tort, akkor tudnom kell, hogy Lindner úron kívül van-e még művész a házban.

- Lindner egy jámbor; jóra való gentleman.

- Senki sem gyanúsítja. Csak kihallgatjuk a torre nézve. Sedlitz fogalmazó úr felkéri majd, hogy fájjon ide... - intézkedett Elder.

- Kérem önöket... könyörgöm... egészen bizonyos, hogy semmi köze a torhoz... - De nyugodjék meg, asszonyom...

- Nem! Lindner szívbeteg, idegbeteg és olyan gyáva... megölik őt...

A kezét tördelte. A rendőrsztek egyik ámulatból a másikba estek. Boszorkány ez az Elder? Honnan a csodából szedi elő meglepő adatait?

- Bízson a tapintatunkban, asszonyom. Most felkérjük, hogy amíg Lindner urat kihallgatjuk, szíveskedjék az irodába fájni. Borgen fogalmazó úr társaságába.

- Rendben van. Sajnálom és szeretem ezt a derék öreg gyereket. De higgyék el: semmi köze az ügyhez, és... és... ne gyanúsítsák... Vigyázzanak... kérem...

-könyörgött szíve sírva. - Órágon kell vigyázni.

Signora Relli átmélt a harmadik szobába Borgennel. - Mondja, honnan tudja mindezt? -kérdezte a kapitány.

- Ne felejtse el, hogy fél nappal elöb kezdtem a nyomozást. Ismerős volt az olasz nő. Kábeleztem a konzulátusán, és ott nem csináltak titkot az ügyből. A hatóságok ugyanis tudják a művész nő titkát... Csakugyan megbíz a nyomozás vezetésével, kapitány úr.

- Hm... igen. Bevallom, megváltozott a véleményem... Azt hittem, a szerencséje nagyobb, mint a tudása.

- Csak a ketto együtt ér valamit.

Jött Sedlitz, a kövér, gyerekarú énekes. Két szem alatt egy-egy petyhüdt zacskó képződött az évek folyamán, és állcsonja körül pofaszakállszerű bemélyedéssel kiárkolta a zsírt az idő... Nehezen lélegzett, sárgásan érzett szerrfelei fáradtan bóbiskoltak.

- Foglaljon helyet, Lindner úr...

- Köszönöm... - szuszogva leült. A kapitány fel akarta mutatni a tort, de eltűnt az asztalról... Hová lett?

- Jelentéktelen formáság -mondta Elder mosolyogva. -Sorra megállapítjuk a vendégek alibijét. Ön például, emlékszem, a hallban állt, mialatt a kapitány úr felolvasott. - Igen.

- De azután, a rendelet felolvasása közben távozott.

- Így van. Felmentem a szobámba, mert elfáradtam... és nem érdekelt...

- Unalmas •, ami azt illeti. A folyosón nem találkozott senkivel?

- De... A szobám irányából Sergius herceg jött... Köszöntünk egymásnak. - Mással nem találkozott?

- A lépcsőn egy fiatal hölgye, aki szintén azon a folyosón lakik. Úgy látszott, a hercegre vár.

- Maud Borckman kisasszony volt... Ön a szobájába ment? - Nem Signora Relli utánam kiáltott váratlanul... - Hiszen a signora lent volt a hallban!

- Igen, de közben az emeleten is járt. Liften jött, és már fenn volt, amikor érkeztem. Megkért, hogy hozzam fel a retikülét, sok pénzzel a hallban hagyta. - És ön felhozta?

- Nem találtam a hallban. Érthetetlen...

- Köszönöm - mondta Elder. - Ezzel elintéztük a formalitást.

- Kérem... mindég szívesen állok rendelkezésükre... - nehézkesen felemelkedett.

- Még mellékesen elintézhettük Wolfgang úr kérését -szólt rá hirtelen, mosolyogva Elder. -A szeméttben találtak egy ilyen csecsebécst, és nem tudják, hogy kié: Elovette a tort. A zsebébol. Lindner bárgyú arca felderült:

- Az enyém... Kedves emlék. A Buvös Vadász második felvonásából. Legszebb szerepem volt.

- Hogy kerülhetett ez a szeméttbe?

- Talán leesett az íróasztalról. Mert ott volt mindég...

- Szíveskedjék majd a direkcionál kérni... Ez is csak formaság. Mi nem adhatunk ki talált tárgyat... Csak még valamit... Nem tunt fel önnek egy barna folt a szonyegen? Kinyílt a másik szoba ajtaja, és signor2 Relli jött ki felhevülten.

- E]ég!

Lindner csodálkozva állt. - Vallomást akarok tenni! - De... signora...

- Lindner úr addig menjen ki. Ne féljen, nincs semmi baj. Egy félreértést kell tisztázni... - Én nem megyek ki! Tudni akarom, mi ez a játék... Mit jelentett... Elder cigarettára gyújtott. .

- Foglaljon helyet, Lindner úr, ön is signora. Saccomodi,.. Az olasz szóra a no, kissé meglepetten, leült.

- Azt hiszem, hogy a leghelyesebb, ha most tisztázunk mindent. Senkit sem gyanúsítunk, és Lindner úrank sem fog ártani, ha megtudja az igazat. Tessék, signora. Beszéljen. A no most már sokkal nyugodtabb volt.

- Amikór a kapitány úr elkezdte a vesztegzárról szóló felolvasását, láttam, hogy Lindner elidul a lépcson. Kissé bizonytalan léptekkel ment. Azt akartam, hogy ne igyon többet, úgyis zavaros nap volt. Beszálltam a liftbe, és felvittem magamat, hogy elobb legyen a szobájánál. Amikor odaértem, láttam, hogy nyitva van az ajtó. Egy halott ember feküdt bent, nagy vértócsában... Lindner dermedt arccal hallgatta. - Dr. Ranke volt - mondta Elder.

- Si! O volt. Tudtam, hogy minden vendég lenn van a hallban...

- Ebben tévedett. '

- Akkor azt hittem, hogy csak Lindner jött fel. Neki most nincs alibije, mert feljött. És az o szobájában fekszik a meggyilkolt. Hidegvéru, eros no vagyok. Borneón éltem egy hittérító mellett. Szemben egy félig nyitott szobaajtó, odatámasztva a sepru. Most takarítottak, Vangold szobája volt, akinek van alibije. Felkaptam a hal'ottat. Én nagyon izmos vagyok. Gyorsan átvittem a másik szobába. Hangokat hallottam. Az ajtóhoz léptem. Valaki benyitott. Az ajtóval éppen eltakart. Amikor meglátta a halottat, bevágta az ajtót és elment. Én is elmentem. A tort már nem mertem kihúzni Rénkébol. Akkor találkoztam a folyosón Lindnerrel. Leküldtem a hallba... Talán nem látták, hogy feljött... Én a szobámba sittem...

- Közben nem találkozott senkivel?...

- Hát... Maud Borckman búcsúzott Sergius hercegtol... a lépcsonél...

- Az bizonyos volt elottem - mondta .Elder -, hogy Rankét nem ott ölték meg, ahol rátaláltak... Alig volt vér a padlón, és a boncolási jegyzokönyv szerint elvérzés volt a halál oka. Kerestem, hogy hol van vér?

Lindner felállt.

- Uraim, egy vallomást kell tennem. Én öltem meg dr. Rankét! Az özvegy felugrott, de a kapitány most már erélyesen rászólt.

- Kérem, signora, ez kihallgatás! Csak az beszéljen, akinek kérdést teszek fel. És máris kikapcsolta Eldert. Gyorsan. A végkifejlés előtt. A főfelügyelő veszélyesen kiszorított mindenkit az ügyből egy félóra alatt. Hohó! Azt talán mégsem. - Neve? - kérdezte a kapitány.

- Enrico Lindner.

Sedlitz előtt halomban állt jegyzőkönyv. - Lindner nem olasz név.

- Az apám osztrák volt. Én már olasznak születtem. 1886-ban Torinóban... A bágyadt, nyugtalan ember most nyugodt, hideg és józan volt. - Beismero vallomást tesz? - kérdezte a kapitány.

- Igen. Beismerem, hogy én öltem meg dr. Rankét, a szobámban. - Hogyan történt?

- Ranke doktor bekopogott, hogy itt a rendőség, jöjjenek a hallba. Kinyitottam az ajtót, a doktor belépett, és csodálkozott azon, hogy én lakom itt. Azt hitte, hogy még mindig a hölgyé a szoba, akivel kicseréltük.

Elder felugrott.

- Hogyan?... Abban a szobában... nem ön lakott?...

- Nem. Én a 72-esben laktam, és a portás megkért, hogy adjam át a szobát egy hölgynek. . .

- Nem tudja, ki volt ez a hölgy?

- Maud Borckmann - mondta Elder. - Folytassa.

- A doktor megkérdezte, hogy hányas szobába költözött a hölgy, . akivel cseréltem. Bosszantott, hogy gyorsan, türelmetlenül kérdez, elutasító választ adtam. Erre megragadta a karomat, és ingerülten kiáltozni kezdett. Eltaszítottam, megütött, mire a kezem ügyébe akadó színpadi torrel ledöftem...

- És miért ment utána azután a hallba?

- Ismét kopogtak. Most már a detektív. Azt mondta, menjek a hallba, itt a rendőség. Félttem, hogy benyit. Lementem vele együtt, de nyomban feljöttem ismét, hogy eltávolítsam a tetemet. Signora Relli azonban a retikülért küldött.

Mire vissztértem a szobámba, a tetem már nem volt ott.

- És a szonyeg? - kérdezte Elder. - Tessék? - kérdezte Lindner bután.

- Hová lett a szonyeg, amire a vér folyt. Utólagos beleegyezésével a szobájában jártam tegnap és ez volt az egyetlen apartemante az emeleten, amelyből hiányzott a szonyet. - Csakugyan... most, hogy mondja, nekem is furcsa. Az a szonyeg eltűnt.

- Nem értem, mi fontossága lehet ennek -vágott közbe türelmetlenül a kapitány.

- Azt hiszem, sok - felelte Elder. - Az áldozat vére még mindig nincs meg. Erre a szonyegre folyt szerintem

- Hogy tunhetett el, ha a gyilkosnak nincs tudomása róla? Másnak nem állhatott érdekébe! -türelmetlenkedett a kapitány. •

Elder hátradolt, és hangtalanul füttyörészett... ' - Nos? - sürgette idegesen az egyik tiszt.

- A szonyeg a legfontosabb az egészben. -Hirtelen Lindnerhez fordult. -Milyen helyzetben álltak egymással szemben, amikor ön hasba szúrta az orvost.

- Szemben álltunk, és én egyenesen a hasába... - csodálkozva megállt. Látta az elhult arcokon, hogy valami rendkívüli történt.

- Na jó! - mondta Elder, és felállt. - Hát most már tisztul a dolog. Elárulta magát, Lindner úr! Ranke doktort nem hasba szúrták, hanem a torkába döftek. Lindner idegesen futott át gyér hajszálai között az ujjával.

- Nem jól hallottam a kérdést... Természetesen, hogy a torkába döftem Rankének.

Szemben állt és ezzel a gyenge szerszámmal puha pontot akartam találni, ezért a torkába... Ijedten hagyta abba, mert signora Relli kacagni kezdett, és kacagott, kacagott teli torokból, megkönnyebbülten, szívból, jókedvűen...

XX.

- Signor Elder... Benissima! Maga igazán egy ördög és egy angyal együtt...
-kiáltotta az özvegy, és mielőtt valaki megakadályozhatta volna, gyorsan lehajolt, és kezet csókolt a fofelügyelőnek.
- De signora...
- Hallgasson... - És Lindner elé lépett. - Óh! maga szörnyű, ostoba, gyerek ember! Szégyellje magát! Annyira megijesztett... Sohasem hittem volna, hogy így tud hazudni! Szégyelje magát!
A véri kövér gyerek megsemmisülten ült le. - Én öltem meg... - próbálta motyogni...
- Basta! Bolond ember! Ranke doktort hátulról szúrták le, és torkon, nem hasba!
- Mit jelentsen ez, Elder?
- Hogy a szonyeg a fontos. Ki vitte le a szonyegét, és hová? A szonyegen volt a vérnyom. - De...
- Ami Lindner urat illeti, azt hiszem,, a vallomásának egy, része igaz. Ranke doktor Maud Borckmant kereste, de nem tudta, hogy elköltözött már Lindner úr szobájából. Lindner úr megmondta,,hogy a hölgy más szobába lakik. És... '
- És? -kérdezte a kapitány.
- Tessék felelni, Lindner úr! -szólt rá Elder. -Minden szó fontos. A művész ismét a régi tehetetlen alak volt.
- Hazudtam az elobb... Azt hittem, hogy a signora gyanúba keveredik... Gondoltam... magamra vállalom...
- Ostoba, vén gyerek! -kiáltotta az özvegy.
- Csendet kérek -szólt közbe a kapitány. -Szóval módosítani kívánja a vallomását? - Igen.
- Mi történt ön és Ranke doktor között?
- Megmondtam neki, hogy a régi lakó elköltözött, nem tudom, hová. Erre a doktor megkért, hogy telefonálhasson a portásnak. Beleegyeztem, és lementem a hallba. Azután eszembe jutott, hogy az orvos nem zárja le a szobámat, és a szekrényemben van minden pénzem. Akkor visszamentem, és találkoztam a signorával, aki a retikülért küldött. Mire újra a szobámba értem, mindent rendben találtam. -
- A szonyeg még a helyén volt?
Lindner töprengett. A homlokát dörzsölte...
- Nem emlékszem... Igazán nem emlékszem...
- Nem tudom, hogy a szonyeg miért olyan fontos -szólt közbe a kapitány. -A vallomások alapján mindenesetre elrendelem...
- Bocsánat, hogy közbevágnék! -mondta Elder-, de szeretném ha a kihallgatott személyek átférádnának egy-egy szomszédos helyiségbe, hogy mondjak valamit.
- Rendben van, önöket sajnos vallomásuk alapján amúgy is orizetbe veszem... - Ettől féltem -szólt Elder szomorúan.
- Kérem, kapitány úr... - hebegte Lindner.
- Hallgasson, Enrico! -mondta erőiesen signora Relli. -Az igazság a mi oldalunkon van és bízom ebben a detektívben. Ez sokkal okosabb, és nem engedi blamálni a rendorséget. Pronto! Megmondtam. Csináljanak velem, amit akarnak. A kapitány szeme fehéréig elsápadt.

- Önök sajnos csalódní fognak a fofelügyeloben. Sedlintz, Uhlrik, vezessek a szobájukba a signorát és Lindner urat. Nem beszélhetnek egymással, és posztot az ajtójuk elé.

- És Vangold? -kérdezte Elder. -O szabadon járhat? Nincs alibije, és a corpus delicti... - Helyes. Vangold úr ellen is nyomós gyanú merül fel, ot is házi orizetbe vesszük...

- Továbbá Sergius herceg és Maud Borckman -folytatta kegyetlenül Elder. -Több tanú látta oket a folyosón, és szintén nincs alibijük!

A kapitány meghökkent. Már látta, hogy ez az ember ismét torbe csalta.

- Kihallgatjuk oket - felelte elszántan -, és ha szükséges, orizetbe vesszük.

.Minden gyanúsított 24 órára orizetbe veheto...

- :.Ha szökéstol lehet tartani. De itt egy kiscica sem távozhat észrevétlenül.

- Téved! Villiersnének is nyoma veszett. Mehetnek, kérem, Sedlintz. - Bravó, detektív! -mondta signora Relli, miközben elmentek.

- Fofelügyelo úr! -mondta szigorúan a kapitány. -Ön a nyomozás során adatok birtokába jutott, amelyeket eltitkolt és színpadszerűen alkalmazott itt.

Elismerem kivételes képességeit, de ez az eljárása fegyelmi vétség.

- Kapitány úr megkért, hogy ne folyjak bele a nyomozásba. Most csak azért tettem; hogy megóvjam a rendorséget egy kínos botránytól.

- Miféle botránytól?

- Eddig három embert vett orizetbe. Orüetbe kell vennie ezen az alapon még kettot. Az öt. Öt tekintélyes ember, akik közül legjobb esetben is csak egy lehet a tettes, tehát négyen követelnek majd elégtételt, négyen lármáznak majd a sajtóban... És joggal.

- Ki a másik ketto?

- Sergius herceg és Maud Borckman.

- Kihallgatjuk oket. Menjen értük Ferguson fogalmazö. Markheit felállt.

- Nem akarok beleszólni a rendorség ügyébe, de azt hiszem, Elderjót akar. Kár itt botrányt provokálni, amíg nem tudunk bizonyosat.

- Amíg nem tudjuk, hogy Villiersné merre távozott, addig orizetbe kell venni minden gyanúsítottat. Sajnos az egészségügyi szolgálat nem nyújt elég garanciát... -tette hozzá.egy döfést intézve Markheit címére.

- Ezt el kell fogadni - mondta Elder sóhajtva. - Bár szerintem Villiersné nem hagyta el a szállót...

- Ezt honnan veszi?!

- Mert, aki elhagyja a szállót, az nem kísérel meg vesztegetés útján egy levelet kicsem- pészni, hanem kiviszi saját maga.

- Elfogadom! Ez esetben még ma átkutatunk minden helyiséget, minden szobát, minden zugot.

A herceg érkezett Mauddal. Sergius már szmokingban volt, ébédhez készült. Fehér kesztyuit húzogatta nyugodtan.

- Önt, kegyelmes uram, signora Relli és Lindner úr látták a folyosón, ahol a gyilkosság történt közvetlenül a tett elkövetése után.

- A folyosón... igen... Borckman kisasszonnyal jöttem a lépcsőhöz. - Nem vett észre semmi gyanúsat? Vontatottan felelt.

- Zajt hallottam a 70-es szobából, amelyben Vangold lakott, de tudtam, hogy lenn van az étteremben. . .

- És?

- És a lépcsőnél egy pillanatra magára hagytam Maudot, visszamentem, hogy megnéz- •zem... - Habozott...

- És benyitott - mondta Elder.

- Úgy van... - Ismét hallgatott.

- Mit látott?

Nagyon csendesen mondta:

- Egy osz feju ernbert láttam... Leszúrva.

- Ez megerosíti signora Relli vallomását -bólintott Elder -, valai benyitott,miután Ranke tetemét a 70-esbe vitte.

A kapitány kopogtatott egy tollszárral.

- Én folytatom a kihallgatást.

- Bocsánat...

- Mit tett ezután?

A herceg keze és hangja remegett.

- Azt mondtam... Borckman kisasszonynak, hogy menjen a szobájába... én is visszavonulok... Így nem keveredtünk bele... Szabad egy kis vizet kémi?... •

- Tessék... - Ferguson fogalmazó szolgálatkészen töltött... . - Köszönöm...

- Találkozott közben valakivel? -kérdezte a kapitárry. - Lindner úr jött a lépcsőn. - Aztán.

- Megvártam, amíg Borckman kisasszony a szobájába megy, és én is visszavonultam... Maud sápadtan nézte a törékeny öreg ember vergodését. •

- Szíveskedjék a szomszédos szalonba fáradni - mondta a kapitány, és a visszatéro Sedlitznek intett, hogy kövesse.

Az öreg aggódó pillantást vetett Maudra, a küszöbről. - Csak menjen nyugodtan - mondta a leány. A herceg lehorgasztott fejjel kiment.

- Maud Borckman?

- Igen.

- Magánzóno?

- Nem. Decker tanár aszisztense vagyok.

Markheit csodálkozva felállt.

- Mi?

- Miért csodálkozik ezen?

- De hát... ön nem tudja... hogy az az ember, aki bubópestisben haldoklik; az Decker tanár...?! Vízet... hé... konyakot... ide fektessék a szófára.

Maud ugyanis mintha meghalt volna, úgy vágódott végig Markheit közlésétő•.

XXI.

A kapitány komikus tanácstalansággal vakarta meg a fejét.

- Az ördög érti..

- Jobban van? -kérdezte Markheit a leányt.

- I... igen...

Felemelkedett a szófáról, lassan lábra állt.

- Ho... hogy van a professzor?

- Bubópestis... Nincs sok remény. Allandóan eszméletlen, magas láz és tipikus szepszis- tünetek: Minden mirigye duzzadt... szóval... itt'nincs tudomány...

Nem tehetünk semmit, Palmira olajjal kényi az orvos... ez a fájdalmat és a viszketést enyhíti.

- Nincs remény?

- Hát... Bubópestis, az bizony... Szóval kár érte, mert nagy ember...

- Mivel magyarázza, kisasszony - kérdezte a kapitány -, hogy a fonöke nem értesítette. megérkezéséről. Haragban váltak el?

- Nem. A professzor nagyon szeret, és... Elakadt.

- Talán segíthetek - mondta Markheit. - Én beszéltem néhány pillanatig a beteggel. . Inkognitóbanjött. Egy megtévedt munkatársát akarta elfogni a rendőség bevonása nélkül... -Jelentosen nézett Maudra.
- Nem tud az ügyről valamit? -kérdezte a kapitány.
- Nem. Rólam semmi esetre sem lehet szó. - Mit tud a 70-es szobában történt bűntényről? - Sokat!
- Tessék elmondani. ` Maud nyugodtan felelt.
- Én öltem meg doktor Rankét.

XXII.

Egy pillanatnyi csend után a kapitány olyant csapott az íróasztalra, hogy a tárgyak táncra perdültek.

- A mindenségit...

- Nem értem... - csodálkozott a leány. - Beismero vallomást teszek. .Ranke doktor egy levelet küldött este 11 órakor, a gyilkosság előtti napon, mert már egy nappal előbb itt volt a bétegnél. De csak másnap konstátálta a pestist. Tessék a ievél.

Atadta. A kapitány elolvasta. Ez állt benne:

A többszörös gyilkos Borckman és leánya, csak tolem várhatnak kegyelmet. Jöjjön éjjel 3 órakor a hallba és hozza el a jegyzetüket. Dr. F." - Miféle jegyzetekről van szó?

- Nem tudom...

- Ki az a "gyilkos Borckman"? - Az apám.

- Hol van most?

- Nem tudom. Amikor kiderültek a rémtettei, megszökött Moszkvából. Mi is eljöttünk anyámmal, Batáviában telepedtünk le, és a jótékonyágáról közismert Sergius herceg párt- fogásába vett. ,

- Mit akart öntől Ranke?

- Zsarolni. Elmentem. a hajnali találkozóra. Azt mondta, hogy felfedi mindenki előtt a

származásomat, nyilvánosságra hozza, hogy többszörös gyilkos leánya vagyok, ha nem szerzek a hercegtől tízezer hollandi forintot a számára.

- És?

- Másnapig adott haladékot.

- Mi történt másnap, a folyosón, amikor önt és a herceget együtt látták körülbelül a gyilkosság idejében?

- A herceg a szobájába ment a kesztyűjéért, mert ebédhez nem megy másképp.

Ezalatt Lindner úr szobájából kijött doktor Ranke, és pénzt követelt.

Utánamentem, megláttam a könnyu tort az asztalom, belevágtam a hátába, és gyorsan a herceg után siettem. Csodálko- zott, hogy az ajtaja előtt várom, szoba előtt, a lépcsónél a herceg azt mondta, hogy visszamegy egy pillanatra, azután jött és kért, hogy menjek a szobámba.

- Beismero vallomása alapján letartóztatom.

- Ez természetes. Szeretném, ha megengedne, hogy Decker tanárt ápoljam. Hiszen mindegy, hogy hol oriznek.

- Nem engedhetem meg...

Most Ferguson lépett be izgatottan.

- Kérem kapitány úr!... A herceg kijelentette, hogy beismero vallomást akar tenni... O ölte meg Ranke doktort...

A kapitány egy pillanatig úgy érezte, hogy megbolondul.

XXIII.

- Kérem, ez nem igaz - mondta Maud. - A herceg azt hiszi, hogy megmenthet, ha feláldozza magát.
Közben belepett a herceg is.
- Hagyja, Maud... - mondta csendesen. - Én öltem meg Ranke doktort, mielőtt bekopog- tattam magához. Ott állt Lindner szobájában a nyitott ajtónál. Hallottam, hogy a házi központnál a 72-es szobát kéri. Elfogott a düh. Kitéptem a kezéből a kagylót, és goromba voltam hozzá. Kinevetett. Aztán megfordult, hogy bemegy Maudhoz. Ott feküdt kezem ügyében a tor... felkaptam, és...
- Nem igaz! -kiáltotta Maud.
- Ne próbáljon megmenteni. Én tettem. Tartóztassanak le.
Elder nem szólt közbe. A noteszébe jegyeztetett. A kapitány néha ránézett. Váltakoztak az érzései Elderrel szemben.
Végül intett Sedlitznek, aztán a két kihallgatóthoz fordult.
- Tudomásul veszem, amit mondtak. Kérem önöket, hogy menjenek a szobájukba, és további intézkedésig tartózkodjanak ott.
Miután Sedlitz kiment a herceggel és Mauddal, hogy orsétet rendeljen az ajtójuk elé, a kapitány Elderhez fordult.
- Átkozott história. !lyent még nem is láttam. Három tettes egy gyilkossághoz.
- Négy tettes. Mert Vangold zsebében volt a véres terítő. A kapitány a körmeit nézegette.
- Hm... Úgy látom, jegyzett valamit - mondta végül halkán. - Igen... Néhány fobb pontját az ügynek.
- Csakugyan? Maga szerint, melyik a leggyanúsabb. - Az, aki a szonyeget eltüntette. - De miért?
- Mert az ment ki legutoljára a szobából, tehát elbújt, illetve o ott volt már, amikor az első gyanúsított érkezett, és amikor látta, hogy a tetemet elviszik, magával vitt a szonyeget.
- És ez az ember nem lehetett a herceg, Lindner, Borckman kisasszony vagy signora Relli? - Nem. Ezek mind találkoztak egymással a gyilkosság után. A szonyég nem volt náluk. - A leggyanúsabb az olasz ao!
- Egyformán gyanúsíthatóak - mondta Elder. - Mindegyiknek volt néhány perce alibi nélkül, a gyilkossággal egy időben.
Markheit felállt.
- Én megyek ebédelni. Csak azt szeretném tudni, hogy mi a véleménye, Elder, az ügyről? - Kissé megakadt. Szerintem jobb lenne, ha a gyanúsítottak szabadon mozognának a házban, és megfigyelhetnénk őket.
- De amíg Villiersnérol nem tudjuk, hogy hol van, addig kénytelen vagyok így eljárni - mondta kurtán a kapitány.
- Legalább annyit tegyen meg nekem, kapitány úr, hogy a szonyeget megkeressük.
- Hogyan?
- Kivétel nélkül valamennyi szobát átkutatjuk. Egy kétszer három méteres szonyegrol van szó. Valamelyik szekrényben, vagy ágy alatt rejthették csak el. Ahol a szonyeg van, ott a gyilkos.
- Rendben van. Végigjárhatjuk a szobákat. `
- Ez a szonyegtól eltekintve is tanulságos lesz -mondta Elder, és elindultak.

XXIV.

A fiatalember felébredt. Az már nem lepte meg, hogy egy kádban alszik, és azon csodálkozott, hogy egy trópusi sisak van a fején, de különben nincsen rajta semmi. Az ilyesmi újabban napirenden volt de azon csodálkozott, hogy a víz folydogál a csapból, és már régen túlömlött a kádon úgy, hogy néhány milliméterre ellepte a fürdoszobát.

Hol van?

Lassan derengett... Li-Shing... Bruns... Raleigh dotkor és a mimózavirág.

Elzárta a csapot. A szomszédos szobából hortyogást hallott. Gyerünk...

gyerünk... Itt baj lesz... Szomorúan látta, hogy köpenye, néhány darab hideg hús társaságában, a kád mélyén ázik. Kimászott a vízből. Bruns. mélyen aludt a másik szobában, a szófa és az asztal között fejét egy felborult karosszéken nyugtatva. Alkonyodott... .

Nekiesett a ruhaszekrénynek. Nem volt erkölcsi gátlása. Uzött vad volt. Ha elfogják, fejbe lövi magát. Mindentol eltekintve, a gyilkosság ügye kétségtelen bizonyítékot nyer. Összevissza dobálta a ruhákat. A legrosszabb minőségűt kereste. Végül egy zsákszerű nyári holminál kötött ki.

Most jött a baj. A köpcös ember fél. méterrel alacsonyabb volt. Kabát könyökig, nadrág térdig... Vadul kutatott. A bolond felébred, és akkor vége. Mit csinál itt egy meztelen orvos a szobájában?

Kihúzta a fiókokat. Rengeteg levél. Az egyik hatalmas komódfiókban egy szonyeg. Kétszer három méteres, rozdsaszínu, perzsa. Nem jó.... A másik komódfióktól hátrahokolt...

Vagy húsz különböző pisztoly és egy kézigránát. Mi ez? Automata revolver, régi hatlövetű buldog, egy heveder töltény... Halló! Ez aztán szép kis páciens.

Kihúzta a következő fiókot. Még különösebb!

Egy gépfegyver. Mi? A Grand Hotel szobájában. Szonyeg, és gépfegyver. Csak úgy mellékesen néhány gázálarc:

De ruha nincs! Kétségbeesett! Minek ez a sok fegyver? Érthetetlen. Visszament a fürdoso- r bába, és kinyitotta az ablakot.

Szemben az egyik nyitott ablakból hangolat hall. Valaki goromba:

- Nem tehetek róla, hogy itt vagyok. Senki sem kényszeríthet rá, hogy dolgozzam!

- Téved, Hácker úr! Ön tartozik dolgozni a vesztegzár ideje alatt - mondta szigorúan a másik. Ez WolPgang volt.

- Rendben van! De akkor dolgozzon Schilling kormányzó úr is! Nem azért csavarogtam a Grand Hotel előtt, hogy dolgozzam!

- Úgy? Tudja meg, kérem, hogy nincs elegendő személyzetünk a nagy vendéglétszámhoz, és az állam felhatalmazott, hogy a kincstár számlájára visszatartott egyének közül válogassunk kisegítő erőt.

- Nem dolgozom -felelte Hácker.

- Igazsága van - mondta az öreg újságárus. - Mi itt egészségügyi megfigyelés alatt állunk...

- Maga fogja be a száját -intette le Wolfgang. -Ami az ellátásukat illeti, lényegesen meg fog változni, ha nem dolgoznak. Ezt jegyezzék meg!

- Akkor bepörölöm! - kiáltotta Hacker. - Úgyis ketten lakunk egy szobában, ami ragály esetén szabálytalanság.

- És ha... fizetést ajánlanék, hogy dolgozzon?

- Engem nem lehet megvesztegetni.

- Úgy. Hát vegye tudomásul, ha nem dolgozik, nem kap enni.

- Majd szerzek! Téved, ha azt hiszi, hogy elítélnék lopásért. Kényszerhelyzet.

A lapárus úr, a tanúm. És a Lidia nevű hölgy, akit szintén kényszermunkára

ítéltek.

- Látja, arról példát vehetne! Naponta két-három forintot keres borralalóban. -
Én nem keresni akarok, hanem pihenni.

- Szép - mondta Wolfgang. - Ha nem veszi fel a fogasról azonnal a lohndiner ruháját és nem jelentkezik az emeleten Martin szobapincérnél, akkor üres levest és kenyeret kap... - Nagyon jó, úgyis fogyni akarok!

Hácker alig figyelt oda. Az öreg újságárus portékáját olvasgatta. Volt itt illusztrált lap, magazin, újság, amennyi éppen kellett.

- Ami a szórakozást illeti, csak nappal olvashat, mert a villanyt is megvonom.

- Ehhez nincs joga - hördült fel Hácker.

- Úgy van! Nincs joga - mondta az öreg hírlapárus, mintha oszlogász lenne. De Wolfgang elment.

- Milyen pimasz! Ki akar uzsorázni, mert idekerültünk - dühöngött Hácker.

- Lidia rontotta el. Az a no megbízható alkoholistának látszott, és beá! szobalánynak. Puff! A kis fürkében kialudt a villany. Wolfgang elso számú fenyegetése bevált. Hácker káromkodott.

- A mindenit. Hét óra van, és tíz előtt nem tudok aludni. Azt hiszi ez a disznó, hogy így kényszeríthet.

- Azért mégis szórakozni fogunk - mondta az öreg, és verklizni kezdett. - Ezt lehet sötétben is... .

- Bár tudnék így aludni egész nap, mint ez a dög. -A sarokba mutatott, ahol a bennszülött díszmuárús hortyogott. - Ezt nem hívja dolgozni...

- Mert fekete - mondta az öreg, és verklizett. - Nem szeretik errefelé, csak boynak... Egy ideig csak a verkli szólt.

- Ide hallgasson... !Itt szemben ez a köpcös alak ilyenkor lemegy a vendéglobe... Azt hiszem, lehetne a szobájából egy kis italt és cigarettát hozni... hogy mi is jól érezzük magunkat. - Az ötlet nem rossz. Ha valami készpénzt talál, azt se hagyja ott.

Csak a verkli szólt. Hácker átmászott az ablakon. Be a szemközti fürdoszobába.

Toccs! Víz... Hát ez mi? Úszik a fürdoszoba. Ment vagy hét lépést, azután felgyújtotta a villanyt.

Úgy állt meg rémületében, mint akit villám sújtott. Szemben vele egy teljesen meztelen embert pillantott meg, gázálcban. Kezében egy gépfegyverrel. Hácker dermedten nézte. A

nyelve felmondta a szolgálatot. A géppuska lendül, most végre észbe kap és kinyújtja a kezét, de a másik oldalról a gázálcarcos jobb ökle lecsap az állára, hogy knockautolva a kádba zuhan. Nagy freccsenés...

Ezalatt az öreg verklizett a sötétben. Vagy tíz perc múlva zörejt hall az ablaknál. Valami árnyszeru lép be...

Aha! Jön vissza Hácker, az elszánt munkanélküli, gondolja, pedig egy úr érkezik a sötétben, egy szál gázmaszkba öltözve...

- Mit hozott? -kérdezi az öreg a fogasnál tapogatódzó ámytól. - Pszt... - csak ennyit felel.

, Valami baj van", gondolja az újságárus, és verklizik, gépiesen, némán. Majd megtudja rövidesen, hogy miért nem lehet beszélni... Közben a másik, mintha vetkozne. Egy leesett cipo koppan...

Öt perc múlva nyikorog az ajtó. Kisurrant! Csak nem csinált valami disznóságot? Hová ment? Aggódva verklizett.

Tíz perc múlva Martinnál jelentkezett egy fiatalember. Félix volt. - A direktor mondta, hogy itt dolgozzam. - Maga az a kikötömunkás?

- Én.

- Hogy van öltözve?

Végignézett magán. Aranygombos háziszolgakabátban volt. Ez rendben volna. De egy irtózatosan rongyos zsakett nadrágot vett fel hozzá. Ez a bennszülött csecsebecseárus ruha- darabja volt. Mit csináljon? Sötétben kellett öltözni. '

- És ez a cipo. Lenézett. Mi?...

Egy pillanata elszédült!

...Fehér teniszcipó volt rajta, egy barna folttal.

XXV.

- Kérem... Az igazgató úr kikapcsolta a villanyt, és sötétben öltöztem...

-mondta, amikor végre megmozdult a nyelve.

- Hát jó... menjen oda, . a lépcső mellett, a 90-es fürkébe. Később majd küldök egy nadrágot. A csengotábla szemben van. Ha kigyúl egy szám, bemegy a vendéghez. Rendelésnél hívja fel a házi telefonon a vendéglet. Ha nem tud.valamit: az ötödik emeleten teljesítek szolgálatot; feltelefonálhat.

A jelzett szobába ment. Kényelmesen leült, azután rágyújtott. Bírt a megfelelő lélekjelen- léttel ahhoz, hogy egy gázálarca való cigarettát magával vigyen, amikor átmászott az ablakon. Aranyvégeuk voltak "Bruns" felírással. Aha. Saját hüvelybe tölteti az egyéni dohány- keverék, mint általában a gazdag emberek. Kigyúlt egy szám. A 60-as. Ment. Egy egészen fiatal, csinos emberhez nyitott be.

- Mondja kérem... hol mossák itt a ruhát?! Borzasztó, hogy az ingeim hogy néznek ki. - Új ember vagyok, kérem. De azt hiszem, házi mosoda van.

- Intézkedjék, hogy a mosóno feljöjjön hozzám. Erich Kramartz vagyok. - Igenis. Letelefonált az étterembe, ahol a fopincér nem akarta elfogadni a 60-as szoba rendelését. - A konyha nem szolgálhat mosónovel.

- Hát küldjön egy szakácsnot. Mit bánom én. - Majd átszólók a portárá.

- Tolem... -felelte az új lohndiner és letette a kagylót.

Most Maudot szerette volna látni. Ahogy kissé nyugodtabb alapokon tartózkodott a szállóban, nyomban a'nore gondolt. Itt nagy baj van... A cipo rejtélye sok mindent megoldana. Ebben a cipoben hozták a levelet, az bizonyos. A barna folt alakja elég jellegzetes. Kié lehet a cipo? Csak a bennszülötté, mert Hácker és az újságárus cipoben voltak. Tehát a maláj levelezolap-árus hozhatta a levelet. Bizonyára küldte valakj. És a boncolásnál talán muszereket cipelt, vagy ilyesmit. Oda is kell szolgál, nemcsak orvos. Erre nem gondolt akkor.

Elindult a 70-es szobák kanyarodója felé... Gyorsan visszahúzódott...

A bennszülött jött óvatosan. A rendes kabátjában volt, de vörös kockás, rikító kék pizsamanadrágban és mezítláb. Úgy siklott Maud ajtajához, mint valami kígyó! Lehajolt. Gyorsan becsúsztatott egy levelet, és elsietett. A levél félig kiállt az ajtó alól, azután becsúsztott. A leány átvette!

Most odamegy!

Ebben a pillanatban kialudt az emeleten a villany. Valahol az ügyeletes rendortiszt hangja hallatszott. '

- Halló! Mi az, rövidzárlat?

Érezte, hogy a hirtelen sötétség összefügg, a bennszülött küldönccel.

Gyorsan a leány szobájához lépett, és halkan kopögött. Kissé kinyílt az ajtó. Be akart lépni, de Maud kinyújtott kezébe ütközött. Valamit eléje tartott, és azt suttogta.

- Az istenért, vigye már... Vigye. És legyen átkoiott, maga sátán...

Ösztönszerűen átvette a tárgyat... Füzetszerű valami volt. Most lépések

- Háziszolga. De túlbuzgóan szívemen viselem a vendégek ügyét. Valami

megcsillant a sötétben.

- Töltött revolver van nálam - mondta Borckman. - ha nem adja át nyomban a füzetet; lelövöm, és úgy veszem el magától.

Odaadja? Lehet, hogy a leány apja ilyen züllött •ráter, és tönkre akarja tenni Maudot... Ezt meg kéne akadályozni...

- Hát tessék - mondta.

A másik nem láthatta a sötétben, hogy hova menjen a füzetért, egy lépést tett kinyújtott revolverrel. Ebben a pillanatban a fiatalember belerúgott a kis asztalba, amely a kettojük között állt, és oldalt vetette magát. Borckman hátratántorodott, de máris elrántották a lábát, hogy végigzuhanat hosszában...

Nem sütötte el a fegyvert, hiszen nem is volt célpont. Felug•ott, egy öklölcsapás arcon találta, vaktába vágott vissza, de csak az üres levegot érte. Az ajtó becsukódott, és ráfordult a kulcs. Borckman ott ült a sötétben, bezárva. .

A szoba ablaka a vendéglo üvegtetejére nyílt. A titokzatos ember lepedot és terítöket hurkolt össze, azután lemászott a félemeletnyi magasságból.

XXVI.

A fiatalember kilépett a folyosóra. Most merre? Kissé elvakult a hirtelen világosságtól. Elhatározta, hogy Maudhoz megy. Alig tett egy lépést, amikor hirtelen, mintha a földből nőtt volna ki, oldalról elougrott valaki, és egy tor csapott Je. A döfést már nem védhette, kissé oldalt bukott, a tor a nyakcsigolyája helyett a vállát érte, lecsúszott a mellkasán, és alaposan végighasította a borét, de nem ejtett mély sebet. Félix elkapta a csuklót a torrel, és...

Csodálkozva állt... Sergius herceg!

- Ön...

A tor a földre hullott. A herceg ijedten nézte.

- Igen... Elhatároztam, hogy megölöm... -lihegett. -Nem fogja Maudot szerencsétlenné tenni... Én... én megölöm, ha elviszi... azt a füzetet...

A fiatalember zsebéből kikandikált a füzet. Hátranézett az ajtó felé, amerrol jött.

- Mindenekelőtt rnenjünk innen. Beszélnem kell magával, herceg, de ne idegeskedjék, mint az imént. -Mégfogtá a herceget a karjánál, és vitte. Sergius herceg megállt. Ijedten nézte a másikat.

- Hová akar menni?

- Maudhoz...

- Nem!

Bizony elég tiszteletlen volt, amit muvelt, ha tekintetbe vesszük, hogy egy idosebb föúrról ' volt szó. Megfogta a herceg nyakát, és vitte. A lány szobájánál kopogott, de választ sem várva, belökte a herceget, o is belépett, és ráfordította az ajtóra a kulcsot. Maud felöltözve ült az asztalnál, és írt. Ijedten ugrott fel.

- Adjon gyorsan valami kötszert -mondta Félix -, megszúrtak. '

A herceg egy székre roskadt, és arcát a két tenyerébe fektette. Kimerülten lihegett. Maud, csodálatos önfegyelmezettséggel, kérdés nélkül a szekrényhez lépett, és kötszert vett elo. - Vigyázi kell - mondta a fiatalernber -, hogy a padlóra ne cseppenjen vér. .Ebben a hotelben az ilyesmi bonyodalmakra vezet. Levette a kabátját, és kinyitotta az inget.

Maud eddig még egyetlen szót sem szólt. Csodálatosan fegyelmezett volt. Valami pasztillát. vízben feloldott, fertőtlenítette a hosszú vágást, és bekötötte. Azután gondosan eltüntettek minden nyomot.

- Oltsa el a villanyt - mondta a fiatalember -, egy ügyeletes rendortiszt sétál kint, annak feltunhet.

A lány eloltotta a villanyt, és megszólalt. - Hol találkozott a herceggel?

- Most a folyosón. Kértem, hogy jöjjön ide. Nem akart. Erre eroszakot alkalmaztam. ...Az egészségtelen monszunévszak pénészszagú, nedves párái súlyosan nehezedtek a sötét szobái'ra. Az örökös eso locsogva, csobogva zuhogott, és egy moszkító döngött köröttük. A dús trópusi növények fojtó, bágyasztó szaga a szobába is behúzódott:

- Kicsoda maga? -kérdezte a leány.

Mit mondjon? Volt már hittérítő, orvos és lohndiner. Mi legyen még? Rágyújt egy Bruns feliratú cigarettára.

- Vigyázzon, Maud - szólt közbe a herceg. - O vette el a jegyzeteket. - Mi?. -A leány felugrott. -Maga... maga... Borckman embere?

- Hát kérem disztingváljunk. A füzet nálam van, de nem vagyok Borckman embere.

Láttam, hogy az ajtaja alá levelet csúsztat egy igen rongyos nadrág tulajdonosa: Erre idejöttem, és kopogtam, hogy beszéljek önnek, ehelyett átadott egy füzetet, megátkozott, és nyugodni tért. Közben egy úr érkezett a sötétben, akit eltaszítottam. Ugyanez az illető később le akart lőni, mert nem adtam át a füzetet.

- Hol van... most az... az ember. - Rázártam a 90-es ajtaját.

A lány az ajtóhoz ment. Hallgatódzott...

- Maradjanak csendben - suttogta, és gyorsan kisurrant.

- Csodálatos egy lány -mondta fiatalember. -Micsoda karakter.

- !stenem... - suttogta a herceg... - És miattam... Mert mindez miattam van...

- Ha nem tartja tolakodásnak kegyelmes úr: milyen kapcsolatban vannak Borckman kisasszonnyal?

Csend volt. Csak az eso zúgott, egyformán, folytonosan. Két cigaretta parázslott egymással szemben. Azután a herceg nagyon halk felelete hallatszott:

- A leányom...

XXVII.

...Maud visszajött.

- Lemászott az ablakok. Megsebesítette?

- Nem. Revolver volt nála. Örültem, hogy ép borrel kijutottam a folyosóra. -

Adja ide a füzetet.

- Eszembe sincs. Maga bizonyosan odaadná annak a ronda pasasnak. - Oda kell adni!

- Fenéket... Bocsánat, de dühös vagyok. Ez a füzet Decker tanár tulajdona, lehet, hogy már fel is jelentette magát.

- Nem. És nem is fog. Talán már halott is... -felelte a leány sóhajtva. - Na ne tessék ilyent mondani.

- Decker tanár a bubópestises tanár, aki miatt vesztegár van. Az ifjú fűtlyentett.

- Drága jó ember - folytatta a leány. - Bizonyára. utánam jött. Nem akart feljelenteni. Otolé tudta Ranke doktor, hogy nálam van a jegyzet.

- Az az orvos, akit megöltem? -kérdezte érdeklőve a fiatalmeber.

- Ostobaság! Azótam már tudom, hogy nem maga ölte meg. Miért hazudta ezt?

- Láttam, hogy nagyon szeretné... - ismerte be töredelmésen. - Mert azt hiszi, hogy a herceg ölte meg. Hiszen ezért hozta e) a bunjelet is magával: a tort.
- Igen... De hát ez nem fontos. Ranke zsarolni akart, és valaki megölte.

Bizonyára

Borckman. És ha nem kapja meg sürgösen a füzetet, akkor sok ember kerül végzetes helyzetbe... Nem számíthat senki irgalomra nála...

- Ha azt akarja, hogy odaadjam annak a gazembernek a füzetet, akkor oszintén kell beszélnie...

- Maga... maga... a rendőség embere vagy magándetektív?

- Magándetektív vagyok -felelte habozás nélkül -, tehát megbízhat bennem, csak azt kell tudomásul venni, amit akarok.

- Lehet, hogy most is csak hazudik.

- Tolem minden kitelik -felelte szomorúan a fiatalember -, de bizonyos, hogy több évet szívesen adnék az életembol, ha magán segíteni tudnék.

Hosszan hallgattak. Az izgalom, a forró, nyirkos idő fullasztóan telepedett rájuk.

- Elmondok magának mindent - kezdte Maud. - Muszáj. A kezében vagyunk. És rajtunk kívül még néhány ember sorsa múlik azon, hogy maga ezt a füzetet átadja Borckmannak.

Virradt. Pontosan, mintha óraműre működne az ég, hajnali négykor elmúlt az eső. Délután háromtól hajnalig zuhogott. Közben a nappali forróságban láthatóan gozölgött az elpárolgó víztömeg, és egy roppant mosókonyha légkörébe burkolta a szigeteket, reumás, maláriás, tífuszos kigozölgéssel.

- Majd én elmondom - szólta közbe Sergius. - Ezt ugye... belátja, Maud...? Nem teheti helyettem más...

Az eső nesze helyett egy felriadt papagáj rikoltása zavarta meg a csendet, és a derengésben lassan kirajzolódott az ablak előtt néhány mozdulatlan pálmakorona árnya.

- Orosz katonacsáládból származom. Az apám, Milenko Sergius tábornok. Kolcsak admirális oldalán esett el. A forradalom előtt én is megkíséreltem a menekülést, de sehogy sem tudtam a határon átjutni. Moszkvában bujkáltam. Sok viszontagság után végre egy "okmányárus"-nál, aki más névre szóló személyazonossági írásokat árult, megvásároltam a szükséges írásokat. Charles Borckman névre szóló iratok voltak ezek. Ekkor hallottam először ezt a nevet. A feleségem, kisfiammal és néhány rokonommal, a forradalom első napjaiban vagyonommal együtt kijutott Párizsba. A Borckman-féle okmányok birtokában most már én is remélhettem, hogy eljutok hozzájuk. Nem így történt, mert találkoztam Anna Mirszkájával, és beleszerettem. Fialat egyetemi hallgató volt.

Forradalmár. Bújdosása közben mint Borckman ismerkedtem meg vele, és tetmésezetesen elhallgattam előtte az igazi nevemet. Az első házasságom nem volt boldog. Becsültük egymást a feleségemmel, és mind a ketten nagyon szerettük a kisfiunkat; ez volt minden érzelmi kapcsolatunk. De ez sem ment végérvényben, amit tettem. Bigámia:.. csúf bűn, utálatos vétek. De a szenvedély és a rossz házasság két nagy felbujtó. Elvettem Annát... Távol a forradalom lármás politikájától, Szibériában telepedtünk le. Két gyermekem született, Maud és Péter: Nyolc évig éltem boldogan, nehéz munkából. Használtam egy régi úri passziómnak: vadásztam. Prémgyujtónak dolgoztam. Anna már tudta a titkomat, megértett és megbocsátott. Régen nem volt már forradalmár, hanem feleség és anya. Nem vágyódtam a hercegi életem után. Egyszerűen boldog voltam. Egy napon felkeresett a körzeti rendőrprefektus. Ez az ember a legjobb barátom volt. De akkor hűvösen beszélt velem. Közölte, hogy egy Péter Borckman

nevu embert köröznék, aki a forradalom alatt ölt és rabolt. Kegyetlen gyilkos volt. Szörnyű bunlajstrom került elé. Egy szörnyeteg volt ez a Borckman. A prefektus közölte velem, hogy másnapig egérutat ad. Siessek! Elképzeled a helyzetet? Csak egy védekezésem volt, ha elfognak, hogy Sergius herceg vagyok, volt. kozák kapitány. A gyulolt Sergius tábornok fia. Biztos halál. Mint Borckman viszont nyomban felkötnek, és joggal...

Menekülni kellett. Kínába kerültem. Az asszony beteg lett, már nem bírta átjönni a határon. Cahabarovszkban maradt a gyerekekkel. Én továbbmentem. Megbeszéltük, hogy Sanghajban várok rájuk. De Sanghajban már a megérkezésem napján kórházba vittek, tifusszal. Élet-halál között voltam hetekig. Egy orosz emigráns orvos felismert.. Nyomban sürgönyözött Párisba. Mire lábadoztam, már ott ült mellettem az első feleségem, a fiam, a bátyám... megtaláltak. Elszökni? Lehetetlen. Két családot dönthettem most már romlásba, ha kiderül, hogy Sergius herceg bigámiát követett el. Nem tehettem mást: megírtam mindent Anna Mirszkájának, és Párisba utaztam a családommal. Visszakerültem végleg a régi környezetembe. Anna okos asszony volt. Megértette a helyzetet. A gyerekeink miatt is bele kellett nyugodnia mindenbe.

Kissé kifulladt. Abba hagyta néhány másodpercre. Az ébredő napfényben megszámlálhatatlan esocsepp ragyogott sziporkázva, és hosszú, fényes kardlevelek, ázott, nagy, színes hibiszkuszok kelyhek himbálództak a sirokkó hajnali légáramlásában.

A fiatal ember egy újabb "Bruns" cigarettára gyújtott, és nagyot sóhajtott.

Minden tagjában érezte a döglész évszakot.

- ..Anna találkozott Sanghajban egy régi kedves kollégájával, a jósa, derék Decker tanárral. Amikor még csak jó nevet szerológus volt. Valamikor mint gyakorlatos orvos együtt tanultak a moszkvai kórházban. Decker segítségével a második feleségem Buitenzorgba utazott. A régi kolléga átsegítette a kis családot azon a nehéz idoszakon, amíg én Párisból végre segítségükre siethettem. Közben a fiam, Maud fivére, beállt a holland gyarmati hadseregbe, jelenleg kapitány. A másik fiam, Sergius Iván herceg szintén katona. Francia állampolgár lett. Századosi rangban van. Anna tavaly halt meg. Rendkívüli, jósa, okos és eros nem volt... Maud örökölte a természetét...

...A felmelegedő napon már megindult a föld párolgása. A délnyugati szél lassú hőm-pölygéssel ontotta a sziget beleséje felől a mocsarak kénhidrogénes szagát. A fohasogató sirokkóban, mint állati csápok, olykor megmozdultak a pálmák levelei, és hatalmas bíborszínű páfrányok suhagtak az ablak előtt...

- ...Közben szinte elszegényedtem, mert megjelent a rém. Borckman! Párisban kaptam kézhez az első levelét. Havi tízezer frankot kért. Röviden, csak annyit írt, hogy ilyen és ilyen csekkszámlára fizessem be a pénzt, különben mindenki megtudja, hogy Sergius herceg mint Peter Borckman rablógyilkos és bigámista. Érti ezt? Fizetni kellett, és hallgatni. A bűnre következett az iszonyú bűnhődés! Borckmant én sohasem láttam. Afrikai, délamerikai vagy ausztráliai számlákra fizettem be a pénzt... A tíz év, amely alatt Borckman zsarolt, mindenemből kiforgatott. Végül bekövetkezett ez a csapás...

A "Bruns" cigaretták keserű szaga áthatóan érződött a szobában.

- Most majd én folytatom - mondta Maud. - Decker tanár maga mellé vett asszisztensnek. Néhány széruma közben a világ legelső tudósai közé emelte. Továbbra is gondoskodott rólunk. Én mellette dolgoztam. Meghatóan jó volt tőlem. Az idén készült el a legnagyobb jelentőségű szérumával, a "Banánoxiddal". Ismeri talán a "banánkór" problémáját? A fiúnak minden szilánknyi koponyacsontja külön sajtott.

- Hogyne -felelt bágyadtan: -Az éretlenül levágott banán nyomán a cserje beteg lesz és elpusztul. Viszont csak éretlen állapotban:.. szállítható... mert... megpuhul... és... - Mi baja? -kérdezte a leány..

- Ez az... évszak... nehezen bírom... - Sóhajtott. - Folytassa, kérem.

- Milliókat ér a szer, amely megóvja a cserjét a pusztulástól, miután leszedték az éretlen gyümölcsöt. Eddig senki sem tudott összeállítani ilyen anyagot. Deckernek sikerült. Ötszáz- ezer hollandi forintot kapott érte az államtól. Ekkor jött Borckman levele. Felszólított, hogy szerezzem meg a füzetet, a banánoxid leírásával, és hozzam ide. Lopjam meg a legderekabb embert, a jótevőket! Ezt végkielégítésnek veszi. Ha nem, akkor... Mit mondjak? Az apámat ismeri, a fivérem katonatiszt, és én is.: Eh... Szóval sok ember pusztulását jelentené... Pontos utasítást. Írt, hogy akkor szerezzem meg Decker fiókjából az írást, amikor a professzor Weltewredenbe utazik, ahol egy kongresszuson vesz részt. Itt, Kis-Lagodán, a Grand Hotelben szálljak meg, egy olyan szobában, amelyik mellett nem lakik senki. És majd megtudom, mikor adjam át a jegyzetet. Engedelmeskednem kellett. Amikor szomszédot kaptam, szegény Lindnerjővőből átköltöztem ide. Amikor maga bemászott az ablakon, hajnalban; a doktorral volt találkám. Ő is megzsarolt, mert a jóhiszemű Decker, a halálos ágyán, elmondott neki mindent. Utánam jött szegény, hogy maga intézze el...: Aranyos jó ember, nem jelentett fel... És... haldoklik...

A pállott fotróság elviselhetetlen volt: A kert r•intha füstölne, páraréteg húzódtott felette. És az ablakpárkányról, mint valami miniatúr krokodilus, egy lüktető torkú toke gyík bámész- kodott a szobába.

- Csi-Csokk! - mondta hangosan a hüllő, és várt. - Csi-Csokk! - kiáltotta újra, és eltűnt az ablakról.

Maud cigarettára gyújtott. Hallgattak.

^ - Azt hiszem, igazuk van. Odaadom a füzetet - mondta Félix rekedten. Letette a cigaret- táját, és már nyúlt a zsebe felé.

Kopogtak. - - Ki az?

- A rendőség!

A boyruhas idegen nesztelenül és gyorsan eltűnt a szekrényben.

XXVIII.

A kapitány lépett be Elder fofelügyelovel. -

- Bocsánat - mondta a rendőrtiszt. - A hotelből eltűnt egy hölgy, bizonyos Villiersné. Megfoghatatlan eset. Találkoztakönök az elmúlt 24 óra folyamán az illetovel? - Én nem találkoztam vele - felelte Maud.

Sergius herceg elgondolkozott.

- Én láttam. A szobámmal szemközt kopogtatott egy ajtón, azt is hallottam, hogy valaki „igent” kiált. A hölgy belépett. A kilincsen egy férfikezet láttam, sötét kabátujjal... Ez bizonyos.

- Nem tudja kegyelmes uram, hogy hányas szoba volt. ' - Dehogynem. A 102-es.

- Köszönöm...

A kapitány a telefonhoz lépett.

- Megengedi, Borckman kisasszony? -A lány cigarettára gyújtott. - Parancsoljon.

A portás kapcsolt.

- Itt Vuyder kapitány. Ki lakik kérem a 102-ésben... Hogyan? Ez biztos?! Köszönöm... Elhult tette le a kagylót.

- Nos! - Ki lakik a 102-esben? - Senki. Két hete lakatalan. - Cifra!

Elder csak annyit mondott. Maud torkát szorongatta az izgalom: A férfi itt van

a szekrény- ben. És nem magándetektív! Csak úgy vállalta, mint a gyilkosságot. De hát ki? A sok szörnyiség dacára, már az első találkozástól kezdve foglalkoztatta ez az ember. Bunöző?.. Nem! Érezte, kívánta... Nem az... ne legyen az!

- Őri beteg lesz, Borckman kisasszony - mondta Elder. - Én?... Miért?

- Egyik cigarettája meg itt füstöl a tálcán, és már másikat szív. -

Felvette a vastag, arany végu cigarettát, amit Félix hagyott a tálcán. A herceg olyan távol ült, hogy ő nem szívhatta.

- Nem ízlett... Valaki megkínált vele...

- Látom. Mr. .Bruns. Nem is tudtam, hogy ismerik egyrőnt... Maud nem felelt. Zsákutcában volt. Nem ismerte Brunst!

- Ha megengedik - mondta a kapitány -, kissé körülnézünk a szobában. Maud nyelt, és a szíve rendetlenül zakatolt, de nyugodtan mondta: - És... mit keresnek?

- Egy szonyeg... , - Én orizetben vagyok?

- Nem... Szó sincs róla, ezt az intézkedést feloldottuk.

- Akkor kérni fogom az ügyész írásbeli utasítását. Úgy tudom, anélkül tilos a házkutatás. A kapitány meghökkent.

- Parancsoljon - mondta szolgálatkész udvariasággal Elder, és a zsebéből egy írást vett elő. -Természetesen a legcsekélyebb szabálytalanságot sem kötele turni.

Szabályszerű bírói végzés volt, amely szerint Elder fofelügyelő, minden indoklás nélkül, j Grand Hotel valamennyi szobáját átkutathatja.

A kapitány csodálkozott a legjobban; de azért máris hozzálátott a kutatáshoz, és benézett a tükör mögé, ahol a két fal találkozása háromszögu területet határolt. - Itt nincs semmi.

- Csak az ágy alatt vagy a szekrényben lehet - mondta a fofelügyelő, és elindult a szekrényhez. •

Most megtalálják a fiatalembert!

Maud sikítani szeretett volna. A herceg a száját rágta sápadtan. A kapitány benézett az ágy alá:

- Semmi. '

Elder kinyitotta a szekrényajtót. Egy másodpercig farkasszemet nézett Félixszel.

- Itt sincs semmi - mondta, és becsukta a szekrényajtót. Azután köszöntek, és távoztak.

XXIX.

A fiatalember izgatottan lépett ki a szekrényből, fején egy könnyu, kockás átmeneti kabáttal.

Maud és a herceg, a meglepetéstől még mindig mozdulatlanul ültek.

- Most rohanok! -hadarta egy szuszra a fiatalember. - Elder visszajön. - A kabátot egy székre dobta.

- Várjon! - kiáltotta Maud. - Mi kiadtuk magának a legsúlyosabb titkainkat. Nem lehet olyan bunös, hogy továbbra is tartson tőlünk.

- Nem is errol van szó... Ha bunös lennék, bevallanám. Sajnos, csak hülye vagyok, és ezt szégyellem. Nevem Félix, mindössze ennyi igaz abból, amit mondtam. - De a rendőség ilyesmiért nem keresi! Elder azt mondta...

- Hogy Jáva Réme vagyok - legyintett. - Ravasz dolog volt. Azt akarta, hogy ön megijedjen tolem és kiadjon neki, amennyiben itt rejteget. Mert ki mer egy

rablógyilkost elrejtteni. Ön azonban kivétel. Elder csúnyán csalódott trükkjében. Maga abban a hitben, hogy "Jáva Réme" vagyok, tovább rejtegetett. Ezért fogadja hódolatom.

- De -szólt közbe a herceg -miért nem fogta el magát a fofelügyelő?

- Mert belekevert volna a szálló bunügyeibe, és Elder tudja, hogy derék fickó vagyok. Azonfelül nem is tatóztat le. Csak fel.

- De miért üldözi.

- Mert nem akarok nosülni. De -tette hozzá gyorsan -ez az elhatározásom nem végleges. Idovel az ember rájön, hogy nem az intézményben van a hiba, hanem... Zörre•és..

Az ajtó hasadéka alatt levelet dugtak be. Félix mint egy vadmacska ugrott oda, és felrántotta az ajtót. Egy tompa durranás, egy kiáltás, a fiú visszatántorodott, és két kezét a szemére szorította.

- Mi az -kérdezte rémulten a lány.

- Az hiszem... megvakultam... vagy ilyesmi... - Mutassa... mutassa az istenért!

A két szeme vörös volt, és szömyen égett. De lassanként ismét látott.

- Átkozott gazember! Riasztópisztolya van...

Lassan kitisztult a látása. De még szédült. Nem tudta azopban, hogy ez a gázpisztolytól van-e. Rosszul volt már néhány órája, mintha maláriája kezdodne, ami könnyen lehetséges. A leány vizes kendovel törölgette a szemét.

- Micsoda bitang... - dühöngött Félix.

A herceg elolvasta a levelet, átnyújtotta Maudnak.

"Holnap éjféلكor a füzet feküdjön az ajtó küszöbén. Ha nem így lesz, akkor holnapután reggelre megtudja az világ az IGAZAT. Ebben már benne lesz az is, hogy Maud Borckman kirabolta a fonökét és Félix Crickley, a kormányzó fia, megölte Ranke doktort és többrendbeli buncselekményt követett el a Grand Hotelben. Ez az utolsó figyelmeztetés.

Borckman"

- Maga?.. -kérdezte Maud csodálkozva, és egyben sok mindent megértett.

- Igen. Crickley kormányzó fia vagyok, sajnos... Az apám hazacsalt Párizsból mert... mert sokat költöttem... az... egyetemre... Az ilyesmi drága mulatság Párizsban. Csak egy valami- revaló lakáj nyolcszáz frank havonta... A többit tudja... Nosülési ígéret... ruhaelzárás, szökés vitorlán, pizsamában és kikötés az ön szekrényében... Odaállhattam, pizsamában, Crickley kormányzó fia, szobát nyitratni? Most már teljesen elveszett ember vagyok, mert itt száz buntény történyt, és egy alibim sincs... Mit csináljak?

Olyan siralmasan mondta ezt, hogy a leány elnevette magát. - És miért kereste Elder, ha nem fogta el?

- Hogy feltartóztasson, amíg a papa jön. Mert akkor aztán nincs vita. Az öreg igen elszánt fiú...

Kemény lépések közeledtek és megálltak az ajtónál. A fiatalember máris a párkányon volt, és mint valami szöcske ugrott le a puha, ázott földre, azután futott...

Maud a fenyegeto helyzet, a katonás lépések dacára, önkéntelenül a fiatalember után nézett, és nagyon boldog volt... hogy mégsem bunös...

Kopogtak. Markheit tanácsos lépett be, két egészségügyi katonával. Komor volt, és igen hűvös hangon mondta:

- Egy haldokló utolsó kívánságát teljesítem...
- Decker! -kiáltotta rémülten a leány.
- Igen. Közel van a véghez. A pulzusa jelenleg alig tapintható. Naponta megállok egy percre a betegszoba küszöbén, és egy rajongó segédorvos,' aki önként van ott mellette, jelent mindent, ma azt mondta, hogy szerinte Decker mondani szeretne valamit, de gyenge. Megpróbálkozott kámforra:..
- Nagyon... szenved...?
- Érdeklí, kisasszony, hogy ön miatt milyen helyzetbe került?... A testét fekélyek borítják, a hóna alatt tojáshéj dudorok, az arc alig látszik, bőre még a Palmira olaj alatt is szörnyen éghet...
- Elég... kérem... -lihegte Maud. Sergius kiegyenesedett.
- Itt egy bűnös van, kérem... Én...
- Akkor önre is vonatkozik, amit mondok. Ez a nagylelkű tudós eljött ide, hogy megmentse Borckman kisasszonyt a fegyházat) és visszaszerezze az állam jogos tulajdonát. Most haldokolva is csak arra kért a segédorvos útján, hogy né tegyek jelentést a vallomásáról, próbáljam elobb szépszerével visszaszerezni a vegyszer leírását. Megtettem. Itt vagyok. Adja át a füzetet, én leviszem Deckernek, és futni hagyom önt. Ha nem, akkor Decker nevében feljelentést teszek...
- Ijedten néztek össze a herceggel.
- Kérem... A füzetet... Valaki elvitte.
- Szóval nem adja ide?
- Hígyje el kérem, hogy nincs nálam... De ha egy napig vár...
- Helyes. Várok egy napig. Azt hiszem, Decker is így tette. De azután: nincs pardon!
- Biccentett és ment.
- Mit fogunk tenni? - kérdezte Sergius. A leány nagyon határozottan felelt:
- Visszaadjuk Deckernek, ami az övé, és vállaljuk a sorsunkat...

XXXI.

A kapitány és Elder ott álltak a 102-es szobában. A mennyezet átázott, egy jó darabon beomlott, és jelenleg deszkával takarták el a nyílást.

- Hogy ilyesmit így hagyjanak egy ilyen finom hotelben.
- Ne felejtse el - mondta Elder -, hogy már egy vendég sem tartózkodna a szállóban; ha nem lenne vesztegzár. Igazán ráértek a javítási, munkákkal szezon után foglalkozni... Hát ez mi?..
- A földön egy félig szívott arany végu cigarette feküdt. "Bruns"
- Érdekes. Azt hiszem, meglátogathatnánk Mr. Brunst. Nem gondolja kapitány úr?
- Semmi kifogásom... De miért hívták ide Villiersné? És ki volt az a férfi, akinek Sergius herceg csak a kezét látta?
- Villiersné ügyéről megvan a speciális feltevésem. Az egyetlen leheto megoldás... - Talán közölhetné a megoldást.
- Nagyjából. Illetve szimbolikusan. Tehát: azért, mert valaki rendorkapitány, tudhat hegedülni is.
- Ezt a célzást visszautasítom. Csak magamnak szoktam hegedülni otthon, és fogalmam sincs, hogy honnan tudja!
- Bocsánat, csak a példa kedvéért mondtam. De vehetünk másikat. Ha egy ember

várja a feleségét a pályaudvaron, és ugyanakkor egy jó barátja is érkezik, ezért még nem bizonyos, hogy közös fülkében utaztak.

- De nagyon valószínű.
- Többet azért nem mondok, mert a vizsgálat eredményét közölni vagy gyanúsítani az ketto.
- Szóval van gyanúsítottja dr. Ranke gyilkosát illetően? - Igen.
- Valami feltevés?
- Nem: tudom, hogy ki a gyilkos! Biztosan tudom, már az első naptól kezdve. - De hát miért nem mondja?
- Nincs bizonyítékom. Menjünk Brunshoz..

XXXII.

Bruns kénsárga arccal ült egy karosszékekben, a szemei alatt kékes, mély karikák. A halál! Ez jutott eszébe Eldemek, amikor belépett.

- Szeretném megkérdezni öntől, Mr. Bruns, hogy mikor járt ön a 102-es szobában? - kérdezte a főfelügyelő.

Bruns sóhajtott.

- Az melyik?
- Fenn az emeleten. Hibás a mennyezete.
- Nem jártam ott soha.
- De ez a cigarettavég az önéi közül való.

Megnézte.

- Az enyém.
- Szokott ön cigarettezt kínálni?
- Szoktam. Ki nem szokott?
- Hm... Úgy látom, rosszkedve, Mr. Bruns?
- Jól látja! Beteg vagyok!
- Megkérdezhetem, mi baja?
- Mi köze hozzá? Talán ez is az ügyre tartozik?
- Hallja! -szólt rá a kapitány. -Talán más hangon beszélne?
- Csak hagyja, kapitány úr, Mr. Bruns joggal ingerlékeny... Ejnye... Hol verkliznek itt?..

- Hát ez is átkozott dolog - dühöngött a beteg -, valahol egész nap kornyikálnak a közelben.

Elder a fürdoszoba felé ment, ahonnan a hangok hallatszottak.

- Nem ott zenélnek - mondta gyorsan Bruns -, a kisudvarban szemközt. Elder lenyomta a kilincset...

- Na! -mondta valaki bent.

- Ki az ott? - kérdezte a kapitány.

- Hácker -felelte az illető bentől. -Mit akarnak? Fürdők. - Vendége van?.

-kérdezte Elder Brunst.

- Igen! Talán ehhez is van valami közük? Egy Hácker nevű kikötőmunkás, aki itt rekedt a vesztegzárnál. Régi barátom, bejár ide fürödni, és képeslapokat olvas.

- Jó... ne legyen már olyan mérges, Bruns úr. Beszélni szeretnék az ön Hácker barátjával. Bruns a fürdoszobaajtóhoz ment, és belerúgott, t. - Hé! Jöjjön ki, de mozogjon.

- Jó! Mit ordít, maga...

- Nem kell befejezni! A rendőrség van itt.

A kapitány végighúzta ujjait a homlokán. Ernyeszto nyomás préselte itt az ember idegeit.

Négyre járt. Nyomban zuhogni fog... És így eső előtt az ember úgy érezte, hogy minden idegszála borzolódik, mint a macskaszor.

Nyílt a fürdoszoba, és káprázatosan sokszínű pizsamában kijött Hácker. - Mit kíván - kérdezte elokelően, és a zsebéből • y Bruns" cigarettát vett elő.

- Mit keresett maga fenn a 10-esben! - rivalt rá Elder. .

- Ez a hang..

- Fogd be a szád, mert úgy rávágok, hogy kiesik a fogad! Tedd el azt a cigarettát, ha elottem állsz! .

Bámulatatosan jó hatással voltak Elder szavai. Hácker magatartása nyomban megváltozott. A cigarettát egy szokot jasszos mozdulattal eloltotta:

- Kérem... fofelügyelő úr... én teljesen megváltoztam... - Csend!

- Ne beszéljen úgy a vendégemmel -lépett közbe Bruns. "

- Igaza van. Gyere leviszlek a mosokonyhába, na megállj, bitang, majd adok én neked! - Kérem, fofelügyelő úr... ne vigyen... én megmondok úgyis mindent...

Mr. Bruns beleegyezik, hogy... itt kérdezzen...

- Természetesen... - szólt közbe Bruns.

- Jó. De akkor hagyjon bennünket magunkra, Mr. Bruns, mert lehet, hogy nagyom megverem ezt az urat, és ilyenkor mi Háckerrel szeretünk kettesben lenni. - No de hát...

- Válszthat, Mr. Bruns - és valahányszor az amerikai felé fordult, a hangja és arca a legudvariasabb lett, majd az ellentétbe csapott át Hácker felé fordulva.

- Megállj, kutya! C•sszetörlek! Ismersz már!

Bruns átment a másik szobába. Elder körülnézett, és mindenfelé keresgélt velamit. Végre egy hosszú boröndszíjat talált, az többszörösen összehajtott, és Hácker elé lépett.

- Elder... -mondta a kapitány. -Tudja, hogy nem szabad a vallatásnál...

- Nézze, kapitány úr! Hficker az én osztályomra tartozik, mert a kikötői kirendeltség a bünygyi csoport tagjaiból áll. Itt egész más emberekkel van dolgunk, mit az egészségügyné!. Ezt a Háckert csak úgy lehet szóra bírni...

- Kérem... fofelügyelő úr... Én bevallom, ott voltam... a vendéglo előtt... De a kerékpárhoz nem nyúltam...

- Szóval tagadod?! - mondta Elder, mintha valóban ez érdekelte volna. - Nem te szedted szét?

- A... az már... csak azután vol... A Slipsz mondta, hogy úgyis belekever, ha nem szedem szét... Hát szétszedtem, de nem én adtam el... kivéve a lámpát és az áttételt... azt is... fillérekért...

- Ide hallgass, Hácker, én meguntalak téged. Szeretném, ha átmennél angol gyarmatra, hadd tanuljanak valamit ott is a rendörök. Elegem volt. Ha megígéred, hogy örökre elmész Jáva közelébe, elengedlek...

- És nem ver meg?

- Az más lapra tartozik. De erről is beszélhetünk, ha megmondod, hogy mit kerestél a 102-es szobában.

- Ott komolyan nem is... A szíj megmozdult.

- Ott komolyan nem is... volt olyan rossz... Amikor ide tettem ebbe a fülkébe, ahol az az öreg verklizik, sokszor át... másztam ide, ha... nem volt senki...

itt... És cigarettát... loptam... De készpénzt soha. Esténként kiszöktem a kamrából, és fenn aludtam a 102-esbe, mert...

- Honnan volt kulcsod? - Van egy generálnyitom... - Honnan...

- Magam csináltam, ágyasodronyból... Mondta, hogy nem üt!! - Nem' mondtam. Na gyérünk tovább.

- És ez volt... .

- Ne hazudj! Hogy történt az, amikor egy nő és egy férfi találkoztak... - Én nem...

- Mi?!

- Én nem tagadom le. Egy este csakugyanjött valaki... Épp hogy a szekrénybe bújhattam.' Nem láttam senkit, csak a járkálást hallottam: Azután kopogtak. Jött egy nő is... - Mit beszéltek?

- Keveset. A férfi azt mondta, de nagyon dühösen: "Mit akar tolem?" A nő vadul, sziszegve felelt: "Elpusztulok... Ha Arthur megtudja, végez veletek... És most nincs szökés..." Azt mondka a férfi: "Akarsz pénz?" A nő: "Nem! Elkéstél mindennel, te aljas! Azt hitted, hogy elhagyhatsz csak úgy! Mi? Feláldoztam magam... Utálom Villierst..."

- Azután?

- Nem hallotam semmit.

- Te! Ne hazudj mert...

- Nem hallottam semmit.

Elder ismerte az embereit. Tudta, hogy Hácker titokba valamilyen, de azt is tudta, hogy ezt a valamilyen sohasem fogja elmondani, mert önmagát keverné bajba. - Mivel zsarolod ezt a Brunst?

- Én nem... - Te, vigyázz!

- Én nem tagadok le semmit. Ájtottam titokban valami ennivalóért. Egy meztelen pasas leütött. Amikor magamhoz tértem, Bruns még hortyogott, és körülnéztem..., a.. az egyik fiókban leveleket... találtam... egy úrinőt....

- Te! -torkon ragadta és rázta. -Te gazember! Hazudtál!

De Höcker hallgatott. Elder ismét tudta, hogy hiába minden. Most nem szól, mert árulkodás lenne. És az ilyet... inkább agyonvereti magát...

- Hát figyelj, te bitang! Reggel és este jelentkezel nálam az irodában, s amelyik napon ezt elmulasztod, letartóztatlak. Megértettél?

- Megértettem, fofelügyelő úr!

- Mehetünk, kapitány úr. , Miután tiszta lett a levegő, eljött ismét Bruns.

- Mondja, maga pióca, hogy szabadulhatnék magától - kérdezte dühösen, és sóhajtván egy cigarettára gyújtott.

- Sehogy - felelte Hácker. - Ezentúl jól akarok élni. Maga fegyvercsempész. Az ilyen ember sokat keres. Eltarthat egy jóindulatú zsarolót. Mi van enni? A hentes külsejű bágyadt ember szomorúan sóhajtott.

- Hozasson a pincérrel, amit akar. Gazember. Hácker nem vette szívére a sértést.

- Mondja, Mr. Bruns -kérdezte -, mi baja van magának, hogy állandóan sóhajtozik? - Ehhez semmi köze. Érti? Egyen és aludjon és hagyjon békén..: Úgysem fog soká élni rajtam. Néhány hétig élek legfeljebb.

- Az is valami. Nem lehet nyugdíjas állasom, ezt tudom. De miért ne élne tovább?

- Mert elpatkolok.

Hácker is rágyújtott.

- Ha nem lenne az arca ilyen bágyadt és sárga, azt hinné az ember, hogy vasgyűrű.

- Voltam... Valamikor... Nem is olyan régen. Kalózzal és rablóval kereskedtem. Ahhoz kell valami. Most már fogja be a száját, és hagyjon békében. Nem is tudom, miért turdom a zsarolását, amikor megátkoztak, és most már úgyis végem...

- De ha nem, akkor tízévi fegyházat jelent az a levél, amit az íróasztalából lóptam... Egy ideig csend volt.

- Csakugyan szörnyű itt ez az évszak - dühöngte Hácker. - Öregszem...

Azelőtt... fűtültem a sirokkóra...

És keserves arckifejezéssel nyelt...

- Most már hagyjon békén, és zabáljon, ha akar -mondta rekedtes-sírós hangon a vastag ember. De Hácker ismét végigsimította verejtékező homlokát. - Nem... már nincs étvágyam...

- Mit érez? - érdeklődött Bruns.

- Mintha a fejem tetejét szorítanák...

- Én is azt érzem, és hideg a lábam, nedves a kezem. A szemem előtt néha sok apró•pont ugrál, pillanatokra.

Hácker elságpadt:

- Lehet, hogy... az átok... ragályos? - Nem hiszem.

- Én is úgy érzem magam, mintha megátkoztak... volna. - Az könnyen lehet - felelte Bruns. - Ha az én átkom fog...

XXXIII.

Félix jól tudta, hogy a kertben nem maradhat sokáig... Lágy, süppedő, esotot felázott talajon ment, a falhoz simulva. Végül egy kisebb ablakhoz ért. Ez nem szoba.

Körülnézett, azután felhúzódkodott, és máris benn volt: Tévedett. Mégis szoba volt, egy egyszerű. Kárpit helyett festett fal, bádogmosdó, régimódi faágy, kopott keretű tükör.

Valamelyik szobaaszony lakhat itt. Ni! Ott egy korallfüzér a tükrön. Ezt a szobát említette a szörnyű hangú nő, amikor Martin helyett neki kiabált. Kissé ledől a kopott bordíványra, amelyet úgy látszik a lomtár helyett hoztak ide. Különösen fáradt volt. Csak nem malária? Emelygett, és a keze-lába zsibbadt. Többször volt ez az érzése napközben, de csak rövid ideig tartott.

Most is elmúlt, alighogy ledől. Hopp!

Az asztalon egy kulcs. Egy fokulcs! Errol ordított az a nő, hogy hozza le Martin. Ez minden ajtót nyit! Hurrá!

Azonnal beköltözik egy lakatalt szobába. Sot! Fürdik is. Csak borotválkozhatna már, mert ijesztoen kinőtt a szakála... Miután van fokucs... Istenem... Egy borotva nem nagy érték, tízet küld majd az illetőnek... Szóval a fokulccsal szerez borotvát is.

Hopp! Összeborzadt... Hogy mit tesz a kényszerűség. Zsebre tette a kulcsot, és elindult borotva- vadászatra. A folyosó egy homályos sarkába húzódott...

Távolabb éppen nyílt egy ajtó, szürke ruhás férfi lépett ki, megfordította a kulcsot a zárban, zsebre tette, és elindult a lépcsőn. Ez lemegy a hal)ba vagy az étterembe. Gyerünk!

Kizárta az ajtót. A fokulcs simán fordult. Belépett. Nem kellett sokáig keresgélni, a mosdó üvegláján ott feküdt a teljes készlet: borotva, krém, timsó és fenoszíj.

Gyorsan zsebre tette a borotvát és a krémet. Elsorangú. A penge gyönyörű, gyöngyház nyelű, a nyélen arany betukkel :ez állt: "Sidney-Crick." Nem vett el mást, csak még egy szappant és törölközőt, azután elsietett:

No most. Melyik szoba üres? A félelemet bizonyos, hogy tele_ van. A csigalépcsőn felosont a másodikra.

Nono!

A konyhaliftnél ott áll egy szolgáló. Leült szépen, a falhoz lapulva.

- Na gyerünk! -kiabál be az éttermi lift aknájába a szolgáló. -Mi lesz? - Hallja, ne kiabáljon. - Wolfgang igazgató úr tunik fel a folyosón. - Bocsánat, de a

márki türelmetlen.

- Akkor se kiabáljon. A szonyeggel mi van?

- Kis zavar volt... Kitettem a folyosóra, hogy majd a raktárba vigyem... És eltunt... - Mit mesél?

- Martin azt mondta, hogy o tévedésbol Bruns úr szobájába vitte. De nem iáttam ott... - Hát ezért répül... Rendorségre kerül... Hová lett Bruns szobájából?!

-kiabálta magából kikelten a szállodás.

- Lehet, hogy ott van valamelyik fiókban. Az angol utálja a szonyeget,-és talán belökte valahová...

- Miért nem nézték rneg?

- Mert... csak'a jelenlétében lehet a szobáját takarítani, és nem mer senki a fiókokhoz nyúlni. Goromba ember.

- Hát ezt még elintézzük! Ezt a gázságot... Ha holnap nincs meg a szonyeg, akkor nagyon megjárja... Érti?

- Igen...

Zúgott a kis lift, Jött a márki vacsorája. A szolga levette, és visszaküldte a liftet.

- A l02-esben ott van még az elázott ágynemu. Azt holnap hordják le! A beomlott faldarabokat is takarítsák el.

Az igazgató dühöngve távozott. A szolga vitte az étlet. Félix eljött a csigalépcső rejtékéből. Van már szoba! A l02-es bizonyosan üres, ha egyszer beomlott a fal. Ebben'a pillanatben, rövid zúgás után, megállt a lift, a második fogással. Egy szép, fél sült csirke feküdt a tálon. Ezt nyomban zsebre vágta, és sietett a l02-esbe.

XXXIV.

A bomlott fal miatt lakatlan szobában az ázott vakolat penészszaaga érződött. Gyorsan bement a fürdoszobába, és megeresztette a csapot. Zuhogott a meleg víz. Még ez a nagyszerű érzés, hogy fürödni fog, ez sem oldotta fe! keseru szááját és rossz közérzetet... Valami van vele. A csirke sem ízlett, pedig régen nem evett. A felét kidobta az ablakon. Mindent kirakott a zsebéből egy székre. A fokulcsot, a szappant és a Sidney-Crick jelzésű gyöngyház borotvát. Azután megfürdött, és a kádban ülve bedörzsölte arcát a szappannal. Majd a tükör elé állt, és beretválkozni kezdett. Éppen hogy elkészült a fél arcával, amikor nyikordult a kulcs a zárban... Jönnék!... Lassan, nyugodtan, az ablakhoz hátrált, kezében a szappan és a krém. A székről felkapta a fokulcsot. A ruha messze van, egy fogason, az ajtó mellett... .

- Így!... Ide tegyék a szonyeget, ebben a szobában úgy sincs senki -mondta Wolfgang. - És nem kell beszélni róla, majd jövőre kitisztítjuk.

- Mitől van ez a csúf folt a szonyegen?

- Egy üveg pálinka ömlött rá. Szégyelhetik magukat. Csak meg kellett volna kérdezni Brunst. Nyomban mondta, hogy a szonyeget o.lökte be a kómmódba... Félix megkönnyebbült. Ezek nem jönnek ide.

- Különben jobb lesz ezt a szonyeget a fürdoszobába tenni a kád elé. Puff! Csak annyi ideje volt, hogy villámgyorsan kilépjen a kisablakon és behúzza, amennyire tudja. Ott állt a világítóudvarban, két emelet magasságban, ég és föld között lebegve egy vaslétrán, teljesen mezítelenül.

- Hallatlan pimaszság! -Süvöltötte Wolfgang hangja. -Valamelyik gazember ide jár ruhát váltani!... És fürödni...! Vigye ezt a vacakot az irodába! És amelyik gazember nem tud elszámolni a váltóruhájával, az meglakol ezért. Banda!

Gyerünk! Gyerünk!

...Elvitték a ruháját. Ott állt a borotvával és a fókulccsal, félig szorös arccal, ruha nélkül. A kulcsot, a borotvát és a szappant egy törölközőbe tette, és mint valami batyut a karjára kötötte. Azután kilépett a vaslépcsőre. Izgalmas ruhavadászat vette kezdetét.

A vaksötétben sűrűn zuhogott az eső. Csüromvizes lett nyomban. Mindössze három sötét ablakot pillantott meg: Az első jobbra tole, ugyancsak fűv doszoba volt. Belépett.

Nemjő. A lakásba nyíló ajtó hasadékán világosság szurodöttki. És beszélgetést hallott. Az özegey! Nyomban megismerte signora Relli mély színezetu hangját.

- ...Nem volt sok öröm az életemben. De néha boldog voltam, és ezért nem fáj, ha arra gondolok, hogy öregsze... - Az a kérdés, hogy jó volt-e? - mondta egy érdes férfihang.

- Azt hisze, igen... Hogy most nyomja valami a lelkiismeretemet, annak is a jósa az oka. Egy kollégájátó! akartam tanácsot kérni, de furcsa módon, nem láttam viszont két rövid találkozás után. .

- Nem is tudtam, hogy lakik itt még hittérítő rajtam kívül.

- Mégpedig ugyanabból rendbol, ugyanezek a gombok, ilyen bársonygallér, szürke foltal. - Nagyon különös... A szürke foltot egy moly rágta a bársonyba... - Érdekes...

- Hm... majd utánanézek ennek a furcsa kollégának... Szóval mi az, ami signorát bántja? - Igen szomorú ügy, és inkább tanácsot kérek, mint felmentést, mert a rendorséget is megtévesztettem. Azt mondtam, hogy Arthur Cocklint nem ismerem. Pedig sokat voltunk együtt Szingapúrban.

- És miért tagadta le?

- Mert... tudtam, hogy a felesége miatt kérdezik... Aki álnév alatt itt van a Grand Hotelben... és a férje azt hiszi, hogy az én vendégem... Nagyon fáj ez, de hát romantikus vagyok... Az asszony beleszeretett egy fiatalemberbe... és szökni akarnak... Még Szingapúr- ban kért, hogy fedezze a férje előtt, és írjak majd innen egy meghívólevelet neki, hogy töltsünk együtt néhány napot. Akkor simán elutazhat... Megírtam...

- Nem tette helyesen...

- Olasz vagyok... Szerelemrol volt szó, reményrol, boldogtalan asszonyról... Azóta meg- bántam, mert itt volt egy másik asszony... aki szerette a fiút, de sokáig, és... és nagy áldozatokat hozott érte a no is muvészno volt, együtt táncolt a fiúval, és férjhez ment egy öreg, csúf foszerkesztőhöz, csak azért, hogy sok-sok pénze legyen Doddynak. Villiersnérol van szó• aki elunt... Elozoleg nálam volt sírt és e!ájult. A fiú Szingapúrban otthagya ot ezért a noért, és oneki most már semmije sincs, csak a vén, utálatos férj, és... Azt mondtá, hogy ími fog a másik asszony férjének, mert o Dobbyt nem hagyja...

- Pokolba való, fekélyes életek...

- Si, si... most már én is tudom... de Szingapúrban még romantikát láttam benne. És ez a Villiersné elszökött valahogy irinen... A rendorségen nem mondtam el, amit tudok... mert az a bunös asszony álnéven él itt. Houldnének jelentette be magát. Szökni akar a fiúval, pedig van neki egy szép kigyereke... Ezt akartam elmondani, és kérni, hogy segítsen rajtam: mit csináljak?...

Félix elfeledkezve a helyzetéről, csendben állt a sötét fürdőszobában, ahová minden szó kihallatszott. . A misszionárius tanácsa már ném érdekelte a fiatalembert, aki egy szál batyuval a csuklóján hallgatódzott. Kilépett a vaslétrára, hogy folytassa elszánt ruhavadászatát. Egy másik sötét fürdőszoba ablaka. Belépett... csendesen lopózdodott... Hallgatódzott... Benyitott a

szobába, és ijedten állt meg a hideg köveken...

Egy újabb szoba nyílt a kis szalonból, de csak függöny volf rajta. Éppen elindított valaki egy gramofont...

"Miss Otis regrets she is unable to lunch to day. "

- Hagyja abba azt az undok muzsikálást - mondta egy szoke, molett, estélyi. ruhás no.

Hilliers, a tejkrémgyáros és a felesége laktak itt. Az ameriakai felső tízezerből.

- Ne írja elő nekem, Mae, hogy mit tegyek... - és dúdolt. Közben a frakk nyakkendőjét oldozta.

- Szégyellheti magát! Mit gondolhat rólam a személyzet! A szobaleánnyel flörtöl. Egy amerikai milliárdos!

Hilliers füttyölt levette a kabátját, és egy szék támlájára helyezte. A no egy tízezreket érő gyémánt hajdíszt, kapott le a fejéről, és a gramofonhoz vágta.

- Feleljen nekem!... - rikácsolta közönséges, durva módon. - Nem vagyok a kuttyája! Tudja!!

Hilliers közömbös arccal cigarettára gyújtott.

- Ne kiabáljon, kérem - felelte unottan -, nincs az automata buffetben.

- Gyalázatos alak! Ha nem tetszett, hogy felíróno voltam, miért nem vett feleségül egy elokelo, hölgyet. De ki megy hozzá egy kikiáltóhoz? Aki vásáros bódék előtt, lisztes képpel ordít... Ma is csak az, ami volt: piaci árus! A milliók dacára.

Hilliers dúdolva felhúzta az óráját. A gramofon dalolt:

"Miss Otis regrets she is unable to lunch to day. "

A no egy vázát csapott földhöz, és pufók, hervadásnak induló, kifestett babaarca eltorzult a dühtől.

- Szélhámos! Kikiáltó! Rovott múltú! - rikácsolta.

- Kérem, ne csapjon botrányt - mondta Hilliers csendesen -, mert.... -

Megver?!... Képes rá! Pfuj!... A szobalányok lovagja!

- Nézze, Mae, most már hagyja abba... A szobalány sem kevesebb, mint a soffor... A saját sofforöm. Vagy azt hiszi, hülye vagyok?...

- Gyalázatos! Rágalmazó, fegyháztöltelék... - És ő is vetkozni kezdett, de úgy, hogy a csodálatos, párizsi selyemholmit egy szakítással derékig tépte ronggyá... ...Félix menekült.

Ismét zuhogott rá az eso és nagyon távolról utánna szüremlett, tompán, a zápor neszén át, hogy:

"Miss Otis regrets she is unable to lunch to day. "

XXXV.

...Ismét egy fürdoszobában volt. Onnan egy sötét hálóba lépett óvatosan. És...

...Valaki jött a másik szobából. Csak annyi ideje volt, hogy a fal és a szekrény közé búzódjon. Nyílt az ajtó. A beözönló fényben egy szobaleány látszott, csinos bóbítáva!. Három no ült kinn. A fiatal, szép Olga Petrovna báróno, ismert teniszbajnok, Ursula Hegersheim, von der Frühwart lovag özvegye, legalább hetvenéves és Helge Jörins, a svéd metafizikusno, több tudományos

munka szerzője, az indiai "Lélek Mozgalom" megalapítója. Szikár, hosszú, ráncos, cvikkeres országbeli, magas nyakú fekete blúzban. Helge Jörins (az indiai "Lélek Mozgalom" megalapítója) azt mondta a szobalánynak.

- Negyvenfokos vizet engedjen a kádba...

És Félix fogoly volt, mert a szobaleány bement a fürdoszobába.. Zuhogott a víz. A két vendég búcsúzott.

- Hát szólok majd az inasnak, hogy hozzon ki egy plümöt - mondta Ursula Hegersheim (von der Frühwart lovag özvegye).

Ebben a nedves évszakban a lábon keresztül támadja meg az embert a reuma..

- Igazán kedves... - Hálálkodott Helge Jörins, teozófusno. - Köszönöm...

Fogadja el, méltóságos asszonyom, hálám jeléül a "Noi erkölcs nagysága és hahatatlanság" című munkámat.

- Köszönöm. Jön maga is, Petrovna báróno?

- Egy percre maradok. Jörins kisasszony megígérte, hogy kiválaszthatok néhány könyvet... Szönyű így, ebben a csúf évszakban, tenisz és vitorla nélkül; néhány jó könyv menthet meg.

Petrovna gyönyörű országbeli. Szőke, finom arcú és kisportolt alakú. Szürke, egyszerű, angol szövetkősztyümjében Ibsen-darabok hosnoire emlékeztetett.

Ütemes, lassú járással a könyvespolchoz ment, és hátra tett kézzel, retiküljét lóbázva az ujjain, nézegette a köteteket.

Ursula Hegersheim (von der Frühwart lovag özvegye) és Jörins kisasszony elment.

A száraz, hosszú, sovány, idős teozófusno (az indiai "Lélek Mozgalom" megalapítója) kikísérte. Félix mozdulatlanul állt. És amit a másik szobában látott, attól még dermedtebb lett ez a

mozdulatlanság. Petrovna báróno gyorsan körülnézett, azután kihúzta az egyik szekrényfiókot, és két kisebb holmit a retiküljébe tett. Majd néhány ruhadarab alatt bankjegyeket talált, ezekből is eltett egy csomót. Azután belökte a fiókot, és gyorsan elvette a pudrét, hogy az arcát igazgassa... Ez náha jól levezeti az izgalmat, noknél.

Házitolvaj!

Jörins kisasszony visszajött:

- Hát választott, kedves?

- Igen, ezt meg ezt -felelte, és találomra levett két könyvet a polcról....-Jó éjszakát.

- Igazán szép művek - mondta az ország teozófusno, és megnézte az egyik kötetet a kiválasztottak közül. - Ez már szép! Hol tanult meg a báróno ó-arabul olvasni...?

- Már... régen... foglakozom... Jó éjszakát... - Viszontlátásra...

A báróno távozott.

- Kész a fürdő! -jelentette a szobalány, és elköszönt. Jörins kisasszony a fürdoszobába ment. A szalon üres lett.

Félix vadul körülnézett. Mint kaphatan magára, amivel a folyosó felé kitörést próbálhat?... Az ágyterítő...! A fürdoszobából vízloccsanás hallatszik... Az ország metafizikusné rövidesen visszatér!

Brrr. . .!

Lerántotta a terítőt, de máris az ágyra ugrott, hogy a takaró alá bújjon...

Valaki jön! Elkésett...!

Rémes... , Az inas jött a plümóval, és elhultan torpant meg a szomszéd szoba fényénél eléje táruló látványtól.

Félix az ágyon térdelt...!

A császárszakállú inas a plümöt eldobta, elsietett és ilyeneket mormolt a

folynoson: - Szörnyű... Hihetetlen... Nem érten... Nahát!

Közben csuklott, és olykor idegsokkosan megrándult a fél válla. Még hetek múlva is összerázkósott az emlék hatása alatt.

Jörins kisasszony sohasem értette meg, hogy Usula Hegersheim (von der Frühwart lovag pzevgye) miért vonul vissza a barátkozástó) annyira, hogy a köszöno viszonyt is feladta, és mereven elnézett a metafizikusné osz feje felett, ha találkoztak...

XXXVI.

Tizenegy óra lehetett, Maud még olvasott, mikor kopogtak.

- Tessék.

Egy ijeszto hölgy lépett be a szobába. Különös kávészínű blúzban volt, sötét taft alsószok- nyában, lakkcipoben, és fél arcát mértani pontossággal lehatárolva, teljesen belepte a szor.

- Pszt... Át kell öltöznöm... Ruhát hoztam... - Egy csomag volt nála, amiből egy kard állt ki.

Maud eloször kezével a száját szorította, hogy ne nevéssen hangosan.

- Jellemzo -mondta Félix keseruen. -Ön e drámai helyzetben kikacag.

- Honnan jön?

- Lehet azt tudni...?

Eltunt a fürdoszobában, és nyomban visszatért Dickman sorhajókapitány egyenruhájában. A nadrág bokán, a kabát csuklón felül ért, és az elso mozduatnál lepattant egy vállrózsája. - Most borotválkoznom.kell -mondta zordan, mert a "Sidney-Crick" felírású gyöngyház nyelu pengét, a szappant és a fokulcsot gondosan megorizte. - Borzasztó így fél szakállal.

- Tisztában voltam vele, amikor idejöttem, hogy jobb lenne meghalni. Szeretnék tetszeni magának, és erre viszontlát, mint egy mesebeli félig nyúzott bakkecskét... És egyszeruen magához húzta a leányt.

- Maud... enyhíti a szomorúságát, ha azt mondón, hogy mindent tudok magáról... És mégis szeretem?

A leány szomorúan, de ellenkezés nélkül állt elotte, és lehajtotta a fejét. -

Jólesik... amit mond... És talán, ha máskor... Eh... úgyis mindegy.

- Ide hallgasson, Maud... Amerikában eltunhet a herceggel együtt, és ha eltunnének, én is jönnék...

- Késo. Nekem mindenképpen befellegzett, akár Decker feljelentése akár Borckman leleplezése miatt... Legfeljebb néhány ember megmenekülhet, az én beccsületem árán... Adja ide kérem a füzetet.

- A... fü... zet...

Maud ijedten nézett a férfi rémült arcába. - Mi van... a füzetel...•!

- A... l02-esben... ott.maradt... a szolgaruhámban... a zsebében volt... és elvitték...

XXXVII.

- Nem tud... érte menni?... - suttogetta a leány.

- Elvitték a ruhát, az irodába... A kabátban volt a füzet!... A leány vállat vont, és lehullajtotta'csüggedten a két kezét.

- Akkor hát... vége. Ma éjjel l2 órakor eljön a füzetért Borckman... És ha nem lesz itt a küszöbön... holnapra megvalósítja a bosszúját... és mindenki... az

apám... a fivérem... Félix elkeseredetten erroszakolta ötletét.

- Egyet tehetünk csak... A füzet helyett levelet helyezünk el, megírja Borckmannak, hogy egy kabátban van a jegyzet, amit elvittek a 102-es szobából... Én pedig lemegyek most az irodába...

- Nem! Nem szabad tovább kockáztatni értem a saját becsületét. (tt gyilkoltak! És nincs alibije....

- Nézze, Maud, én eddig nagyon léhán fogtam fel az életet... Most napok alatt minden más lett... Ezt nagyrészt. maga idézte elo. Nem fontos a saját becsülete, ha a magáé veszélyben van. Kitartunk egymás mellett, bármi történjen...

- Óh... hát ,maga komolyan... Magához szorította a leányt'.

- Most már nincs egyedül ebben a harcban, Maud... Szeretném, ha ezt olyan komolyan venné, ahogy érzem... Irjon néhány sort annak az embernek, és tegye a küszöbre... Én megyek.

...És gyorsan kisurrant az ajtón.

XXXVIII.

Este volt... Éjfélkor jön... Borckman...

Maud megírta egy levélben oszintén a helyzetét, és a küszöbre tette. Azután lecsavarta a villanyt a szobában, cigarettára gyújtott és várt.

Az elmúlt eso nyomán nagy lomha cseppek hullása cuppant idonként, és békák kvarrtyog- tak a pállottan forró indiai éjszakában... Pára burkolta vastagon a szigetet.

Azután messzirol egy hajósziréna sírt, hosszan, bugva, bizonyára mélységes köd ült az óceánon. Félóra is eltelt. A cseppek halálos egyhangúsággal jelezték az ido múlását. Nyugtalan szorongás nyomasztotta Maudot. Az éjféli találkától nem félt. Félix miatt érzett lelkiismeret-furdalást. A vidám, lelkes szemu jó barátja esetleg bajba keveredik most miatta. Valamelyik emeleti folyosón léptek csoszognak... egy ajtó csapódik, vízcsap zuhog... Csend... A kertben valammi lehullott egy fáról, tompa puffanással. Pinceízu virágillatot lehel a föld, és beárad lassan a szobába, ahogy felszabadul a légnyomás szorításából. Négy-öt moszkító is döng körülötte, és egy közeli szobában tizenkattot kondul...

Éjfél!

Borckman órája.

Reccsen a moszkítóháló: egy denvér vágódott neki. Maud megfordul. Csodálatosan nyugodt. Az ablak elotti sötétbol elobukkan egy mozdulatalan pálmakorona, révetegen tuzo, füstfehér, bizonytalan holdfényben.

"Hui-Hi, Hui-Hi, Hui-Hi...", ismétli idegorlo azonossággal egy vakmero kis manguszt, és prüszkölve felhördül, ahogy összechapott a kobraival... Csend. Valamelyik már elvégezte. A manguszt, vagy a kígyó, esetleg mind a ketto...? Indiai éjszaka...

Az éjfél utáni, ellenkezo szél, a poshadó mangroveingovány enyhe záptojás légáramlását végyíti a nedvesen lihego kert szagával...

Cseppek hullásában dermedo mélységes csend. A holdfény elvonult, és az éjszaka mint vastag, megfoghatatlan fekete fal áll a szobában.

Maud eloveszi az öngyújtót, cigarettát tesz a szájába... - Nem rágyújtani!

A szobában szólalt meg. a hang. De nem az ajtó irányából. Aki megszólalt, az bizonyára itt tartózkodott, mielőtt Maud bejött. Itt lapul órák óta.

A leány engedelmesen letette az öngyújtót és a cigarettát. - Maga az, Borckman?

- Igen.

- Hallotta tehát, amit az imént beszéltem azzal az úrral. A füzet az irodában van egy boyruhában. A küszöbre egy levelet tettem magának, mert nem tudtam, hogy a szobámban bújik. Adjon haladékokat arra, hogy megszerezsem ismét a jegyzetet.

- Gondolkozni kell. Holnap ismét üzenet lesz az ajtónál. Maradjon csendben. Maud nem látta a beszélőt. A szoba legtávolabbi sarka felől jött a hang. A leány nem is fodult arra. Egyszerre, az ajtó hasadékán kihúnyt a folyosólámpa fényé. A látogató négy hatalmas ugrással ott termett, lenyomta a kilincset, és máris kinn volt...

Két másodpercig úgy látszott, visszatér a vigasztalan csend... De egyszerre mintha az ördögök szabadultak volna el...

- Megvagy -dörgi egy hang, de nyomorban rá csörömpölés, puffanás, futó léptek, zuhanás és egy elhaló, vész kiáltás:

- Fogják el. A gyilkos! Fogják! el! Bum! Bum! Bum!

Három lövés

Maud zsibbadtan ült.

Ismét világos lett. Ajtócsapkodás... zaj... A folyosón hangok.. - Megsérült, Elder...?

- Elég jól fejbe ütött valaki... Sajnos a lámpa kihullott a kezemből, mielőtt meggyulladt volna... Kösse át a fejemet...

- Vaktában löttem a sötétben nem tudom, eltaláltam-e... - mondta a kapitány. -

Azután tökéletes hangzávar nyelt el mindent. ' Felébredt lakók siettek elő.

- Az isten szerelmére -süvöltötte Wolfgang hangja -, mi történt?

- Azonnal távozzék mindenki a szobájába -rendelkezett a kapitány. -A rendőrség minden körülmények között fenntartja a rendet.

Erre természetesen hisztériás rettegés lett úrrá mindenkin.

Magányos hölgyek elhatározták, hogy együtt hálának, és égve hagyják a villanyt, reggelig.

Raverdan márki tetőtől talpig felöltözve bicegett elő botjára támaszkodva, és egy régimódi párbajpisztoly remegett a jobb kezében.

Sergius herceg csak a fordulóig jött. Amikor látta, hogy Maud ajtaja előtt csoportosulnak az emberek, elájult. Shilling, Tonga-sziget kormányzója átkarolta hirtelen. - Orvost...! Orvost! Valaki rosszul lett... -kiáltotta•.

Néhány nő sikoltozni kezdett, a francia attasé ötéves fia tele totokból bömbölt, és Wolfgang igazgató halálsápadtan állt, homlokára lógó hajáról verejtékcseppek hullottak. Nagy nehezen helyreállt a rend.

Markheit injekciót adott a hercegnek, azután Eldert vette kezelés alá, aki egy teljesen átvérzett rongyot szorított a fejéhez.

- Maud... - mondta halkan a herceg.

- Semmi baja - felelte Elder. - Már beszéltünk vele. Ön, kegyelmes uram, menjen a szobájába, mert itt most a rendőrségnek zavartalanul kell végeznie a munkáját...

Miután a herceget elvezették, megindultak Mau'd szobája felé. Markheit is velük tartott... Nem lehetett tudni, mi van ott, mert Elder csak Sergius megnyugtatóására mondta, hogy beszélt Mauddal.

A folyosó telefonjánál Elder megállt.

- Egy pillanatra -letárcsázott egy számot.

- Nos? - kérdezte. Azután hallgatott. - Nagyszerű. Köszönöm Sedlitz, kitűnő volt. - Letette a kagylót.

- Mit jelentett Sedlitz - érdeklődött a kapitány.

- Megkértem legutóbb, hogy ha ismét kialudna a villany, bármi is történjék,

rohanjon azonnal a kapcsolótáblához, és készítsen a fogantyúról ujjlenyomatot.

- Bravó! -mondta önkéntelenül Markheit.

- Kituno ötlet -hagyta helyben kissé savanyúan a kapitány. -Valószínűleg a cinkos húzza le a fogantyút, hogy sötét legyen.

- Szerintem maga a tettes.

- Miért gondolja?

- Mert tudom, hogy ki a tettes. Szeret háttérben maradni.

- Ismerem az elméletét, tehát nem firtatom az illető nevét. De honnan tudta, hogy ma éjfélkor a leánynál látogatást tesz egy gazember?

- Engedje meg, hogy ezt se közöljem. Igen nyomós okaim vannak. Ön nagyon gyorsan. és errélyesen cselekedett, kapitány úr.

- Sajnos valószínű, hogy a sötétben célt tévesztettem. De honnan jött elő az, aki fejbe ütötte magát.. '

- Egy közeli szobából. Hallottam az ajtót nyikorogni, és nyomban eltalált egy vas- vagy gumibottal.

A leány ajtaja előtt voltak. Elder kopogtatott. - Igen!" - kiáltotta egy nyugodt hang.

Maud derus arccal nézett rájuk. Most nem színészkedett. Megszunt minden félelme, szorongása. Ment a sorsa elé. .

- Azt hiszem, Borckman kisasszony -mondta Elder -, leghelyesebb lesz, ha megszakítás nélkül elmeséli mindazt, ami ma éjszaka itt történt... amennyiben a folyamatban lévő nyomozást érinti -tette hozzá gyorsan.

- Kérem...

Elmondta, hogy éjfélre találkozt két valaki levélben, továbbá a különös látogató rajta- ütészertu megjelenését, és pontosan idézte a beszélgetést. Elde gondolkozott.

- Legutóbbi kihallgatásán azt mondta, hogy nem tud semmilyen "jegyzetrol".

- Nem mondtam igazat. Elloptam Decker tanár leírását a banánoxidól. Egy gonosztevo zsarolt valamivel, amirol nem vallok. Oda akartam adni neki a jegyzetet, de sajnos nincs meg már. Errol sem mondok többet.

- Akkor önt orizetbe kell vennünk, Borckman kisasszony - mondta sóhajtva Elder.

- Ez természetes -felelte nyugodtan Maud.

- Most térjünk a látogatójára. Bizonyos abban, hogy,jól idézte az illető szavait? - Nagyon jó emlékezőtehetségem van.

- Így kezdte, hogy "ne gyűjtson rá"?

- Nem egészen. Azt mondta, kategorikusan: "nem rágyújtani!"

- És végül azt mondta: "Gondolkozni,fogok... jeladást talál az ajtónál"? - Nem egészen: "Gondolkozni kell... Jeladás lesz az ajtónál...

- Köszönöm. Ezzel az egyik cinkost könnyen elfogjuk. Jó éjszakát, Borckman kisasszony. Bízék bennem, ha lehet, én kirántom a csávából, anélkül, hogy baja lenne belőle. Kérem, tartózkodjék ezentúl a szobájában. Egy posztot állítunk az ajtaja elé.

A folyosón idegesen kérdezte Eldert a kapitány: - Miért mondta azt, hogy az egyik cinkos megvan?

- Mert nem nehéz a hotelben tartózkodó bennszülöttek között megtalálni •azt, aki ma este a leány szobájában járt.

- Honnan veszi ezt az újabb meglepetést? - kédezte Markheit.

- Jellegzetes bennszülött szokás, hogy a különféle igealakok helyett, legtöbbször az úgynevezett infinitivust használják, mivel az o primitív nyelvjárásaikban alig van igeragozás. Mi azt mondjuk: "ne gyűjtson rá, gondolkozni fogok..." A bennszülött így mondja: "nem rágyújtani... gondolkozni

kell."

- Azt hiszem, újra fején találta a szöget... - dörögte a kapitány.

XXXIX.

Már virradt, amikor az irodába értek. Sedlintz és a tisztek teáztak. Mindenki fázott belülről. A harmincöt fokos melegben. A jegyzokönyv papírján árkokat szántott a cerúza, annyi nedvességet szívott fel minden egyes lap a levegőből.

- Wolfgang igazgató úr hol van? - kérdezte Elder.

Valaki érte ment. Az igazgató rekedt volt; a haja kuszált, a szeme bágyadt, és jeges kezeit dözsölgette.

- Rémes... rémes... - ism'ételte folyton.

- Mit sopánkodik?! - szólt rá a fofelügyelő. - Ha nincs ez az átkozott história, akkor egy kis vagyonnal kevesebbet keres. Három hétig, a legutálatosabb évszakban, tele van kituno vendégekkel a szálló.

- De ez a botrány, kérem!

- Az csak reklám! A jövő szezonra szállodája tömve lesz.

- Jövöre lejár a tízéves szerződés, és az állam saját kezelésbe veszi a szállót. Mi a hasznom a reklámból?

- Úgy! Hát maga csak bérlő? - Igen.

- Egyedül?

Wolfgang habozott.

- Nem... Én alapítottam a fürdőhelyet, és a maláj királytól, aki törvénytisztelő ura volt Kis-Lagondának, tíz évre koncessziót kaptam a vendégloj üzemek kihasználására. De úgy, hogy ő felelős. A hollandi közigazgatás ezt a szerződést helybenhagyta, a vállalkozó "Needelandische Bank" is.

- Hogyan lehetséges a kapcsolótáblával ilyen egyszerűen visszélni egy szállóban? Mától kezdve posztot állítunk oda.

- A villanycentrálé a gépház mellett van, ahol csak a futók tartózkodnak és a mechanikus. Még sohasem volt ok arra, hogy elovigyázatosak legyünk.

- A gépház személyzetét kihallgatjuk. Ezenkívül mindazok a bennszülöttek; akik jelenleg a szállóban tartózkodnak, jöjjenek valamennyien az irodába. Wolfgang ment.

- Itt az ujjlenyomat - mondta Sedlintz.

- Köszönöm. Tessék - felelte Elder, és átnyújtott egy selyempapírban orzött tükröt. - Ezen ujjlenyomatok vannak. Hasonlítsa össze a meglévővel! Sedlintz elsietett.

- Honnan vette a tükröt? - kérdezte a kapitány. - A tettes kezében volt utoljára.

- Ha egyezik a fogantyún talált ujjlenyomattal, akkor letartóztatja? - Nem. Kevés a bizonyíték.

- Ha ő sötétített el mindent a támadás idején, az csak elég bizonyíték?! -

- Arra, hogy részese egy hatóság elleni erőszaknak, de én azt is rá akarom bizonyítani, hogy gyilkos, zsaroló, rabló!

- Hogy áll az illető alibije?

- Megdönthetetlen. Több megbízható tanú jóhiszeműen és eskü alatt vallja majd, hogy együtt volt vele...

- És mégis...

És mégis ő a gyilkos.

Jött a gépház személyzete, a néger liftes, egy mulatt mixer, egy tamyl sofőr,

két bennszülött kukta, a maláj levelezőlap- és táncárc-kereskedő, végül a félvér mosóno.

- Reguson! Legyen szíves, a bennszülötteket vigye a szomszédos szobába, válassza ki azokat, akiknek kétségtelen alibije a többi, egyenként jöjjön.

...ljedt, nagy kerek szemekkel bámulták a színészek a endoöket. Rémműlt sustorgással követték Fergusont.

- Kérem - fordult Elder az olajos overailban álldogáló futokhoz. - Körülbelül másfél óra előtt kikapcsolták az áramot a villanyos cetrálénál. Mit tudnak erről?

- Én azonnal kisiettem, mert a melegvíz-kazánál voltam éppen - mondta a mechanikus -; és amilyen gyorsan csak tudtam, helyreállítottam az áramszolgáltatást. Egy rendortiszt, aki kézilámpással jött, előzőleg valamit csinált.

Ez Sedlintz volt, aki ujji lenyomatot vett. - Mást nem látott?

- Nem.

- Én láttam egy furcsa alakot - mondta az egyik futo. - Kokszt talicskáztam a csúzdából, és a fordulónál látszott a centrálé. Egy másodpercre megpillantottam valakit, amint elsuhan. Utánasiettem, de a következő fordulónál eltűnt, és sietnem kellett a koksszal... Nagyon furcsa volt az illető...

- Mi volt furcsa rajta?

- Hát... Világosan láttam... Egy tengerésztiszt volt... - Mi a csoda?

- Én is hihetetlenre tartottam: éjszaka egy tengerésztiszt, a szálló szuterénjében...

- Igen. Elég különös... Köszönöm, elmehetnek. -A gépház emberei távoztak. Ezután sor került a bennszülöttek kihallgatására. Csak ketto nem tudott alibit igazolni: a mosóno és a sziget ritkaságainak árusa, aki mellel képes levelezőlapokat is tartott.

- Neved? -kérdezte Elder a mosónot.

- Dzsilda... én vágyok Djajpurból... indiáa...

- Mosóno?

- Igeen... Lent szutirinben. Miotáa beteg sahib van a hááznál... nem szábaád... feljáárni idee...

- Hol laksz? '

- A mosóókonyháában... Laktam rigen, emelet, kis szobba... De mióta vánn beteg sahib... - Ezt tudom. Nem vettél észre se•mmi az éjjel, ami különös. - A hold... egész veres... nem szokott pedig...

- Hol láttad a holdat, a szuterénben?! Mi?! "' Dzsilda, a mosóno megrémült.

- Á... álmomban... én.

- Te ne hazudj, mert levágatom kopaszra a hajadat...

Most bejött az igazgató Martinna. A leány esdoen nézett a szolgára... -Ha levágni hajam, één... - Csend! Szóval feljöttél a szuterénbol, miértés hol voltál? Beszélj, mert... -és visszakézzél felrántotta a karját, hogy Dzsildának megcsuklottak a terdei rémműletében.

- Má... Mártinnal... találkoztam... szeretni hatafmas fehér szolgál... -

Magával találkozott?

- Igen -felelte habozva MarCin. Elder jól látta, hogy zsákutcába jutott, és nem feszegetheti tovább a kérdést, pedig itt valami hiba van...

- Takarodj! -kiáltotta a leányra. -Ezentúl rajtad lesz a szemem.

A leány kisurrant, gyorsan, nyakba húzótt fejjel, kétségbeesett pillantást vetve Martinra. A maláj ritkaság- és levelezőlap-árus állt elo. Kifogástalan, ízléses bűvárruha volt rajta, •sisak nélkül, de egy kék nyakkendocsokkal.

Fekete művészkalapja nélkülözte a karimát, cipot, harisnyát nem viselt, de csuklói felet régen divatjamúlt mandzsetták villantak elő, és egy csontfeju sétapálcával játszadozott. A bűváruha zsebéből egy táncálarc kandikált ki.

- Neved?

- Csodálatos Nalaya.

- Foglalkozásod?

- Uralkodó és díszmuáros.

- Mi?

- A sziget ura vagyok, a királynő kegyelméből, és társtulajdonos minden vendégloj üzemnek Kis-Lagondán...

Ez a közlés még Eldert is meglepte.

- Miért laksz akkor piszkos szobában többedmagaddal?

- Hogy ne tudják, ki vagyok. Nagy szállókban ez előfordul, és inkognitó a neve.

- És... miért árusítasz bennszülött táncálarcokat? - Hogy pénzt keressek.

- Hiszen úri módon élhetnél a jövedelmedből.

- De akkor más tudna árusítani. Bennszülött igazgatót nem szeretik, táncálarcot igen.

Dolgozni jó. Pénzt keresni jó, akkor is, ha mellékkereset sok. Ez így igazság.

Elovett egy álarcot, és szetettel nézegette. Elder kivette a kezéből. - Az ilyesmi Kis-Lagondán ritkaság?

- Nagy itkaság, uram, annyira, hogy nem is találni. - Hát ez honnan van?

- 'Lipcséből. Ott nem ritkaság. Gyártják. Nálunk nincs ilyen csúf álarc. Ott van minden- kinek az igazi arca, az elég csúf. Ez is egy nagy igazság. - Hol voltál az éjszaka?

- Az emeleten. Vele verekedtem, és valaki utánam lott. - Mit?! Te voltál?

- Én. Felosontam a leányhoz, tizenkettőkor beszéltem vele, és amikor kijöttem, te megtámadtál, én megijedtem... bum... bum, és futni kellett.

Elder hosszan nézett a vigyorgó arcba. Vagy nagyon egyszerű vagy nagyon ügyes a magyarázat.

- Mondd, király, tudod te, hogy ki vagyok én?

- Mindenki tudja. Okos és öreg vagy, mint egy krokodil, és a királynő fizet neked, hogy kegyetlen végreb legyél, ezért téged gyűlölnék, és meg fognak ölni.

- Úgy... És azt is tudod, hogy mit szoktam és tenni a gonosztevőkkel, ha hazudnak nekem? - Ütöd őket, és ők betegek lesznek. De egy királyt nem lehet ütni.

Akkora pofont kapott nyomban, hogy a portás kint a hallban felriadt álmából.

- Azt hiszem, uram, tévedtem. Mégis lehet -mondta a Csodálatos Nalaya szomorúan, és káprázott a szeme.

- Örülök, hogy megértettük egymást. Most mondd el, Nalaya, hogy miért bújtál el egy szobában, és miért futottál el tolem. De az igazt mondd.

- Az igazat mondom, mert én igen ritkán hazudok. Éjszaka felkeltett valaki álmomból. Sötét volt, nem láttam. Az örög újságos, akinek dobozában halott csecsemők lelke sír, amikor forgatja, tanú erre.

- Gyerünk!

- Egy hang azt mondta: "Gyere le a mosókonyja melletti szerszámfülkébe, és sok pénzed lesz." Sejtettem, uram, hogy gonosz varázslatról van szó, amit linkség-nek neveznek. - Mit beszélsz?

- Trónörökös koromban hajófuto voltam, és megismertem a civilizációt. - Hm... Folytasd.

- A szerszámfülkében sötét volt. Ott magyarázta el az az ember, aki csak sötétben jön elő, hogy hová kell menni, és hogy nem muszáj lopni sem, csak

kapok valami füzetet. Ha visszajövök hozzá, ad nekem ötven forintot. Ez egy nagyon jó ajánlat, uram.

- Mást nem mondott? - Nem.

Elder körülnézett.

- Nincs itt valahol egy bikacsök?

- Illetve... azt mondta -folytatta gyorsan a király -, hogy ha szembekerülök valakivel, ne féljek, mert lesz segítség... Azután visszamentem a szerszámkamrába, és ott egy matróztiszt nagyon megvert, mert a sötétben az arcára léptem...

- Mit mondasz?

- Végigpofozott egy szuk ruhás matróztiszt a szuterénfolyosón. Ennyi volt. - Te!

- Az oseimre esküszöm, hogy nem fozlek, villámkezu fehér úr. - Hogy nézett ki az, aki suttogott?

- Vigyázott rá, hogy ne lássam a sötétben.

- Te sok, nagy hazugságot mondtál most, király és ezért én végül nagyon megverlek, hogy hosszú ideig betegeskedni fogsz. Ez is egy nagy igazság. - De igen szomorú, uram.

- Pusztulj! Ferguson, menjen vele, és hallgassa ki az öreg újságárust. Wolfgang következett.

- Mit tud arról, amit a társa mondott?

- Semmit. Egy régi jogszabály köti csak hozzám, alig érintkezünk különben. . Sedlintz jött vissza.

- Tessék... - átnyújtotta a lenyomatokat. - Kétségtelenül azonos a ketto. - Mi ez? -kérdezte Wolfgang. . - Ujjlenyomatok -felelte Elder különös hagsúllyal. Az igazgató halotthalvány lett, megrándult rémületében a szája, és hirtelen le kellett ülnie.

XL.

Félix éjszaki bolyongása eléggé megviselte Dickman kapitány uniformisát. Hajnalban csendesedett csak el annyira a szálló, hogy a fiatalember a csigalépcső felé merészkedett. A kapitány ruhája mindenesetre illik visszavinni. Pillanatnyilag a szuterénben volt még.

A fene...

A csigalépcső alján egy félvér nő ül egy lohndinerrel. Félhalkan beszélnek.

- Hiigyjél Máartiin... A fiatalember üzent a fopincérrel, hogy jöjjenek... És mondta, hogy iingei nem jól vasalom... Széép ember, gyeerek aarcaa van, de neekem csak te... - Mit akart toled?

- Te mondtáál Maatiin, hogy feleségül megyünk veleed, ha lesz eze fo•it és csiinálunk nagy üzeem... Te uccáán cippot tisztítsz én leszek egy gozös mosó... - Ha nem sietsz, kapsz még kettőt.

- A fiatalember, a gyönyörü arrccal mondott: ad ezer forint. Ha én segítek oneki kijuutni a veszettzárból... Engedeem ott kerresztül a móósókonyháából, a lefolyó véégén, nagy rácsból csatornáán... Holnap este... tuzkor.

- Akkor ez ölte meg a vendéget. A lány szelíden mondta.

- Háát megölt... biiztosan kellett szeegényneek. Majd jön máásik vendég, de mi ezer főórintból megyünk misszióra feleséégnek egymástól... - De te! Ha ezt megtudják, tíz évet kaphatsz.

- Nem megtudáák Mátiin.... fogsz látni... Fiiatalember széép és okos, fehér boore, fekete hosszúú szemöldöke...

- Gyilkos.
- Az is elfodul...
- Most menni kell. Csak azt mondom; vigyázz! És engem ne márts be, ha baj lesz... Csókok cuppannak. Azután Martin felmegy, a no visszavonul a mosókonyhába, és dúdol. Félix is indult. Az emeletre. Most visszaviszi Dickman ruháját. De mit vesz fel? Távolabb a kazánháznál egy biztonsági lámpa fénylett kéken... Néhány zsíros overallt látott meg. Az egyiket felvette. Egy szétírt vász_oncipot is talált... Így... És most gyerünk...
Visszavette Dickman ruháját. A kapitány tisztítás céljából akasztotta ki. Ezzel szemben olyan lett, mintha egy éjszaka alatt elhódított volna.
Most Maudhoz....! Óvatosan osont a lépcsőn, azután a folyosón... A fordulónál kikukkan- tott...
ljedten hokölt vissza.
Maud szobája előtt egy rendorposzt állt!
Tudta nyomban, hogy miol van szó. Letartóztatták! Megfordult, és végigsietett a folyosón. Nagyon határozottan, minden óvatosság nélkül, felmerit az első emeletre, és kopogtatott egy ajtón.
- Tessék.
Belépett. Elder pizsamában ült az asztalnál, és teát főzött. - Letartóztattad?
- kérdezte Félix. - Csak orrizetbe vettem.
- Amikor ma éjjel oszintén elmondtam neked mindent, akkor azt ígérted, hogy nem veszed tudomásul.
- A leány önként vallott a kapitány előtt. Nem tehettem mást. Igyál téát. Félix szomorúan kavargatta a forró italt. - A füzetet nem találtad meg?
- Nem. A ruhát levitték az irodából a mosodába, és amikor megnéztem, nem volt már benné semmi. Valaki megelőzött.
- Nem lehet segíteni a leányon?
- Van remény. Én bízom.
- Ide hallgass, Elder, te iskolatársam voltál, és barátom. Ma is az vagy. Egy pillantig'sem haragudtam rád, afiikor vigyáztál ránt, mint valami rabra, elloptad a ruhámat, hogy pizsa- mában kellett szökni. Talán igazad volt, amikor így teljesítetted az apám rendelkezését. Nem haragudtam rád. De ha ezt a leányt nem tekinted kivételnek ha szigorúan ragaszkodni fogsz a kötelesség parancsához... - Abbahagyta. - Én nagyon léha fiú voltam. - Kezdte újra. - Ez most már. Szeretem a leányt, és elveszem feleségül. Ha kell, a büntetésének kitöltése után. Ott fogom vámi a kapuban, amikor szabadul...
- Kituno leány...
- De talán nem muszáj. Ide hallgass! Nekem itt most már bujkálni kell végig. - Sajnos. Előbb kellett volna rád találni. Semmiféle alibid nincs.
- Így van. De hát ezen már nem lehet segíteni. Majd bujkálok... Az is lehet, hogy meg fogok szökni, és a leányt magammal viszem.
Rövid szünet következett.
- Most én mondom neked valamit, Félix. Azt nem említetted az imént, hogy én ott álltam Weltewredenben; egy tönkrement ügyvéd, és te felsegélyeztél behoztál a rendorséghez. Sohasem fogom ezt elfelejteni neked. De ha szökést kísérelsz meg, Borckmman kisasszonnyal, én résen leszek, elfoglak mindkettőtöket, és teljesítem azt amit a rendori becsületelem megkö- vetel. Azután majd beadom a lemondásomat, mert ezzel mint gentleman tartozom. Neked és magamnak, miután neked köszönhetek minde. nt.
Félix felállt. - Megértelek.

- Bízál bennem és az igazságban. Nincs elveszve semmi. Légy türelemmel. - Nem hiszek neked. Szervusz.

És ment. Nem is használta ki az alkalmat, hogy Eldemél megborotválkozzék, pedig fél arcán már ijesztően terebélyes szorzet nőtt. Egyenesen a leány szobájához sietett.

- Mit akar? -kérdezte a rendor, kissé álmélkodva a félig •zorös overállos emberen.

- Talán nem lehet bemenni? - mondta hangosan Félix.

- A melegvíz-csapot szerelem. Letelefonáltak.

A rendor kopogott, és kinyitotta az ajtót. Félix a küszöbre állt, hogy Maud lássa.

- Ide kell a szerelo? -kérdezte a poszt.

- Igen -felelte Maud. - Én kértem.

- Hát csak siessen -mondta Félixnek a rendor, és utat nyitott, hogy a szerelo bemehessen, azután szalutált, és visszalépett a folyosóra.

Miután az ajtó becsukódott, Maudhoz sietett, és megcsókolta a kezét. - A füzet? -kérdezte a leány.

- Elveszett... eltunt. Nincs sok ido, Maud röviden: szedje össze egy nesseszerbe a legszükségesebb holmikat. Legyen. minden pillanatban készen arra, hogy szökünk. - Nem!

- Hallgasson!

Szine gorombán beszéltek, és Félix magához rántotta a leányt. Erosen átölelte.

- Elszökik velem, Maud. Amerikába megyünk. Ha innen kijutunk, akkor bármelyik kikötöbol játszva továbbmegyünk.

- Nem akarok... több... áldozatot - védekezett kevés meggyozodéssel, és egészen a férfihez simult.

- Szeretem, Maud. Semmi más nem fontos! Szeretem, és akár elszökik, akár nem, osztolni fogok mindabban, ami magával törénik...

Közben már szinte összeért a szájuk...

XLI.

Amikor Félix újra a folyosóra ért, már megindult a szálló nappali•élete.

Pizsamás lakók siettek a fürdoszobák felé, mintegy uniformizálva: karjukon törölköző, kezeikben szappan és fogkefe.

A lépcsők felöl csörömpölés hallatszott, parázssal melegítő kokszkályhákat hoztak. Né- hány szobában kikezdte a rozsdá a lakók fémtárgyait, és a vasalt fehérnemu közé bekúszott a penész, amely két-három páratelt nap múltán már ott úszik a levegoben, a déltengeri trópuson. Egy elszánt kereskedo engedélyt kért, hogy önként vállalva a vesztégzárat, felállít- hasson a Grand Hotelben kokszkályhákat, miután futoberendezése a szállónak nem volt. A rácsos tartályokat parázssal töltve állították a szobákba.

A bágasztó meleg ellenére mindenki örült a "futésnek", mert a falak dohosak lettek, és

a moszkitók ellen nem volt védekezés, bár az elfüstölt citronellafu buze fojotogatóan terjengett. Az éghajlat már a nedves évszak kezdetén alkalmatlan volt arra, hogy fehér ember szervezete életképesen muködjék benne. A pestist sikerült izolálni, de egy maláriás eset máris elofordult. Jörins kisasszonynak egy gutaütésszeru reumatünet megbénította a két lábát. fzületek sajogtak, féloldalti fofájás, hörghurut és gyomorirritáció vonult végig a szálló lakosain. Néha órákig sárgás, rossz szagú köd borult a szigetre, hogy azután

szünek nélkül zuhogjon, dobolva mindenben, a suru trópusi zápor.

Hihetetlen mennyiségű alkohol fogyott a bárban. Ez melegített, és szüntette a hasogatást... sokat... A vendégek ingerlékenyek, rosszkedvűek voltak, sok veszekedés, intrika fordult elő, és az egyik emeleti szobában mellbe lőtte magát egy angol lord, akirol ezután kiderült, hogy Hollandiából szökött, sikkasztó pénzbeszédő... Milliós rovar és giliszta özönlése indult meg a nedves földből, már az első tartós zápor nyomán. A hangyák ellen alkalmazott petróleum- csalás csak egy kínzó aromával többet jelentett a fullasztó légkörben.

Détleur Odette, a gyönyörű belga direktor megmérgezte magát adrenolinnal, amit a márká használt asztmatikus zavarai ellen; most élet és halál között van, senki sem ismeri a szomorú eset előzményeit.

Néhányan vég nélküli kártyázásba kezdenek. Petrovna bárónő létezőn sűrűn sír, őrcsöt P y g kap, Markheit mindent megpróbál vele, és közben eltűnik a zsebórája... -

Félix már csak borotválkozni szeretne. Végigodólgat az emeleti folyosókon. Az egyik szobából végre kijön Erich Kramartz, a filmsztár szépségű fiatal ember gyerekarccal, festőién ívelt, bizonyos fokig mesterségesen jó karban tartott szemöldökkel. Még nincs harmincéves. Felső zsebéből selyemkendő lóg ki, duplasoros ruhája szabászremek.

Fügyöreszve; frissen elmegy.

Félix benyit a fülkocsival Kramartz szobájába... A fürdőszobába siet.

Elo a borotvát! Gyerünk. De éppen, hogy bekeni krémmel az arcát, fordul a kulcs. Jönnek.

Kramartz tér vissza Houldnéval. A molett, bazaci korba érő szépasszonnyal.

- Miért csinálja ezt, Maryorie? - mondja a fiú nyugősen és türelmetlenül. - Ha egyszer elhatározta, akkor már ne kínozza magát.

- Értse meg, Dobby... nem olyan egyszerű... - felelte Houldné remegő hangon. - Ha egyszer kiléptünk a szállóból, és Arthur visszavonhatatlanul megtud mindent, akkor már... hiába.

- De itt vagyok én...

- Most. És ha egy év múlva nincs? Dobby! Én nemcsak a férjemet, hanem a gyermekemet is otthagytam... Senkim sincs, csak maga...

- Az nem elég? Szeretem, Maryorie... - Még csak huszonhat éves... és én...

Houldné negyvenkét esztendősen asszony volt. Szép arcú, telt, de arányos idomú nő. Szeme sarkában és a torka körül néhány ránc volt, de ez csak akkor látszott, ha nem púderozta eléggé magát.

- Kairóba megyünk, Maryorie. És valami okos dolgot csinálunk... - És ha nem sikerül?

- Sikerülni fog!

- Mit remél az ékszeremért?

- Magas árat. Csupa gyönyörű kő, ma jól áll a briliáns... Először egy szép kis fészket rendezünk be, és boségesen marad még arra, hogy egzisztenciát teremtsünk magunknak... Boldogok leszünk, Maryorie.

- Oh, Dobby... Olyan nehéz nekem. A fiú átkarolta.

- Mert szőmly ez a nedves klíma. Az embert érzélgőssé teszi... - Nem... nem... toled félek... Ki vagy te?

- Most megint azzal jön, hogy táncos voltam? Talán lenéz? - Ne haragudj, Dobby.

- Hát ezzel torkig vagyQk! - Kizárta az íróasztalfiókot, és letett egy kazettát a nő elé. - Itt vannak az ékszerai, kérem! És menjén vissza az otthonába. - Ne haragudj, Dobby. Nem akartalak bántani.

- Sért, hogy a múltamat hánytorgatja! Szigorló mérnök voltam, elszegényedtünk, az apám beteg lett, kellett a pénz hát táncoltam...

- Tudom, tudom...: Bocsáss meg, de... szeretlek, és félek toled... Ne haragudj... Újra átölelte.

- Gyáva kis Maryorie-m,... Bízzál bennem...

Félix egy osrutinié gyorsaságával mászott ki a létrára, onnan a mosóno szobájába, hogy azután ismét a folyosóra érjen. Mit tegyen? Lemegy a szuterénbe. Ott csak lesz egy nyugodt hely ahol megborotválkozhat... gyorsan a csigalépcsőhöz.

A szuterénben sem volt nyugodt a légkör. Munkások dolgoztak a kazánház körül. fde-oda

járkáltak... Egy mellékfolyosón nyitott vasajtót vett észre.

A raktár! Itt tartják az üres boröndöket. Éppen a teherlifthez visznek egyet...

- Csak hagyja nyitva a raktárt, hogy kiszellozón, és kokszkályha is kell, mert penészes lesz minden koffer - mondta Martin a boynak. Azután elmentek a liften.

él en beme a raktárba. A végén egy kis kertre nyíló szellozoablak. Félix besurran. Jó m y 9y

vilátít magasról. Igazán szörnyű szag van itt. Nem is tudta, hogy a penészes bor ilyen irtózatossá tud lenni. A pinceablak közelébe igyekezett, mert úgy érezte, hogy nyomban rosszul lesz, ha nem kap frisebb levegot. Néhány táskát eltolt. Egy útban álló nagy boröndöt félretolna könnyedén, de nem megy... Miért olyan nehéz? Felállította, és úgy görgette tovább, hogy egyik végétől a másikra forduljon. , g ,

Végül leült a földre, kitette a "Sidney-Crick" felírású gyöngyház nyelű borotvát ma a mellé és keresgélte a krémet... De a buz elviselhetetlen volt. Még közelebb akart kerülni az ablakhoz... Rémes. Újra megfordította a boröndöt. Egyszerre kinyílt a fedele, és egy holttest zuhant ki belőle a földre. A meggyilkot Villiersné teteme volt!

XLII.

Borzadva, zsibbadtan állt. Az alvadt vérrel belepett holttest nyitott szájával, merev szemmel, görbült tagokkal, mint valami szörnyeteg, feküdt ott, és pillanatok alatt fojtogató buzzet telt meg a pince.

Semmivel sem törődve botorkált az ajtó felé.

- A fene ezt a sok penészes boröndöt - kiáltotta egy hang. - Zárd le a raktárt.

A vasajtó becsapódott... A retesz lehullott. Félix úgy érezte, hogy elájul. Egy nagy szekrényládát felállított, és eről elérte az ablakot. Nem törődött semmivel. Kimászott a szabad levegőre. Szerencséjére az alkonyodó kertben zuhogott az eső, és senki sem látta. Három lépést futott. A legközelebbi ablakon benézett. A mosókonyha! Ez jó! Gyorsan beugrott. Ágy és asztal is volt itt. A vesztegzár idejére berendezték Dzsildának. Az asztalon egy kis nesseszer. Lopta a no, vagy itt felejtette valaki?

Kimerülten, lihegve ült le. Két kezébe szorította a fejét. Mi történt?

Villiersnét megölfék. Világosan látszott egy iszonyú vágás a torkán. - Ki ölte meg? Dobby! - A dzsigoló! A szicíliai özvegy mesélte a papnak, hogy Villiersné Dobby után jött. Houldné nem-más mint az a másik asszony, aki otthagya a férjét. Elder a nevét is megmondta: Arthur Cockvel. Villiersné súlyos akadályt jelentett Dobby tervei számára, tehát a dzsigoló megölte a szerkesztő

feleségét, ládába rejtette, és egyszeruen leküldte ide a raktába. Ma este elmegy Maryorie ékszereive, és vége az ügynék... •

Szóljon Eldernek? Nem! O is a mosókonyha levezeto csatomáján keresztül akarja elszők- tetni Maudot. Ha elfogják és megemlíti, hogy merre akart szőkni, akkor ide ort állítanak... Fusson az a gazember! Hiszen Maudról van szó. Fusson ez a férfi bestia, és verje meg az Isten...

Lassan megnyugodott. Odament a lefolyó végzodéséhez. Gömbölyu, ráccsal fedett csa- tomanyílás volt itt. Egy ember éppen hogy elért benne. Vaslétra vezetett a mélybe.

Most elsosorban is borotválkozik. Visszament-az asztalhoz. Talán a nesszeszerben van tükör. A nyitott nesszeszerbol megállapíthatta, hogy abban valóban volt tükör, de eltört vagy kivették. Ehett tele volt kisebb tárgyakkal, amelyek feltűnés nélkül .lophatók szórakozott vendégek szobáiból: teknosbéka fésu, varrókészlet, pudrié...

Becsukta a kis fekete táskát. Nem baj. Tükör nélkül sem lehetetlen. Már keresgélgni kezdett a zsebeiben, mert nerri találta a borotvát, amikor hangokat hallott.

Gyorsan az ágy alá. Hiába. Ez most már mindig így lesz. Ágy alatt világítóudvarban vagy szekrényben. Úgy megszokta hogy nehéz lesz másképp. Dzsilda jött be. Dúdolt, és egy kosár ruhát tett le. Felcsavarta a villanyt, mert már sötétedett.

- Te! Dzsilda! Kiáltotta valaki. - Gyere gyorsan!

- Mi történt?

- Halott vendéget találtak a poggyásraktárban!

- Óh!

Kírohant. Martin és a boy megtalálták a halottat, amikor visszajöttek egy kokszkályhával a podgyásraktárba. Munkások, szolgák állták iszonyodva körül a tetemet.

- Senki se menjen közel! -kiáltotta Martin fontoskodva -lábnyomók lehetnek a helyszínen! A néger boy, aki Elderért ment, lihegve jelentette: - Már itt vannak!

Jött a rendori bizottság. A tisztek, a kapitány, Elder és Markheit. - Tudtam -mondta a fofelügyelo bólogatva. -Villiersné.

Azután megkezdodött a vizságlat. Egy félórával késobb letartóztatták Vangold termény- kereskedot, miután maga is elismerte, hogy az elvágott nyakú tetem mellett talált "Sidney- Crick" felírású gyöngyház nyelu borotva az o tulajdona.

XLIII.

Este volt. Dzsilda visszatért közben a szobájába dúdolni. Azután egy szobaasszony jött késve, mert kihallgatták. Most hozzáláttak, hogy kiteregessenek egy kosár fehérmemut.

Dzsiída hajtotta szét a ruhát, a szobaasszony összeszámolta.

- Két lepedo... egy huzat...

- A kispárnát ne száámold, az az enyém... Téged mineek hallgattak ki...

- Én ott voltam izé... hogy mondják...-ha éjjel fenn kell lenni...? Megvan: impsekció! És kérdezték, mit láttam gyanúst. Mondtam... az csendes folyosó... és Vangold úr gavallér ember. Egyszer adott egy forintot, hogy vigyek levelet meg virágot a Petrovna bárónpnek... És másnap is adott egy forintot, hogy vigyek még egy levelet de a báróno azt üzente vissza hogy nála nem maradt semmiféle arany töltotoll... Hát most folyton sír a detektíveknek, hogy a

felesé•ével kell beszélni... telefonáljanak...

- És tee mit vallóttáál...

- Hogy semmi furcsát sQm láttam. Én csak egy éjszaka voltam ott az emeleten infektós... Négy paplanlepedo... Az ötödik varrodában van...

"Szegény Vangold", gondolta Félix az ágy alatt, és nagyon szenvedett, mert hangyák és zsázlábúak mászkáltak rajta.

- Ha a harmadik emeletrol kérdeznek, ott lett volna mit vallani. Az egy szép disznóság... A Tonga-szigetek kormányzója ez a Shilling meg a Dickman kapitány, átvették múlt héten a Brunsnak érkezo cigarettákat. Megvesztegették a portást... Három kisdunya... Én meg véletlenül hallottam... Nekem is adtak ötven forintot, és azt mondták ha nem derül ki, kapok majd még ötvenet... és vigyem tolük a cigarettákat Brunsnak, mintha a posta hozta volna... Ez a Bruns Kínába csempész fegyvert. Ezt a Ferdinánd meséli. Itt nagyon büntetik, ha valaki máshová fegyvert csempész Jáváról: És rengeteg pénze van, pedig valamikor martóz volt, és már ült is... Most. havonta küldik neki Simon Artzból a saját keverésu dohányból, nevére kiállított hüvelyben a cigarettát...

- Jéé... az a kööpcös, akii úgy megveerte a liftest a múltkor?

- Az az... És adótt neki ötven forintot, mert nem rossz ember, csak nagy parasit... De most már nem ver meg senkit, mert megmérgezték, meghal és elássák. Ezt is Ferdinánd mondta. O takarékos szobapincér, és ezért lopja a vendégek cigarettáit. És beteg lett. Erre o mondta, hogy azt a Brunst mérgezik. Átkutatta Dickman úr szobáját, és talált valami mérget, kenderbol és zöld mákhajból, ami dohánynyal szíva megöli lassan az embert... És azt mondta, hogy itt sürgösen terini kell valamit, és azonnal megzsarolta a kapitányt meg az angolt, úgylahogy most vesz majd egy oldalkocsis motorkerékpárt... Tedd külön a nyolc kék selyem huzatot, annak a belga Odette-nek a magánnemujéhez tartozik. Mindene kék selyem és most öngyilkos lett. Martin mondja, hogy a cukorbáró, akinek versenylovai vannak, lemondott róla, és azér...

Félix már nem érezte a férgeket. Döbbsenten, hasalt a vaságy alatt... Eszébe jutott, hogy milyen rosszul volt, amikor a "Brus"-féle cigarettákat szívta. Hát •ersze! Megmérgezték a cigarettákat! Fs odatették a küszöbre a mimózá, Li-Shing üzenetét! És ez most azt hiszi, hogy az átok...

..A Ferdinánd, takarításkor látta, hogy ez a nyugalmazott Dickman ágyakat is tart a fiókjában, és egyszer hallotta, hogy mondta Shillingnek: "...ha kikötheCünk Tonga-szigeten; akkor az angol szállítóhajókat a kalózkod nem bántják." És megállapodtak, de azt mondta a Tonga-szigét kormányzója, hogy rakodni nem enged, és a központi kormány nem kaphat fegyvert. Mondta Dickman, hogy annak csak ez a Bruns szállít, és megegyeztek. Ezért Ferdinánd kizsarolt tolük egy nyári ruhát és két látcsövet. A Linda is zsarol egy jávai ügyvédet, mert gyereket neveltet itt a missziónál, és a másodikon a liftes zsarol egy elokelo not, az olasz úrlovas miatt...

- Csáák a mosókonyhában nincs sóóha melléékes...

A folyosón kihunyt a villany. Csak néhány apró, kék biztonsági lámpa égett...

- Jó éjszakát - mondta a szobaasszony, és ment a kosárral. Dzsilda leoltotta a villanyt. De nem vetkozott. Várt...

Messzírol guruló zörgés hallatszott. Tolták a szenet a kazánhoz. Azután csend.

Csak az örökös egyforma záporzúgás lármázott... Félóra is eltelt.

Kopogtak.

- Mártn?...

Nem jött válasz. Nyílt az ajtó. Valaki bejött.

- Ne gyújtson villanyt... Én vagyok - suttogeta •Kramartz. - Nyissa fel a

csatornát. Ha elindulok, megkapja a pénzt... Figyelmeztetem, hogy tízévi börtön jár azért, amit tesz. Hát úgy tartsa a száját.

- Óh... sahib... Dzsildáá... néma lesz...

A fiú is, a leány is zajt okoztak járás közben a vaksötétben. (gy Félix kisurranhatott az ágy' alól. Kramartz a mosóno után botorkált, Félix a csatorna felé osont. Kramartz csak egy kis lakktását vitt. Houldné ékszereivel!

- Kicsit nehéz felnyitni -nyögte Dzsilda, a csatornát fedo rácsnál.

- Eressz! -Odament, a zsebébol elovett valamit, vesződött kissé a rostéllyal... zörrenés... Nyitva. volt; és vízzuhogás hallatszott. Kramartz felkapta a táskát, átnyújtotta a leánynak a pénzt... Csattant felette a visszahelyezett fedo, és lesietett néhány léfráfokon...

Visongva, fújva sok patkány futott szét. Egészen a falhoz simult, hogy ne lépjen véletlenül a kanális vizébe... Minden fordulónál egy kis lámpa pislogott, gozszeru párabu- rokban... Már a tizedik feljárt is elhagyta, amikor végre megindult egy vaslétrán... Hallgatódzott. Csend volt... És suru, súlyos köd... Ismét elokerült a szerszám, feltolta a tetot... és kinn volt! A benriszülötnegyedbe ért, messze kinn valahol a tengerparton. Később egy utcakeresz- teződésnél riksakulit hallott trappolni. Nagyót tapsolt. A kétkerekű odajött eléje. - A kikötőbe -kiáltotta, miközben beült. A kuli máris futott.

...Egy óra múlva a Syrabayába induló gozösön volt. Megkönnyebbült sóhajjal roskadt' a keskeny ágyra, és kinyitotta a táskát; hogy megnézzé a kincset, Maryorie csodálatos éksze- reit...

A táskában kisebb holmik voltak. Teknosbékafésu, varrókésilet, pudrié... és általában mindaz, amit Dzsilda szokott eltulajdonítani a szálló vendégeitől... De ékszer sehol... Sápadt, eltorzult arccal kiejtette a táskát, és mindenféle holmi gurult szét a padlón...

XLIV.

Amikor Dzsilda villanyt gyújtott, felkiáltott ijedtében. Egy félig szorös ember állt vele szemben, táskával a kezében.

- Hallgass! Kicsempésztél valakit a vesztegzárból! Ezért Szumbavára visznek.

- Könyörgöm, sahib...

- Egy módon megmeneküls! Legkésőbb másfél óra múlva itt leszek egy hölgygel.

Ha lemegyünk a csatornába, akkor titok marad az, amit történt. Ha nem vagy itt másfél óra múlva, akkor feljelentelek.

- Itt leszek, sahib.

Félix felment a lépcsőn, kezében a kistáskában Maryorie ékszereit vitte. A sötétben, mialatt Dobby a ráccsal vesződött, elcserélte az ékszertáskát Dzsilda nesseszerével. A kihalt földszinti folyosón megállt egy ajtónál.

Hallgatódzott. Egy síri, rekedtes hang ezt mondta éppen:

- Hiába... voltam két napig... külön... Én is elvesztem... Ez egy ragályos átok volt... - Sajnálom Hácker... -szólt egy másik síri hang. -Már nem... utálom magát... A halálos magányomat... megosztotta... Köszönöm...
- Én nem...

Gyufa sercent. Az egyik rágyújtott.

- Tudja... -lihegte gyenge hanggal Bruns -sok mindent... másképp csinálnék... ha... ha

neni'kellene meghalnom... Aljas barom voltam... Pedig... annyi pénzem van... annyi... és... nem tettem soha... semmi jót... Most már késő... Valaki

megátkozott...

- Én mindig azt hittem, hogy ez marhaság...

- Én is... Most kiderrült, hogy mégsem az... A harmadik mimóza... után... most meg kell halnom... .

- De hát, hogy jövök én... ehhez... - minden külön mimózá nélkül...?! -

Inklinál... az átokra... ' Mély sóhaj.

- Rosszul csinálta, Hácker... - Szédülök... Mr. Bruns...

- Nem mondja... Bruns... Hermann Thorn vagyok... De nem használom... ezt a nevet... Köröznék egy... régi rablóvezért... Kairóban kiraboltam a hajópénztárt... Most már megmond- hatom. •

Csend... - Hol vannak a régi... szép idők. -

Félix kopogtatás nélkül belépett, és gyorsan így szült a két meglepett emberhez:

- Röviden, nincs idom. Legyenek olyan hálásak és ne érdeklődjenek irántam.

Nincs semmi bajuk. Az átok ostobaság. A cigaretta meg van mérgezve. Ne szívják.

Igyanak szeszt és feketét; két nap alatt kutya bajuk...

- Honnan... tudja?...

- Egy konkurens csempész rendszeresen mérgezi a cigarettáit. Jobbulást. Kisurrant, és becsukta az ajtót.

Bruns sárgás, zsírosan verejtékes, halálosan beesett arca csodálkozva meredt az ajtóra. Azután összenéztek Háckerrel. Két halálfej: Mert a másik is leromlott állapotban volt. A szemei két sötét foltból világítottak bágyadtan. De máris felkapta az egyik üveg pálinkát, és a szájához szorította.

- Gazemberek... - sziszegte Bruns. - Ezt az angol ügynökök tették... De megkeserülök... mert ha igaz, hogy meggyógyulok, akkor jaj nekik... Héé! Tegye le azt az üveget, maga pióca! - Mi? -lihetge elégedetten Hácker -az imént még azt hittem, hogy ha meggyógyul, akkor vasárnapi iskolát fog nyitni.

- Hülyeség! Elsüllyeszteni a hajóikat... a gazoknak... mit vigyorog? - Csak... gondoltam... - csuklott - App... ropó: nem akar énekelni? - Nem!

- Pedig... én jó titkára vagyok...

- Maga ne, rn a titkárom! És nem is lesz soha! - De... gondolja meg, Mr. Hernamm Thorn... Bruns az ajkába harapott, és csendesen mondta: - Kü!önben lehet, hogy alkalmazom...

Másnap a maláriások mellett két heveny alkoholmérgezést is bejegyzett Markheit a naplójába.

XLV.

...A fiatalember végigösont a folyosón. A leány ajtaja előtt nem állt rendor...

Mégiscsak segíteni akart a fofelügyelo?. . Kipogtatott. Azután lenyomta a kilincset, és belépett...

A sötétben, a leány megszokott helyén, a karosszékben egy árnyat látott. -

Maud...: -suttogta bizonytalanul.

- Nincs itt -felelte egy nyugodt hang. Elder,ült a karosszékben. - Hol van a leány?!

- Jó helyen. Miután tudtam, hogy meg akarod szöktetni, biztonsági intézkedéseket tettem. Maudot szigorúan orzik. '

- Elder!

- Nézd öregem, itt az igazság küzd a bunnal. És az igazságnak, a maga rideg útján, a lovagiasság összes szabályai szerint gyozni kell. Ebben hiszek, ezért élek, és nem alkusiom. A leányt tisztázni kell. Ha megszökteted, evvel egy

gazember malmára hajtod a vizet.

- És ha nem sikerül tisztázni? - Akkor... akkor... - Akkor tönkretetted...

Elder gondolkozott.

- Nyugalom, Félix. Sok esélyünk van. Azután keresem a szonyeget. Egy nagy perzsát •,•nehéz megsemmisíteni, és a személyzetet talán mégsem avatják be... Elégetni nem lehet... Ha a szonyeg elokerül, akkor nyertünk! "

- Miféle szonyegrol beszélsz? - Egy rozsdaszínu perzsáról.

- Azt... amikor és fürödtem... Wolfgang a 102-esbe vitette. - Mit mondasz?!...

A beomlott falú szobába? - Igen.

- Istenem, ha ezt előbb tudom... Miért nem szóltál... Gyerünk! -Még sohasem látta ilyen izgatottnak Eldert. Siettek. . .

..A vizes, dohos szobában ott volt a szonyeg. Elder letérdelt, azután...

Félix szinte hanyatt esett meglepetésében. A fofelügyelo végigfeküdt, és arcát a szonyeg- hez szorítva szaglászott...

- Igen... -suttogta azután. - Jól sejtettem... - És lázasan csillogott a szeme. - Nem kell menekülni, öregem. Most már biztos minderi! Gyere, csavarjuk össze a szonyeget.; . Ebben a pillanatban kialudt a villany...

- Vigyázz! -kiáltotta Elder, de későn. Félixet valaki, aki a nyitott ajtón belopódzott, fejbe ütötte, hogy elájult: Elder háromszor tüzelt. Lövések félelmetesen visszhangzottak. De nem a támadóra lott, hanem a levegobe. Közben a szonyegbol egy lobbanással nagy láng csapott fel. Étherbombát dobott valaki a perzsára, de máris kisurrant, és Elder, aki megbotlott Félix testében, nem érte el a menekülot. Félixet magával vonszolta, és roha,nt... De mint egy megbeszélte jelre, minden fordulónál kézilámpák csillantak fel. Rendörök siettek előre meghatározott helyekre. Elder négy-öt fokként ugrált le a vaslépcsőn... A menekülo minden emeletnél egy lámpát látott felvillanni... Mögötte az üldöző... elotte az emeletenként kijelölt rendortisztek... Megtorpant...

Elder tíz lépcső ugorva, rávetett magát. Elkapta a torkát. Egymásra zuhantak.

- Lámpát! -ordította tele torokból. -Most megvagy, gazember, vége a játéknak.

A másik rezignáltan felelt:

- Ez egy nagy igazság, uram.

XLVI.

A villanycentráléhoz állított posztot leütötték.

Amikor a kapcsoló egy csomó kékes szikrát fröcskölve lehanyatlott és sötét lett, néhány másodpercnyi szünet után három lövés dörrent. Aki leütötte a rendort, máris elsuhant, fel a félemeletre, gyorsan egy szobához...

Elvakultan lépett hátra. Lámpafény csapott a szeme közé, és rendortiszt revolvere szege- zodott rá.

- Fel a kezekkel, Wolfgang! -kiáltotta Sedlintz. - De nagyon gyorsan.

Mielőtt Wolfgang magához térhetett a meglepetésbol, már bilincs volt rajta, és betaszították a saját szobájába. Egy perc múlva hozták a megbilincselte "Csodálatos Nalayát", vérző orra. A kapitány rendet csinált az emeleten.'

- Mindenki menjen a szobájába -harsogta a kapitány. -Nincs semmi baj! Nem kell félni! Erre többen is elájultak. Egy rendortiszt rohanva jött: - Ég a szálló!

A folyosó falán beverték a tuzjelző üveglapot.

Rövidesen felharsantak a tüzoltótrornbiták, megérkezett a tuzorség. - Ég a Grand Hotel! Az emeleti ablakból kicsapó tuz messze világított.

Eloszor csak egy csoport tuzoltó jött át a vesztegzáron, mert aki belép, az nem térhet vissza. Szerencsére a jelentéktelen tüzet sikerült ennek a csoportnak

eloltani, és a hallba összeterelt vendégek ismét a szobáikba mehettek. Elder elsorban nem a foglyokkal tördött, miután látta; hogy Félix kisse imbolyogva, de a saját lábán jött Markheittel. A rendortiszteket hallgatta ki. Elozoleg a fofelügyelo megbeszélte velük, högy ha ismét elsötétedik, valamennyien egy megjelölt helyre siessenek, és ne mozduljanak onnan, bármi is történik. Az emeleti lépcsohá- zakhoz és néhány szobához osztotta be a tiszteket.

- Hol van Ferguson?

A tiszt jelentkezett. Homlokáról csorgott a vér, és fél arcán véraláfutás vonult. - Mi történt?

- Odaálltam... a földszinti... feljáróhoz... ahogy monda... Valaki jött... elkaptam... fejbe ütött...

- Nem menekülhet ki! Átkutatjuk a házat! - kiáltotta Elder. - Egy embert kell keresni, vörös kockás pizsamában... Elore!

Félix gyorsan a mosókonyhába ment. Sötét volt: O sejtette, hogy merre menekült az illeto. - Dzsilda.

- Itt vagyok, sahib... -kigyúlt a villany. A hindu leány remegve állt elotte. - Egy hálórúhás embert keresek. . Dzsilda hallgatott.

- Ha leengedted, mondd meg. Akkor nem lesz bajod. Különben elvesztél.

- Itt ment le, uram.

- Hogy nézett ki?

- Nem láttam az arcát... kendovel bekötötte... - Jól van, Dzsilda.

A rácsos fedél már könnyen járt. Harmadszor emelték ki aznap.

Félix lesietett a vaslépcsón, és futott. Macskányi rot patkányok rebbentek szét mindenfe- lol...

Végre, ahogy megállt hallgatódzni, mintha távoli lépések kopognának.

Lábujjhegyen futott, teljes erobol... -

Az egyik förduló után meglátta a menekülot. Pizsamában volt. A fejét briganti módra átkötötte egy kendovel...

Most megfordult, észreveszi az üldözot. Fut!

A következő fordulónál Félix minden elovigyázatoság nélkül kanyarodik.

A szuk, boltozatos csatornában dobhártyarepeszto visszhanggal dördül két lövés... Valami megfiiti a fiatalembert, hogy le kell ülnie, a fal mellett. És homályos lesz minden... ...A bekötött arcú pizsamás rohan tovább. Már sokkal nagyobb utat tett meg, mint

Kramartz. A legközelebbi vaslépcsón felsiet... Hosszas erolködés után sikerül kimászni...

Aszfalton áll. Lihegve körülnéz.

Katonák és tuzoltók fogják körül hirtelen... Gyorsan felkapja a revolvért, de egy kard lecsap lapjával a kezére, es kiejti a fegyvert. .

- Nem... Ez túl egyszeru lenne - mondja Elder, elolépve a csoportból, és leszakítja a kendot a pizsamás fejérol...

A körülállók elsörnyedve lépnek hátra. A fogoly arcát csúf, vörös sebhelyek borítják. - Haynheer, professzor Decker: letartóztatom. Egy karperec kattant.

XLVII.

- A vállan sérült meg. nem ért tudot a golyó. Azt mondja Markheit, hogy a kimerültség jobban legyengíti, mint a sebe... Igyon tejet.

- Mi van...?

- Csend... először igyon tejet. Azután beszélgetünk.

De nem beszélgettek. Alighogy lenyelte az utolsó kortyot, ismét elaludt. Késo este volt már, amikor felébredt. Maud ott ült mellette. Félix frissnek, egészségesnek érezte magát, és kinyúlt a leány keze után...

- Matid... tudni akarom; mi van magával.

A leány mosolygott.

- Mi lenne? Fogoly vagyok... - Elder...

- Nem - mondta a leány -, maga. Elder szerint cseberből vederbe kerültem - egészen föléje hajolt -, mert szerinte maga nem boesát szabadon... Igaz? ..Csak akkor rebtentek szét, amikor a főfelügyelő belépett. Elder megszorította Félix kezét, keményebben, mint máskor.

- Az imént telefonáltam az apádnak. Nem említettem, hogy megsebesültél.

- Jól tetted. Képzelem, a drága öreg, milyen ideges lehetett, amikor látta, hogy tüz van. Elder ugyanis már értesítette, hogy itt vagyok -fordult Maudhoz.

- Elmondta rrrér Borckman kisasszony a bűnügy epilógusát?

- Félix csak most ébredt fel. - Ezután úgy érzem, hogy ez a maga kötelessége.

Még sok minden van, amit magám sem étek.

Kopogtak. A szobapincér teát szervírozott.

- Hát, hogy is volt?... -kezdte Elder. -Ne piszmogjon, Ferdinánd.

- Felesleges, hogy hallgatódzék -jegyezte meg Félix. - Kap tolem egy nyári ruhát és két látcsövet, csak menjen nyugodtan.

A pincér elképedt, és remego kezében megrezdültek a poharak. - De kérem...

- Motorkerékpárról szó sem lehet. Mars! Ferdinánd sitve és halványan távozott.

- Decker tanár nagyvonalú gyonosztevo -kezdte Elder. - Mi?... -álméklodott Félix.

- Még ezt sem tudod? Decker volt a fantom, a zsaroló, a gonosztevo, o hitette el magáról, hogy Borckman.

- Én úgy éreztem, hogy meg kell örülni, amikor ez bizonyossá vált - mondta Maud.

- Én pedig már az első napon sejtettem. Az ügy ösi, oroszországi háttere előttem is titok volt, amíg Decker nem mondta el. A professzor Moszkvában együtt diákoskodott Borckman kisasszony anyjával. Szerelmes is volt a szép medikába. De megjelent Sergius herceg, aki a vásárolt okmányok alapján a Borckman nevet használta. Megszerették egymást a leánnyal. És házasságot kötöttek. A hiú Decker kutatótt Borckman után. Gyulölte a férfit. Megtuda, hogy Borckman vásárolt név. De azt nem sejtette, hogy Sergius herceg van mögötte. Évek múlva azonban véletlenül tudomására jutott, hogy az a bizonyos Borckman, akinek nevét a herceg használta, rablógyilkos. Gyulölte, és szenvedélye nem csökkent az évek folyamán. Feljelentette Borckmant, illetve Sergiust.

Kikutatta, hogy a kis család Acsinszkban lakik.. A Borckman elleni feljelentés alapján természetesen Sergius herceget fogták volna el. De egy jóindulatú rendőrprefektus keresztülhúzta Decker számítását. Egérutat adott Borckman Sergiusnak. Sergiust Sanghajban felismerték, ' és kénytelen volt elszakadni a "Borckman" csa- ládtól, ismét herceg lett. Decker szemmel tartotta a kis családot, titokban, hogy ot ne lássák. Amikor Sanghajban ott állt az elhagyott asszony két gyerekkel, egy véletlen találkozást inszcenálva megjelent az asszony előtt mint a régi kolléga. Decker mint egy mentoangyal, felkarolta a családot. Elvitte oket Jávába és igyekezett nagylelkunek mutatkozni. Tole tudom, hogy mennyire csalódott. Az asszony hálás volt a jószágáért, de egy pillanatra sem feledte el Sergius herceget. Azonban annyira hitt a volt kollégában, hogy a titkot elmondta neki: a férje nem Borckman, hanem Sergius

herceg. Az orvos, mert akkor még nem volt tanár, az elérhetetlen cél helyett reálisabbat talált. Párizsba utazott néhány hétre és elkezdte a herceget zsarolni. Minha az "igazi" Borckman lenne. A zsarot pénzből rendezte be első laboratóriumát Jáván, a zsarolt pénzből nagylelkű volt a "Borckman" családhoz, és megkezdte nagystílusú kétféle életét. A komoly tanár, ha néhány hétre elutazott, Tahitiben vagy Hawaiiban nagy lábon élt, villája, jachtja, barátja volt, tozsdétől a roulettig minden játékban részt vett, azután ismét visszatért Jávába, és mint komoly tudós, valóban értékes munkát végzett. Végül a banánoxiddal elérte a legmagyobb eredményt: ötszázezer hollandi forintért megvette az állam.

A hatalmas tozsdeveszteségek, a pazarló kétféle élet már a véggel fenyegették. Ezzel az ötszázezerrel éppen hogy elsimították a bajt. És most újabb ötszázezret akart.. Tudott egy államot, amely már szívesen fizetett volna ötszázezret, hogy a banánoxid egyedárusítását kiüsse a hollandok kezéből. De a nagy nevű tanár pozícióját kellett volna feláldozni, ha elloppja a saját találmányát..Így született meg a terv: zsarolás útján kényszeríti a titkárnőjét, Maudot, hogy elloppja a banánoxidra vonatkozó feljegyzéseket és szökjön. A szökésben lévő magántit- kárny gyanún felül helyezi a tanárt, kétségtelenné teszi a bunös személyét. A többi már itt történt. Borckman kisasszony kénytelen volt elvinni a jegyzetet. Azt hitte, hogy gazdáját károsítja meg Boi'ckman javára. Nem tudta, hogy a ketto ugyanaz a személy. Borckman utasítására ide jött a Grand Hotelbe, és repülőgép állt készen, hogy továbbszökjön. Decker egy kongresszus ürügyével a közelben sem volt a lopás, idején. Inkognitóban, borotvált arccal idejött, egy olcsó földszintes szobában húzta meg magát, és éjszaka valahogy megszerezte volna mint "Borckman" a füzetet, úgy, hogy Maud ne lássa ott szemtől szemben.

- A küszöbről vitte volan el - mondta Félix.

- Szerencsére; a dráma itt tragikomédiába csapott át. - Két szélhámos: Wolfgang és cimborája, egy törzsfőnök, a Csodálatosan Pimasz Nalaya, tíz év előtt összehazudoztak egy fürdőhelyre való Kis-Lagondáról. A bennszülött uralkodó és Wolfgang biztosították a vendég- loüzemek bérletét a saját számukra, 10 év időtartamra: A 10 év most lejárt. Jövőre a bank saját kezelésbe veszi az üzemeket. A két szélhámos alaposan ki akarta használni az utolsó alkalmat. Erre jött az ötlet: három héttel meghosszabbítani az időnyt, amikor már egy vendég sem lenne. Ez nyolcvan lakónál több mint százezer pengő forgalmat jelent, és azt hiszem, hogy tisztán elrabolták volna. De hogyan hosszabbítsák meg az időnyt? Vesztegzárral. Az pontosan három hétig tart. Nalaya ismert egy növényi mérget, amelyik jellegzetes bubópes- tisztüneteket idéz elő, de különben nem okoz halálos komplikációt. Kiválasztottak egy jelen- téktele lakót, egy szürke embert, hogy kissé megmérgezzék a jó ügy érdekében. Decker tanár egyszeru inkognitója megtévesztette őket. Csak a szobapincért kellett beavatni, hogy a tanár kávéjába tegye a mérget. Ez az ember ötven forintot kapott. A kicsinyesség már sok bunözo veszét okozta. Most is így volt. A pincér bevitte Deckemek a mérgezett kávé. Reggelre a tanár rosszul lett. Jött Ranke doktor. Ranke doktor kapzsi, incorrekt ember. Csak ránézett a tanárra, és két kérsést tett fel: már tudta, hogy pestis. Azután már csak a szokványos szért nyújtotta át messzirol, a Palmira olajat, hogy a beteg bedörzsölje a testét. Akkor már a "tanár" tudta, hogy mi baja. A fojtó szagú olaj csillapítja a pestises fekélyek szörnyű égését. Miközben az olajat felkente, nyílt kérdéssel fordult a küszöbön álló orvoshoz:

"Kolléga. Én Decker tanár vagyok inkognitóban. Tudnom kell az igazat:

bubópestisem van?"

"Igen. Tipikus eset, méltóságos uram", felelte nyíltan az orvos.

Bubópestisből 10 000 közül egy ha meggyógyul, az is szálnalmas roncs marad.

Elhatározta, hogy szabadon ereszti a csapdájában vergodo áldozatokat. Megkérte Ranke doktort, hogy likvidálja az ügyet. Menjen fel a 88-as szobába. (Maud még ott lakott akkor, csak másnap cserélt Lindnerre>-.). Közölje Borckman kisasszonnyal, hogy visszaviheti az értékes jegyzetet és nyugodtan élhet. O volt Borckman. Ranke nyomban tudta, hogy nagy lehetőség kínálkozik. Tudta, hogy mit jelent a banánoxid! Nem jelentette nyomban a pestises esetet, és találkozót kért Maudtól éjszakára. Akkor másztál te be az ablakon, pizsamában.

- Legalább tudom, hogy hol járt - mondta Félix, és megfogta Maud másik kezét is.

- Ranke úgy ment a találkozóra, mintha tudna az ügyről, és ügyesen kivette a lényegét Maudból. Azután megszarolta, és követelte a füzetet. Másnapig adott határidőt. Reggel Wolfgang és a bennszülött megtudták Rankétól, hogy ki az állítólagos "kereskedelmi utazó". De megtudta a bunös szobapincér is. Életfogytiglani fegyház kockázatát vállalta... 50 forintért! Mialatt az orvos telefonon bejelentette az esetet, ez a pincér bement'a beteghez. Deckemek már gyanús volt a táz és bénulási tünetek nélküli bubópestis. A pincér, hogy mentse a borét, oszintén elmondott mindent a betegnek a mérgezésről: Decker nyomban tisztában volt a helyzettel. A pincérnek pénzt adott, hogy hallgasson továbbra is. Alig várta, hogy Ranke visszatérjen. Közben azonban megérkezett a rendori bizottság, és vesztegzárat rendeltek el. Ajghogy Markheit ismét kilépett a begszoba küszöbérol, Decker felosont az emeletre. Ranke doktor ezalatt a 88-asba sietett, de már Lindnert találta ott, aki szobát cserélt Mauddal. Engedélyt kért az énekestől, hogy telefonálhasson. Lindner elment, mert mindenkit a hallba hívtak a rendörök. Ranke épp felvette a kagylót, hogy Maudot hívja, amikor jött a beteg. Szóváltás támadt; és dulakodták. Ez látszott a halott letépett nyakkendőjén, leszakított ingén. Ranke a megmérgezett beteget könnyedén a földre teperte, de mielőtt kiléphetett volna a szobából, az íróasztalon fekvő színpadi torrel Decker ledöfte az orvost. Ezután egy csomó hisztériás állapotban élő ember lépett a:színre. Signora Relli Lindman szobájából kivitte a halottat. Maud azt hitte, hogy a herceg ölte meg, és elrejtette a tort. Félix átosont a furcsa zajra, és mert azt hitte, hogy gyanúba keveredne, viszasetett a rejtekére, de elveszítette egy pizsamagombját a halott mellett. Mindez erosen hátráltatta a nyomozást. Én azonban szerencsére találtam egy jelentos nyomot. Egész enyhén, de mégis konstatálhatóan némi olajszag érződött a tetemen. Deckerrol tapadt rá egy kevés. Így indultam el a helyes nyomon. A dulakodás meglátszott a tetemen, de a szobán nem! Azután vérnyom is kevés volt a sebhez képest. Így jöttem a feltevésre, hogy a szonyeg, amelyen dulakodta, amelyre vér folyt, eltunt! Ezen a szonyegen meg kell érzodni a Palmira olaj szagának is. Azonban Decker is gondolt erre. Wolfgang és a bennszülött a hatalmában voltak. Ha Deckert elfogják, és kiderül a mérgezés, a hamisított pestis, az szömyu büntetést jelent számukra. A tanár a két hurokba szorult embert jól kihasználta, rabszolgái lettek. Wolfgang eltüntette a szonyegét. Nalaya vitte a leveleket. Wolfgang egyszer le is ütött engem a sötétben. Az ápolóno mélyen aludt, ai orvos csak nappal volt nála, ilyenkor decker szimulált. De sikerült a betegszobából egy zsebtükröt szerezni; a tanár ujjlenyomatával, és ez egyezett a centrálé kapcsolójáról vett lenyomattal. A harmadik elsötétítésre alaposan felkészültünk. Ferguson utasításom szerint betegszobát elzáró lépcsőhöz sietett. Decker nem tudott visszajutni, és szökni

kénysze•ült.

- És hogy fogtátok el?

- A vesztegzárat, még mielőtt a tűz támadt, Markheit már megszuntnek tekintette, mert Wolfgang vallomása alapján kiderült, hogy nincs igazi pestis a házban. Én utánaad siettem, mert figyeltek, hiszen felelősséget vállaltam érted. Dzsilda az első fenyegetésre vallott. A tüzoltóautót megraktam katonákkal. Végigfutottunk a csatorna felett, minden kijáratot három ember megszállt. Az utolsó előtti nyílásnál velünk egyszerre érkezett a rácshoz Decker, és elfogtuk.

- És Villiersné? -kérdezte Maud.

- Véletlenül egy teljesen különálló bűntény is lejátszódott a száalóban. A féltékeny asszony megfenyegette a dzsigolót. "Dobby and Arny" néven együtt táncoltak valamikor. Dobby most egy másik not akart kifosztani, és eltette Villiersnét az útjából, amikor ez veszélyessé vált. A gazember ellen már kiadtunk a körözést. Valamennyi vádlott beismerésben van. Decket kérte, hogy a Borckman-ügyet ne vegyem jegyzőkönyvbe. Ezt meg is tettem neki... nagy'on szívesen.

- Köszönöm... -suttogta Maud.

- Elder! Nagy vagy...

- Nem én vagyok nagy, hanem az igazság -felelte a fofelügyelő.

XLVIII.

Megindult a népvándorlás a hajóra a Grand Hotelből. Petrovan báró és Jörens kisasszony együtt utaznak a jávai helyek közé. Lindman és signora Relli Olaszországba készülnek, ahol házasságot kötnek... H•cker mint Bruns magántitkára a sanghaji repülőgépre foglalt két helyet. Makkegészségesek. A szobák kiürülnek, a személyzet ottfledett holmik után kutat, Odette Defleurt a mentok egy szanatóriumba szállítják, és zuhog az eső.

A hotel üvegportálaja alatt egy verkli sír...

Maryorie egy éjszaka alatt megöregedett... Dobby eltűnt... Az ékszerekkel... Hazamehet- ne... hiszen van alibije... signora Relli vendége volt. De mit mond Arthurnak az ékszerekro?... Nem lehet így hazamenni... Hát hová...? '

Egy pillantást vet a üvegzőld, barátságtalan víz felé... Nagy madarak szállnak a vak ég alatt...

Igen... nincs már!

- Bocsánat. - Egy szolga állítja meg a vesztibülben. - Ezt fenn méltóztatott felejtetni, a szobában. - És átnyújtja... Az ékszerkazettát!

Maryorie kinyitja... A hajába nyúl... Itt van... mind... mind... Megorült?...

Lehet? -

- Ki maga? - kérdezi lihegve.

- Egy szolga. A sors szolgája. Még ez egyszer, asszonyom... De utoljára... Ügye érti?... Becsülje a férjét, és örüljön a gyermekének... Au revoir... A sors szolgája elunik. Elderhez megy.

- Milyen szerencse, öregem -mondja -, hogy megtaláltad Maud szobájában az ékszereket. Én elfeledkeztem róluk, pedig talán az életét mentette meg ennek a nonek...

- Gyere - mondja Elder -, Segius herceg és Maud már két órája édesapád vendégei. Remélem, most nem fogsz az esküvo elol pizsamában elmenekülni.

- Nem valószínű. Elindulnak, de Félix megáll.

- Mondd... A tor, amit elhajítottam, hogy került elő? - A kapitány csizmájában

volt. - Hol?... Ki tette oda?

- Én! Nem akartam, hogy letartóztassa Vangoldot. Ezért, miután megtaláltam a tort a kertben betettem a jó öreg kapitány csizmájába. Csak ne tudja meg. - És a füzet a banánoxiddal?

- Már illetékes kezekben van. Megtaláltam az irodában, az inaskabát belső zsebében, ahogy mondtad.

- És letagadtad előttem!

- Le! Mert különben Deckernek adták volna... Gyerünk.

...A kormányzó villájában egy csapat boldog ember ült az asztal körül. Az eső zuhog, de ki bánja? A kormányzó örül a fiának, Elder a eloléptetésnek és Félix mindennek, mert a leány kezét fogja állandóan, a terítő alatt...

Egy újsághír:

..Különös dráma játszódott le a szingapúri Alkazar mulatóban. Egy féltékeny táncosnő lelőtte Erich Kramartzot, aki Dobby néven mint táncos artista szerepelt a mulató musorán. Erich Kramartz a helyszínen meghalt...

..Mire a dráma utolsó jeletére lehullott egy halotti lepel függönye, Kis-Lagodát már állandóan a vastag, rossz szagú, fülledt köd ölelte át. Egy fiatal pár, nászútja során, Hawaiiiba érkezett. .

VÉGE